

به‌غداد - چاپخانه‌ی نیرشاد - ۱۳۹۳ کوچی ، ۱۹۷۳ زاینی

سهه رتا

به ناوی خودای به خشندهی میهره بان

خوینهری کوردی به ریز !

ئه م کومه له کتیبه کورت کورتانه ، که جاریکی تر
به شیوه یه کی جوانتر ده خرینه به رده سستان ،
ههریه که ی له کاتیکی تایبه تی و باری جیاجیادا له چاپ
دراو و ، به ناو برا کورده موسولمانه کاندای بلاو
بوونه ته وه و جی ی خویمان کردو ته وه .

وا ئیسته له بهر ئه وه ی که له زور لاوه داوای
له چاپ دانه وه یان لی ئه کردم و ، به نیازی ئه وه ی که
به شیوه یه کی فراوانتر گه لی کوردی موسولمان
سوودی لی وه ربگرن ، هه موویانم له یه که بهرگدا
چاپ کردو ، چاوئیکی په له م پیاخشانده وه . هیوادارم
که جی ی ره زامه ندیت بیت و ، خوای به خشنده و
میهره بان بیکا به هو ی ری نموونی و سوودی گه لو ،
ئیمهش له تاوانی بی پایان عه فو بکات و بمانخاته ژیر
باللی به زه یی خو یه وه .

هیز و تواناو سهر که وتن هه ر له خودا وه یه .

[عبدالکریم]

۱

ئیمان و ئیسلام

بسم الله الرحمن الرحيم

حمدو ته نای عام بو خودای عه للام
سه له وات له سه ره سه ییدی ته نام

حه زره تی ته حمد صاحبی ئیسلام
هم له سه ره ئالو ته صحابی کیرام

(وبعد) فه زره له سه ره خاص و عام
عیلم به ته رکان ئیمان و ئیسلام

(الاسلام أن تشهد أن لا اله الا الله وأن محمدا
رسول الله ، وتقيم الصلاة ، وتؤتي الزكاة ، وتصوم
رمضان ، وتحج البيت ان استطعت اليه سبيلا) .

ته رکانی ئیسلام پینجن به قه رار
ته هو وه ته مه یه که بکه ی ئیقرار

بلی (أشهد) ته زانم به دل
به زبان ته لیم خوشتر له بولبول

(أن لا اله) هیچ مه عبودی حق
نی یه (الا الله) مه ذاتی موطله ق

(واجب الوجود) بی شه ریک بی باک
مه و صووف به که مال ، له خراپه پاک

(وأشهد) هم ته زانم یه قین
به زبان ته لیم به حه یاو ته مکن

(ان محمداً) مه مدو و حی موختار
له نه و عی به شه ره موباره ک ناثار

(رسول الله) ی فوروستاده ی حهق
بو سه ر ئینس و جین نیک و به د موطلهق

رو خسار سپی و سوور ، له طیف نوورانی
چاوره شو و ظه ریف ، گوشاد پیشانی

عهره ب ، قوره یشی ، هاشمی نه سه ب
ئه شره فی هه مو و طایه فه ی عهره ب

بی سیبه ر ، وهك خور ، بالا مو عته دیل
نساوی (محمد) نه سبی عادیل

(عبدالله) • (عبدالمطلب) • (هاشم)
هه م (عبدالمناف) ناسینیان لازم

دایکی ئامینه کچی وه هه به
ئه م کورری زه هره ی عالی حه سه به

موته وه لیلید بوو له مه ککه ی ئه ووه ر
له چل ساله دا بوو به پیغهمبه ر (ص)

له پاش چل ساله تا دوازده سال
دانیشته له مه ککه شای صاحب ئیقبال

ئه وچار بو نه شری حو کمی ئه م دینه
هیجره تی فه رموو چوو بو مه دینه

یاژده سال ماوه له دارالصفه
له شه صت وسدا بوو موته ووفقا

رو کنی دووه مین پینچ فه رز به ئه دا
گشت روژو شه وی بکه ی بو خودا

سى ھەم سەرفىطرەو ، زەكاتى مالى
بە موستەھق دان ، لە مننەت خالى

روكنى چواھم روژووى رەمەضان
پىنجەم تەوافى كعبە الرحمان

لە عومرا يەكجار فەرضە زيارەت
لەسەر موسولمان بەشەرطى طاقت

بو خەرچى ريگا كافى بى مالت
ھەم بو نەفەقەى ئەھل و عەيالت

(والايماں ان تۆمن باللہ وملائكتہ وكتبہ ورسلہ
وباليوم الآخر وبالقدر خيرہ وشرہ) •

۱ - ان تۆمن باللہ

ئەصلى ئيمانيش شەشە بە تەحقيق
ئەووەل ئەمەيە كە بکەى تەصديق

بزانى خودا ووجودى ھەقە
قەدىم و باقى تەنھای موطلەقە

خوى بەخوى بووہو ، ھەرۋا ئەمىنى
ئەمما غەيرى ئەو ھېچ کەس نامىنى

بى مىثل و شەرىك ، بى ضيد و پيوەند
بى دايك و بى باب ، بى ژن و فرزەند

حاکمە بو ئەرز ، ھەم بو سەماوات
خالىقە لەبو ھەموو مەخلووقات

نه جه وهه ر ، نه جيسم ، نه وه کوو عه ره ض
نه ته بی به جی حادیشه و مه ره ض

جیهه و جیگه بو ذاتی نی یه
ذاتی له ته مروو سو بجهی به ری یه

کونهی ذاتی حه ق له عام مه ستووره
ناوی شه ریفی غه یره مه حصووره

گه رچی هه زارو یه کن به شوهره ت
نه و دو نویان به سوننه ت مو ثبه ت

نای بینی به چاو هیچ کهس له دنیا
لاکین صاحیبی مه رته به ی عولیا

یه عنی (محمد) صاحیب عزیزو تاج
خودای چاوی کهوت له شه وی میعراج

له قیامه تدا ثابته رو ئیه ت
بو مو ئمین ، له سه ر حه دیث و ئایه ت

وجوه یومئذ ناضرة الى ربها حقاً ناظرة
صیفاتی حه و تن ، قه دیمن وه ك ذات

خاریجن له ده رك عه قلی مه خلو وقات

له ذاتی پاکی حه ق جیا نابن
بو و نو ، هه نو ، ته بی هه ر ببن

حه یات و ، عیلم و ، ئیراده و ، قودره ت
سه مع و ، به صه رو ، که لام به صیحه ت

زيندوى و ، زانين ، مهيلو ، توانين
بيستن و ، بينين ، گوفتوگوى شيرين

۲ - وملائكتہ

ٺه صلي دوو هه مين ته صديقه و باوهر
به مه لائيكه ي عه لامي ٺه كبر

جيسميان له طيف و ، شه ريف ، نووراني
پاك له ظولومات ، قووه ي نه فساني

ٺه توانن له خهلق خويان كه ن ئيظهار
به ههر صوره تي شيرين بي و موختار

جاجار جو بره ئيل له لاي پيغه مبر
به رهنگي دوحيه ده بوو موصه ووهر

گشت به نده و موطيع موجب خدا
له كوفر بهري ي ، خالي له گونا

نه نپرو نه مي ، نه ژنو نه شوو
نه صاحب پهيوه ند ، نه به وه له د بوو

هيچ كهس نازاني مهر خوداي ٺه كبر
عه ده ديان له گشت مه خلوق زيادتر

له ئاسمانا ني يه جي ي يه ك پي
ئيللا مه له كي حازره له وجي

يا له ركووعان يا له سجووددا
يا غهرقن له ناو به حري شهوددا

هه رچی مه خلووقی خودای غه فووره
یهك مه لائیكهی له سهه ر مه ئمووره

به ئه مری خودای عه لیم و خه بیر
ته ربیهی ده کا به نه هجی ته قدیر

له روتبهی خویان قه ط ناچنه ده ر
بائیان یا دووه ، یا سی و ، زیاتر

به عضی بو به ههشت خه زینه داره
به سهه ر ئه واندا (رضوان) سهه رداره

نوزده طایه فه ، یا نوزده نه فه ر
ره ئیسیان (مالك) مه ئمووری سهه قه ر

کاتبی ئه عمال عه ده دیان چوار
دووه نه فه ر بو شه و ، دوانیان بو نه هار

کاتبی چاکه له سهه ر شانێ راس
بو شه رر له لای چه پ بی خیلاف و باس

ئه ووه ل حاکه مه ، دووه م مه حکوومه
ده لیلی ئه مه ته واه مه علوومه

مه ئمووری سوئال مونکه رو نه کیر
هه م عه ذابی قه بر بو ئه هلی ته قصیر

له مه لائیکه دا هه ن چوار ئه صناف
مه حسووبن شه رعه ن به ناوی ئه شراف

ئهم چوار صینفه بوت ئه که م به یان :
ئه وه لیان مه شهوور به که رروبی یان

صينفي دووهه مين صينفي روحاني
سي هم همه لهي عهرشي رهحمانی

عهده ديان چواره له دهوړه د نيا
قيامهت ههشتن ، به ئه مري خودا

چوارهم موقه رره ب باره گاي جهليل
ئهمانه چوارن به نه هجي دهليل

شهخصي ئه وهليان ناوي (جبرئيل)
حاملې وهحيه و ، ئه مينې ته نزيل

دووه م (ميكائيل) رزقي به دهسته
هم ئه مري زهوي ، قه بضه يا به سطره

سي هم (عزرائيل) قابضي ئه رواح
مه ئمووري زورن ، مو طيع و مه للاح

چوارهم (اسرافيل) مه ئمووره به صور
به ئينتيظاره تا وهقتي ده ستوور

صور شاخيكه ئه و فووي ده كا پيدا
به قه ده ر ئه رواح كوني واتي دا

دووجار به و شاخا لي ئه دا نه فهس
گشت زيندو و ده مرن به ئه ووهل نه فهس

به دووه م نه فهس سه ر ديننه ده ر
به ئه مري قه ههار ئه رون بو مه حشه ر

لاکين همه لهي عهرشي به ته مکين
ئه شخاصي مه شهوور به موقه رره بين

پاش نه فخی ته وو هل ته مرن سه راسه ر
له پيش دو وه همداسه ر ديننه ده ر
عالم ، له وبه ينه ، چولو به طاله
ته لين : ته وبه ينه مودده ي چل ساله

۳ - وکته

ته صلي سي هه مين ته صديقه و باوه ر
به صه دو چوار کتبي ته نوهر
قه ديمو ، صه حيح ، بي عه يبو عوتول
نازل بوون بو سه ر ته فرادي روسول
ده له سه ر ئاده م ، په نجا له سه ر شيث
سي نازل بووه له سه ري ئيدريس
ده بو ئيبراهيم ، صه ده ته واوه
ته م صه د کتبه صوحوفيان ناوه
ته ورات بو موسى ، زه بوور بو داوود
ئينجيل بو عيسا به ته مري مه عبود
قورئان له هه موان ته شرفو ته مجهد
نازل بووه ته سه ر حه ضره تي ته حمه د
له وه قتي نزول تا ئاخر زه مان
به سه ريا نايي ته حريفو که تمان
جه ميعی جينن و مه له کو ئينسان
نا توانن بلين نه ظيري قورئان

٤ - ورسله

ئه‌صلی چوارهم ته‌صدیقه‌و باوه‌رر
صه‌دو بیست‌و چوار هه‌زار پیغه‌مبه‌ر

موختاری خودان له‌بو هیدایه‌ت
بی‌عیلله‌ت به‌مه‌حض فه‌ضل و عینایه‌ت

خودا هه‌ناردی فیرقه‌ی مورسه‌لین
بو ره‌هنوما‌یی ئه‌هلی سه‌رزه‌مین

ته‌علیماتیان کرد به‌له‌فظی شیرین
بو ئینتیظامی کاری دنیاو دین

ئه‌صل و فه‌رعی دین ، ئه‌خلاق و سی‌یه‌ر
هه‌رچی نافع بی بو نه‌وعی به‌شه‌ر

بی‌په‌روا له‌ئیش طه‌عنه‌ی پرر وه‌حشه‌ت
بی‌باک له‌دوشمن ، بی‌خه‌وف و ده‌هشه‌ت

بو ده‌لیل له‌سه‌ر صیدقی ئه‌نبیا
موعجیزه‌ی پیدان خودا له‌دو‌نیا

موعجیزه

موعجیزه کاری ئوممه‌ت پی‌ی نه‌کری
ده‌عوای نبوه‌تی پی‌ته‌رویج بدری

پیغه‌مبه‌ر : پیاوی ، حورر بی ، له‌به‌شه‌ر
شه‌رعی پی‌دابی عه‌للami ئه‌کبه‌ر

به‌عه‌قل و ئه‌ده‌ب ، عیلم و حیلم و خولق
له‌ناو ها‌وعه‌صران چاکتر بی له‌خه‌لق

بوته بلیغی شهرع گهر ئه مری هه یه
ئه وه (رسول)ه ، وه نا (نبی)یه

بزانه : له ئه صل وه صفی نبوهت
له ناو ئه نبیا نییه ته فاوت

گهر به یه کیکیان تو نه ت بی ته صدیق
ئیمان ت نییه راستی و به ته حقیق

نه بی له خه ودا قه لبی بیداره
له پاش مردنی زیندوو هوشیاره

خاك ناززینی جیسمی پاکسات
شه ره ری ناگا به ئیدراکیات

هیچ کهس له جینز و مه له كو ئینسان
ناگاته میزان مه رته بهی ئه وان

ئه م ما ثابت ه له به ینی خویان
شه ره فی به عضی له سه ر به عضیکیان

ئه حمه دی موختار ره ئیس جه میع
باقی ئولولعه زم له باقی ره فیع

نوح و ، ئیبراهیم ، موسا ئولولعه زم
عیساو ، موحه ممه د بزانه به جه زم

دروسته ، به شهرع ، بلی ئه فضله له
له غه یره مورسه له هه ر کام مورسه له

سیصه دو سیزده ، یا یازده ره سوول
له شه ریعه تدا سی یوسی یان مه نقوول :

ئادەم، شىيث، ئىدرىس، نوح، ھوودى جەليل
صالح، ئىبراھىم، لوط، ئىسماعىل

ئىسحاق، يەعقوب، يوسىف، ئەيوب
شوعەيب، موسا، ھارون، مەجبۇب

ھاۋى، خىر، يوشىع ئىبنى نون
ئىلياس، ئەلەيسە، زولكىفلى، شەھىد

ئىشمۇئىل، يونس، داۋود، لوقمان
زەكەرىيا، يەھيا، شاھى سولەيمان

ھەزرىتى عوزەير، عىسەي بن مەريەم
لەپاش زولقەرنەين سەيىدى عالم

لەسەر ئەوان بى صەلات و سەلام
بەقەد مەعلۇمات ئىلاھى عەللام

بەلام ھەرزەتى ئەحمەدى موختار
لەسەر ئەنبىا روسولە سەردار

چونكى شەكستى ھەرگىز نەھاۋورد
لەغەزاي دوشمن پىشتى ھەل نەكرد

شەھ بە بىدارى لەگەل جوبرەئىل
سواری بوراق بو بە ئەمرى جەليل

لە مەككەھە تا (بيت المقدس)
لەھويو ھەتا بارەگای ئەقدەس

لەپاش گوشتوگوو خىطابى ظەريف
ھەرشەھ ھاتەھە بو مەككەھى شەريف

ئەو فەضلە خۇدا لە گەل ئەوی کرد
ناییتە بە یان بە صد دەست و برد

خۇدا ئەمری کرد بە پیغمبەران
ئە گەر ببینن پی ی بینن ئیمان

وەرنە بفەر موون بە هەموو ئوممەت
حاضر بن لە بو ئیطاءە ی حەزرت

هەم ئەو خاتیمە بو پیغمبەران
دینی ناسیخە بو هەموو ئەدیان

عیسا لە عەھدی مەھدی دیتە خوار
دینی موحەمەد چاک دە کات ئیظھار

هەم ئەو رحمة تە لە بو عالەمین
مەبعوو تە بوسەر ئینس و جینن یە قین

بە لام غەیری ئەو لە پیغمبەران
هەریەک بر بە عزی رەوانە کران

هەم خاسە ی ئەو ئەو وەل شەفاعەت
وە قتی زەلزە لە ی روژی قیامەت

کە و تەر ، وە سیلە و ، فە ضیلە ی عولیا
رو ئیە تی خۇدا لە هەردوو دنیا

ئە خلاق ی باشی سە ییدی سەر وەر
هەم موعجیزاتی ناییتە دە فتەر

دینی شەر یفی خە یرو لئە دیانە
ئوممە تی چاکتر لە ئوممە تانە

باسی خه لیفه گانی پیغه مبهز (د ۰ خ)

ئه علای ئوممه تی ره فیقی شه فیق
خه لیفه ی ئه وو هل بو و به کری صد دیق

ناوی عبدالله ، باوکی عثمانه
بابای عامیره ، باشی بزانه

دایکی (أم الخیر) سه لمای کچی سه خر
کورری عامیری صاحب عیززو فه خر

به ئیجماعی عام پاش فه وتی چه زرعت
قرار درا بوی روتبه ی خه لافه ت

دوو سالو سی مانگ، خه لافه تی کرد
له سالی سیزده ی هیج رعت فه وتی کرد

عومری شه صت و سبی وه ک (رسول الله)
مه دفوون بوو له لای به لوطفی (الله)

خه لیفه ی دووم عومه ری فارووق
مه حبوبی خودا ، خه لیفه ی مه وئووق

دایکی خه نته مه باو کیشی خه طاب
بابای نه و فه له به علیمی ئه نساب

بوو به خه لیفه به ئه مری صدویق
به یعه تیان پی کرد ئوممه ت به ته حقیق

ده سالو شهش مانگ، خه لافه تی کرد
عومری شه صت و سی که وه فاتنی کرد

له حوجره ی عولیای سه ییدی سه روه ر
لای ئه بوبه کر مه دفوونه عومه ر

حه زره تی عو ثمان صاحب وه فاو به ین
خه لیفه ی سی هم ، له قه ب (ذی النورین)

باو کی عه ففانه ، بابای ئه بولعاص
دایکی ئه روا ناو ، بی خیلافو باس

به وه جهی شوورا جه زره تی عومه ر
فه رمووی : خه لافه ت ببی موقه رره ر

له پاش مه شوهره ت پی یان کرد به یعه ت
دامه زرا له سه ر روتبه ی خه لافه ت

ئیللا دوانزه روژ له دوانزه سال
خه لافه تی کرد به عه دل و ئیقبال

عومری هه شتاو دوو ، شه هید بوو ره فیع
نیرژا له خاکی (جنّة البقیع)

خه لیفه ی چواره م صاحب ئیشتیهار
حه زره تی عه لی ، حه یده ری که ررار

شه ریفو ، شه جیع ، عالی مه طالیب
باو کی مه شهووره به ئه بوو طالیب

دایکی فاطیمه کچی ئه سه ده
زاواو ئاموزای حه زره تی ئه حمه ده

مودده ی خه لافه ی چوارسال و نومانگ
شه هید کرا صوبح ، عه ینی وه قتی بانگ

عومری شه صتوس ، مه دفوونی کووفه
به عضیکیش ئه لین : غهیره مه عرووفه

خه تمی خوله فاء حه رزه تی حه سه ن
دوای ئه و حوسه نین شه هیدی ئه حسه ن

له حه دیتایه عایشه ی حه مرا
خه دیجه ی کوبرا ، فاطیمه ی زه هرا

ئاسیه ی عه ذراء ، سه ییده مه ریه م
چاکترن له ژنان ئه ولادی ئاده م

له دوای ئه مانه ئه صحابی حه رزه ت
ئه وانیه ی موژده ی پیدان به به هه شت

ئه م جار سیصه دو سیزده ی ئه هلی به در
هه م ئه هلی ئو حود، صاحب فه ضل و قه در

له وه پاش صه حبی (بیعة الرضوان)
رضی الله عنهم الرحمان

به م ته رتیه به فه ضل به بی خیلافه
به ده ئبی سوننه ت (حق الانصافه)

ئه بی هه موویان به چاک بزانی
جه ساره ت نه که ی گهر به ئیمانی

ئیمامهت

واجبه ئیمام بو قهومی ئیسلام
پیاویکی ئازاو ضابط بو ئه حکام

عاقلو عادل قوره یشتی نه سهب
ره شیدو شه جیع ، زور عالی سه سهب

ئه ره مومکین نه بوو ذاتی و اجه لیل
باشه خصی تر بی ، ده خیل سه ده خیل

تا خالی نه بی ئیسلام له ئیمام
سه ده مه ی زوره ، باقی والسلام .

ئيجتیهاد

موجته هیدینی دینی پیغه مبه ره
عالم به کیتاب ، سوننه تو ، سی یه ره

چواریان مه ذهه بیان ته دوین کراوه
ته قلیدیان بو عام جائیز دراوه

ئه بو حه نیفه ئیمامی ئه وه وه
مالیک ، شافعی ، ئه حمه د بن حه نبه ل

هه ره کهس تابع بی به یه کی له وان
بی خه طه ره یه ؛ مو صیین ئه وه وان

ئيعتیقاد

شیخی ئیعتیقاده یه ک (ابو الحسن)
دووهم (ابو منصور) ئیمامی ئه حسه ن

ئیته ئیمامیان کرد له ری خودادا
ئه م له سه مه رقه ند ، ئه وه له به غدادا

به عه ینی ده ئبی سه حابه ی سه له ف
به یانیان فه رموو عه قیده ی خه له ف

هه ركهس تابيع بئى به يه كى له وان
عه قيده و دينى صه حيه و جوان

ئه ولىا

طه ريقى هه موو ئه ولىا حه قه
ئادابيان له ئهل شهرع مووافيقه

كه رامه تيان بئى عه ددو شو مار
نا بته به شهرع ، ديسان به ئا ثار

هه ركه سى كارى ناموافيقه
شهرعه ن ، نهك وهلى ، به لكو فاسقه

له ئه هلى قبيله كه سى به كافر
مه زاته ، تا كوفر لى نه بى ظاهر

هه م له عنه ت له سه ر (مُعَيِّن) هه رگيز
ئه رچى كافر بى نه دراوه جائيز

تا به ته حقيق و يه قين نه زانى
خه تمى به كوفره ، نهك مووسلمانى

ه - وبائىوم الآخر

ئه صلى پينجه مين به ئىستيقامه ت
ته صديقت بى تو به قيامه ت

نیشانهى زوره روژى قيامه ت
بوت به يان ده كه م عومده ي عه لامه ت

خه سفى له شهرقا خه سفى له غه ربا
يهك له جه زيره ي عه ره بى عه ربا

برووزی فیتنه و ، کوفری سوفیانی
ظهووری مه هدی و مه ولای یه مانی

خروجی ده جال گومرای به دئه نجام
نزوولی عیسا بو ئه رازی شام

(یأجوج) و (مأجوج) ههم (دابة الارض)
دونیا ده گهر رین، ته و او، طول و عرض

روژ له مه غریبو سه ر دینیته ده ر
دوو که لیک دونیا ده گری سه ر انسه ر

ئاگری له عه ده ن باش ده کا ظهوور
(فاسرافیل ینفخ فی الصور)

ئه م عه لاماته دینه جی یه کسه ر
(نطق بها صحیح الاثر)

ئه وزاعی قه بر

بو مردوو دیتۆ ، له قه بر ، حه یات
(یدري الحسنات مع السيئات)

نه کیرو مونکه ر زور به ئیستیعجال
نازل ده بنه لای ، لی ده که ن سوأل :

خودات ، ره سوولت ، ئیمامت ، دینت
کی یه و ؟ کامه یه ؟ چی یه ئایینت ؟

گه ر جوابی داوه ئازاو ئاماده
(فوراً) قه بره که ی ده بی گوشاده

ده بينی به چاو ، به عه قلو به هوښ
جی خوی له به هه شت ، زور شیرین و خوش

نه گهر نه توانی به یان کا جهواب
لی نه دهن به گورز ناماده ی عذاب

غه یری جین و ئینس ده نگي نه ژنه وی
(فوراً) بی غایه ت قه بری ته نگ نه وی

پالووی راستو چهپ نه چن به یه کدا
جی خوی ده بیني له جه هه ننه مدا

به عه ذابی سهخت ، به لاو نه دامهت
گورفتار نه بی ، هه تا قیامهت

حه شر

نه مه (برزخه) تا وهختی مه حشر
نه وجا (معاده) تو بکه باوهر

نه عضاء دیته وه له گوشت و پیشه
خوین و پیست و موو هه م ره گ و ریشه

وهك له دنیا دا جه مع نه بین یه کجار
نه چین بو مه حشر به نه ری قه ههار

ده فته ری نه عمل

نه م جار وهك طه یران به نه صی نه قوال
له نه طرافو دیت ده فته ری نه عمل

هه رکه س سه عیده به قه درو شه رف
نه دریته دهستی راستی بی نه سهف

هه ركه س شه قى بى ته خرېته مېشتى
ده فته ر له لاي چه پ ، يا له دواى پېشتى

حېسابى ته عمل

جا ته كړى حېساب بو جينن و ئينسان
هه ر عه مه لى بى : به د بى يا ئي حسان

به عضى له نامه ي عه مه لدا مو ثبه ت
به عضى ته عضاي خوى ته دا شه هاده ت

به عضى گونا هان كه س نايان بينى
خودا به عيلمى خوى ده ينو ينى

ته و جار ترازو و دينن بو ته رجيح
ته و ترازو و ه ، به قه ولى صه جيح ،

تاي هه سه ناتى وه ك به درى مونير
تاي سه يى ئاتى طولماته ، وه ك قير

سو و كى به ره و خوار ، قورسى به ره و ژو و ر
ته روا ، به عه كسى ترازو وى مه شه و و ر

عيقاب و سوئال

له وه دوا خوداى عه ليم و خه بير
ديته سه ر عيقاب له ته هلى ته قصير

پر سيار ده كا له مه خلو ووق يه ك يه ك
له به نى ئاده م ، له جينن ، له مه لك

له جه معى روسول ده پرسى مو بين :
(بلّغتم حكمي للمكلفين ؟)

له عوله مایان ئه پرسی یه کسه ر
له ئه مری مه عرووف، نه هی له مونکهر

له عامه ی ئوممه ت ئه پرسی به عام
له ئیطاعه ی قه ول عوله مای ئه علام

ئه پرسی به قه هر له ئه هلی بیدعه ت :
بۆ داتان هینا فه سادو بیدعه ت

ئه مجا ئه مر ئه کا به جه زای ئه خیار
هه م به عه ذابی فه سه قه و ئه شرار

شه فاعه ت هه یه ، ئه یکه ن به بی شک
نه بی و ، وه لی ، صالح و ، مه لئه ک

روژی قیامه ت له بۆ گو تا هبار
پینج جار شه فاعه ت هه یه به قه رار

یه که م : ئیستیعجال بو جیگه ی حیساب
دووهم : ئاسانی ی سو ئال و جه و اب

سی هه م : خه لاص بوون له هه ولی مه حشه ر
چوارهم : ده رچوونی که سی له سه قه ر

پینجه م بو ته رفیع مه قام له به هه شت
ده رجه ی به هه شت ئه گه یین به هه شت

موسلمان به پی ی عه مه ل و ره فته سار
له و ده ره جانه بوی ئه دری قه رار

(صراط) پرد

دوای ئه مه پردی دانه نری به راس
باریک تر له موو ، تیز تر له ئه لباس

جیگهی ئه و پرده وا له سه ر سه قهر
به سه ریا ئه که ن مه خلوقات گوزه ر

به عضی ده خزین تا ده که ونه خوار
له جه هه ننه مدا ئه بن گور وفتار

به عضی میثلی به رق ، به عضی وه ک بای وه شت
لی عو بور ده که ن م ده چن بو به هه شت .

که چو ونه به هه شت مه خلوقات یه کسه ر
به ئیستیراحه ت ئه چنه سه ر که و ته ر

که و ته ر

که و ته ر چه وضیکه ئاوی ئه و له شیر
سپی تر ، بویشی خوشتر له عبیر

هه ر که س هه زار سال له جه هه ننه م بی
موبته لای ئیش و ده ردو ئه له م بی

که ئاوی خوار دو له چه وضی که و ته ر
قه ط تینووی نابی به (نصی خه به ر)

به هه شت و جه هه ننه م

به هه شت و سه قهر ئیسته مه و جوودن
له قور ئان دا زور زور مه عدوودن

مهوقیعی بههشت له ژور سه ماوات
سه قهر له زهوی ، له ژیر طه بهقات

بهلام فهرموویه کوردی مه عنهوی
(شیخ عبدالرحیم) له قهب (مهولهوی) :

نه صیکی صوریح هیچ نی یه دیار
له بو ته عینی جی جه ننهت و نار

حق وایه ده میان هیچ لی نه دری
ته فویض به عیلمی ذاتی حق بکری

۶ - وبالقدر خیره وشره

نه صلی شه شه مین ئیمان به قه دهر
یه عنی ههرچی حق کردی موقه دهر -

دیته وجودۆ بی کهم و زیاد
خالیق خودایه و کاسیبه عیباد

که سبت له بو کار ، به مه ذهه بی حق ،
خارجی ناکا له ئیرادهی حق

ههرچی مه یلی بی خودا رووئهدا
ههرچی مه یل نه کا قهط نابی په یدا

گهر نه هلی دنیا مه یل بکهن یه کسه
یه کهم و کهم ناکه ن یا خوود زیاتر

رازی یه به خهیر نارازی له شهر
بو ئاسانی کار ئه وه ته فیه دهر

نه گهر مه یلی بی ئهدات هیدایهت
بو ریگهی خهیرت ئه کا عنایهت

کاری ته نغه ع بی بو شه خسی کاسب
له سهر ذاتی حهق هیچ نی یه واجب

ته توانی بیکا ته عذیبی مو طیع ،
عاصی بپاته مه قامی ره فیع

چون مالیکې مولک موته صه زریفه
ته مه ته زانی هر که بس عارفه

همه موو ته کلیفی پی ده کری له خهلق
هیچ واجب نی یه له سهر ذاتی حهق !

خیلافی ته مه خیلافه و جه هله
خودا چی ده کافه ضله ، یا عه دله

وايه عه قیده ی ته ربابی سو ندهت
(اصحاب الرسول ، آل الکرامه)

(کهریم) بهم ره ئیه له حهق راجی یه -
داخل بیتنه ناو فیرقه ی ناجی یه

یا ره هنوما ی خیر کار به دهس ئاسان
فه یاضی مو طلهق بو عام و خاصات

بم به خشه به فه یض شاه ی ته نبیاء (ص)
به نووری سینه ی صافی ته ولیاء

لاده له قه لبم ره شی نه دامهت
خاتیمه م بینه به فه یض و رحمت

روژی جومعه - دههمی مانگی رهمه زان

سال ۱۳۵۲ ی کوچی - خانه قای بیاره

۲ نہ ساسی سے عادت

بسم الله الرحمن الرحيم

له پاش حمدو ثنای ذاتی خوا وه تقدیمی صلاوة
سلام بو روحی حضرتی محمد (ص) وه بو روحی ههمو
آل و أصحابی بزائن : ئه مه دفتری که ناوی (ئه ساسی
سعادت) چهند سووال و جوابی که دینی بهی تیدا
نوسراوه بو شاره زایی مندا لانی اسلامي کورد زبان .
رجائه کهم خواي تعالی بیان کا به ئه ساسی سعادت
واقبال .

(الاسلام أن تشهد أن لا اله الا الله وأن محمداً
رسول الله وتقيم الصلاة وتؤتي الزكاة وتصوم
ومضان وتحج البيت ان استطعت اليه سبيلاً) .

ئهم حدیثه مقدسه ههمو ئه رکانی اسلامي تیدایه .
با له سه ر ترتیبی ئهم کلامه زه ریفه بروین به ریدا .
س ۱ - بناغه ی اسلامیت له سه ر چه ند چشته ؟

ج - بناغه ی اسلامیت له سه ر پینج چشته ،
یه کهم دوو کلمه ی شهادت . دوهه م پینج فرضه ی
نوێژ له ههمو شه وو روزیکا . سه ههم روزوی مانگی
رمضان له ههمو سالی که دا . چواره م عطا کردنی
زه کات و سه ر فطره به مستحقان . پینجه م حج و
عمره ، یانی طوافی بیت الله له مکه ی مکرمه ، به و آداب
شرع بیانی کردوه :

۱ - أشهد أن لا اله الا الله وأن محمداً رسول الله .

س ۲ - معنای دوو کلمه ی شهادت چیه ؟

ج - معنای کلمه‌ی یه کهم ئه‌مه‌یه به‌دل باوه‌ررم
 هه‌یه وه به زبان اقرار ئه‌که‌م هیچ ذاتی نیه عبادتی
 بوبکری به‌حق الا ئه‌وذاته نه‌بی که ناوی (الله) یه .
 معنای دووه‌هم ئه‌مه‌یه به‌دل باوه‌ررم هه‌یه وه به
 زبان اقرار ئه‌که‌م به‌مه‌که‌م حضرتی محمد (ص)
 پیغه‌مبه‌ری خوایه‌و ، خوای تعالی ره‌وانه‌ی کردوه به
 پیغه‌مبه‌ری بوسه‌ر انسان و جن و ملائکه .

س ۳ - نسبی پیغه‌مبه‌ر (ص) کامه ؟

ج - پیغه‌مبه‌ر (ص) کوری عبدالله یه‌و ، عبدالله
 کوری عبدالمطلبه ، عبدالمطلب کوری هاشمه ، هاشم
 کوری عبدالمنافه . دایکی ناوی آمینه‌یه ، آمینه‌کچی
 وهب ، وهب کوری عبدالمنافه ، عبدالمناف کوری
 زهره‌ی کوری کیلابه ، له‌میلله‌تی عه‌ره‌ب وه له
 طائفه‌ی قریشن .

س ۴ - پیغه‌مبه‌ر (ص) له‌کوی له‌دایک‌بووه‌و
 بووه به پیغه‌مبه‌ر وه له‌کوی متوفا بووه ؟

ج - پیغه‌مبه‌ر (ص) له‌شاری مکه له‌دایک‌بووه‌و ،
 هه‌ر له‌شاری مکه له‌عمری چل‌سالی‌دا بووه به
 پیغه‌مبه‌ر له‌پاش چل‌ساله دوازده‌سال له‌مکه‌دا
 ماوه‌ته‌وه ئه‌مه په‌نجاودوسال ، له‌ووخته‌وه تشریفی
 رویشته‌وووه بو‌شاری (مدینه‌ی) منوره یازده‌سالیش
 له‌مدینه بووه ئه‌مه شه‌ست و سی‌سال له‌وعمره‌دا له
 مدینه متوفا بووه . مرقدی مبارکی له‌شاری مدینه‌ی
 منوره‌یه .

س ۵ - هیئتی پیغمبر (ص) چون بووه ؟

ج - هیئتی زور جوان و شیرین بووه شمایلې ذاتی مبارکې قسمیکې عادتې بووه قسمیکې غیره عاده تی . اما ئه و قسمه ی که عاده تی بووه ئه مه یه : سهری مباره کی گه وره بووه ، موی رهش بووه هه ندی جار گه یشته ته سهرشانی وه بعضی جار له وه که م تر بووه تاشیویه تی ، ته ویلی پان بووه ئه بروی دریژو باریک و پر مو بوون ، چاوانی گه وره و رهش بوون برزانگیان زور بووه له سپیائی چاوانیا خالیکې سور بووه ، اغلب تماشا ی زهوی کرده روی مباره کی گرد بووه ره نگی سورو سپی بوه ریشی پر بووه ، موی سپی له بیست مو که م تر بووه ، زبانی فصیح بووه ، ده نگی خوش بووه ، پیکه نینی تبسم بووه ، هه رگز قهقهه ی نه بووه ، له وه ختی شه و نو یژو قرآن خویندنا گریانی بووه .

و اما شمایل غیره عاده تی ئه مه بوه :

ئه که رچی ذاتاً بالای معتدل بووه له گه له هه ر که سی راوه ستابی بالای له و که سه به رز تر بووه ، له هه تاوا سیبه ری نه بووه ، مخلوقی له پشتی سه ره وه بینیه ، تفی شفای زام بووه ، چوار دفعه حضرتی جبرئیل علیه السلام قلبی مباره کی له ت کرده و شوری و یه ته وه وه پری کرده له نوری معرفت : له عمری سی سالی دا ، له عمری ده سالی دا ، له عمری چل سالی دا ، له عمری په نجاویه کدا .

ناوشانی دا به لای چه په وه موری نبوه ت بووه به
 قدری هیلکه کوتري ، علمای اسرار فرمویانه
 لی نوسراوه (تنجنج هیصور) یعنی روبکه له خوا
 به راستی تو ذاتیکي نصرت دراوي . له راوه ستانا
 هه ردو بهری دهستی گه یشتوننه ته نه ژنوی ژیری
 پیی ساف بوون ، بیني به ده نی مباره کی نه وه نده
 خوش بووه له هه ر مجلسیکا دانیشتبی نه و مجلسه ی
 معطر کردوه .

۲ - (وتقیم الصلاة)

س ۶ - پینج فرضه له چه وه ختیکا واجب کراون ؟

ج - واجب کراون له شهوی معراجي
 بیست وحه و ته می مانگی رجب دا سالیك و شهش
 مانگ له پیش هجرتی حضرت (ص) له مکه وه بو
 مدینه .

س ۷ - نه م فرضانه ناویان چي یه ؟

ج - ناویان ، صبح ، نیوه رو ، عصر ، مغرب ،
 عشا یه .

س ۸ - نه م فرضانه یه کی چه ند رکاتن ؟

ج - صبح دوو رکات ، نیوه رو چوار ، عصر
 چوار ، مغرب سی ، عشاء چوار .

س ۹ - شرطی واجب بونی نویژ چی یه ؟

ج - شرطی واجب بونی سی شته ، اسلام ،

بلوغ ، عقل • که وابی نویژو باقي احکام له سهر
کافرو مندالو شیت واجب نین •

س ۱۰ - شروطی نویژ چه ندیکن ؟

ج - شروطی نویژ پینجن ، یه کهم پاکی بدن و
لباس و جیگه نویژه له ههر پیسیه ، که عفوی
لی نه درابی • دوو ههم داپوشینی عورته ، که بو پیاو
مایینی ئەژنوو ناوکهو ، بو ژن ههمو بدنه الا دهمو
چاوو دستی نه بی ، که له نویژا عورت نین ئەما له
غیری نویژ ههمو گیانی عورته لازمه درنه که ووی
دای پوشتی بو ئەوه گون هبار نه بی • سی ههم دست
نویژی بی و جه نابته و له ش گرانی به سه ره وه نه بی •
چوارهم هاتنی وقتی نویژه که یه • پینجهم روو کردنه
له قبله •

(س ۱۰) فرضی دهست نویژ چه نده ؟ (ج) فرضی
دهست نویژ شهشن : یه کهم نیتی لابر دنی
بی دهست نویژی له وقتی شورینی دموچاوا •
دوههم ، شورینی ههمو و دهم وچاوه به پانی مایینی
ههر دو گویچکه یه ، وه به دریزی مایینی موی سهرو
انتهای چه نا که یه • سی ههم شورینی ههر دو دهسته
له سهر په نجه وه تا ئەوپه رری ئەنشک • چوارهم
مسحی بعضیکه له سهر • پینجهم شورینی
ههر دو پی یه به ههر دو قوله پی وه • شه شه م رعایتی
ئهم ترتیبه یه •

س ۱۱ - شروطی غسل چه ندیکن ؟

ج - شروطی غسل دوانن • اول نیتی لابر دنی
حکمی له شپیسې په له اول شورینی اعضاوه •
دووه شورینی هه مو اعضا په چه پیست و چه مو •

س ۱۲ - نه و شتانه دهس نویژ نه شکینن چه ندن ؟

ج - نه و شتانه ی دهس نویژ نه شکینن چوارن •
په که م دهرهاتنی شتیکه له پیش یا له پاش • دوهم
نوستنه به مشرطه ژیری خوی له زهوی محکم
نه کردبی • سی هم نه مه یه دهس بدا له عورتی خوی ،
یا عورتی که سیک به بهری دهست • چواره م نه مه یه
پیستی ژن و پیاوی نامجرم به یه ک بگهن •

س ۱۳ - وهختی نه مپینج فرضانه کامه یه ؟

ج - وهختی صبح له روژه وه بون تا خور نه کهوی •
وهختی نیوه رو له اولی لادانی روژه له ناوه راستی
آسمان هه تا سیبه ری هه رچشتی به قدری نه وچشته ی
لی بی بیجگه له سیبه ری وهختی استواء • وهختی
عصر له م وهخته وه یه تا خور آوا نه بی • وهختی مغرب
له خور آوا بونه وه تا سوری قه راغی آسمان گوم
نه بی • وهختی عشا له م وهخته یه تا طلوعی فجر یانی
روژه وه بون •

س ۱۴ - نه رکانی نویژ چه ندن ؟

ج - نه رکانی نویژ چواردهن : په که م نیته یانی
قصدی کردنی فرضی نه و وهخته به دل • دووم الله اکبر
به مشرطه له گهل ووتنی نه م لفظه نیته که ی

له دل دابی . سی ههم خویندنی فاتحه یه له ههمو رکاتیك دا الا رکاتی که سی نه بی که امام لی پیش که وتبی . چوارهم راوه ستانه بو که سی قدرتی بی له وهختی خویندنی فاتحه دا . پینجهم رکوعه یعنی دانه وینه وه نه ونده انسان ههردو بهری دهستی بگاته نه ژنوی . شه شهه اعتداله یعنی بهر زبونه وه له حاله بو وضعی راوه ستان . ههوتهم سجده ی اوله بهم نوعه ههردو نه ژنوی وه ههردو بهری دهستی وه ههردو سنگی پی ی وه ته ویلی بهر وتی له سه رجیگه نویژه که ی دانی . هه شتهم دانیشتنه له پاش ئهم سجده یه . نوههم سجده ی دوه ههمه وه کو سجده ی اول . دههم قرار گر تنه له رکوع و اعتدال و ههردو سجده کان و دانیشتنی مابین یان . یازدههم تحیاتی آخر . دوازدههم صلاواته له سه ر حضرت (ص) له پاش تحیاتی آخر . سیزدههم سلام دانه وه ی اوله . چواردههم ملاحظه ی ئهم ترتیبه یه که به یانمان کرد : مثلاً الله اکبر له پیش خویندنی فاتحه و خویندنی فاتحه بهر له رکوع .

۳ - (وتۆتی الزکاة)

- س ۱۵ - زه کاة چه ند نوعه ؟
 ج - زه کاة دو نوعه : اول زه کاتی سه ره که مشهوره به سه ر فیتره ؛ دوهم زه کاتی مال .
 س ۱۶ - سه ر فیتره چه وهختی واجب کراوه ؟
 ج - فرض کراوه له مانگی شعبان له سالی دوههمی هجریته دا .

س ۱۷ - سهرفيتره به چي واجب ته بي ؟
ج - واجب ته بي به ته و او بوني مانگي رمضان
له هه ميساليك دا .

س ۱۸ - سهرفيتره له سهر كي واجب ؟
ج - واجب له سهر هه مو انسانيكي حر ، كه زياد
له نفقه ي شه و و روژي جه ژني هه بي ، عطا كردني سهر
فيتره ي سهر ي خوي و هه ركه س نفقه ي له سهر ي
واجب بي ، وه كو ژنو مندالي ، يا خزمه تكاري كه
اجره ي بو قرار نه درابي .

س - مقداري سهرفيتره بو هه ريه كي چه نديكه ؟
ج - مقداري سهر فطره بو هه ر كه سيك صاعيكه
به صاعي حضرتي پيغهمبر (ص) له هه رجيكه يي
عياري ته و صاعه ده س كهوت باشه ، ته گه رنا
به حسابي كيشانه سهر فطره ته دري و ، وزني
ته و صاعه چوار سه دو هه شتاو چوار مثقاله .

س ۲۰ - زه كاتي مال چه وه ختي فرض كراوه ؟
ج - زه كاتي مال فرض كراوه له سالي دوهه مي
هجره ت دا له پاش فرض بوني سهر فطره .

س ۲۱ - زه كات له چه ماليك دا واجب ؟
ج - زه كاا واجب له آلتون ، زيو ، مالي تجارت ،
حوشتر ، گا ، مهرر ، بزن وه هه ر چشتي بو قوت
بشي وه كو برنج ، گه نم ، جو ؛ زرات ، خورما ،
ميوژ .

س ۲۲ - شرطي زه كاتي آلتون و زيو چييه ؟
ج - شرطي زه كاتيان دوشته يه كه م ته مه يه

بگه نه حدی زه کاته . دوهم ئه مه یه له ملکی خاوه نیانا
سال ته و او بکه ن .

س ٢٣ - حدی زه کات و مقداری واجب له آلتون و
زیودا چیه ؟

ج - حدی زه کاتی ئالتون بیست مثقاله وه حدی
زه کاتی زیو سه دوچل مثقاله ، که گه یشتنه ئه و
ئه ندازه مقداری واجب یان (ربع العشرة) یانی
چواریک له ده یک ، که حاصله که ی چل یکه : مثلاً له
بیست مثقال آلتون نیو مثقال وه له سه دوچل مثقال
زیو سی مثقال و نیو واجبه .

س ٢٤ - زه کاتی مالی تجارت چونه ؟

ج - مالی تجارت وه کو آلتون و زیو واجبه سالی
به سه ردا بسوررینه وه ، وه به هه ر پاره یی کرراوه
به اعتباری ئه و پاره یه بگاته حدی زه کات ، ئینجا
به و حساب به زه کاتی لی ئه دری .

س ٢٥ - شرطی زه کات له مه ررو بزندا چیه ؟

ج - زه کات له مه ررو بزندا واجبه به سی شرط :
یه که مه ئه مه یه که به ده می خویان بله وره ررین ،
آلفیان نه دریتی . دوهم ئه مه یه عددیان بگات به
حدی زه کات . سی هم ئه مه یه له ملکی صاحبه که یاندا
سالیان به سه ردا بیته وه له پله و حدی اولدا که
چل سه ره ، ئه ما له پله ی دوهمدا تا چوار صد و زیاتر
لازم ناکا سالیان به سه را بی ته وه .

س ٢٦ - حدی زکاتی مه ررو بزندا کامه یه ؟

ج - حدی زکاتیان چل سه ره که گه یشتن به

چل سهر ، يه ك سهر واجبه تا سه دو بیست و یه ك
 سهر كه گه یشتن به سه دو بیست و یه ك سهر
 دوسهر واجبه تا دوسه دو یك سهر كه گه یشتن به
 دوسه دو یك سهر سی سهر واجبه هه تا چوار سه د سهر
 كه گه یشتن به چوار سه د سهر چوار سهر واجبه كه
 لهم عدده زیاد بو بهم حساب به له همو سه د سهر یكا
 سهری واجبه .

س ۲۷ - شرطی زكاة له قوتا چیه ؟

ج - شرطی ئه وه یه بگاته حدی زكات بهم نوعه
 ئه و قوتانه كه بی تو یكل هه له ئه گیرین وه كو برنج
 گه نم بگهن به پینچ ویسق و به حسابی مثقال و وزن ،
 به وزنی ته بریز دوسه دو بیست و پینچ تبریزیه و ،
 به پیوانه ی حلبجه كه مسكنی خومانه ، نصابی زه كات
 ۴۵ ته نه كه یه وه ئه وانیه له تو یكل دا هه له ئه گیرین
 وه كو چه لتوك و په رر شه ئه بی بگهن به ده ویسق .
 مع العلم زه كات هه ر ده یه كه .

س ۲۸ - مقداری واجب له قوتا چه ندیکه ؟

ج - واجب له وانده به باران یا به جوگه
 آو بدرین (عشره) یانی ده یك ، وه له وانده به دولچه
 آو بدری نصف العشرة یانی بیست یك .

س ۲۹ - ئه و صنفانه مستحق ی زكاتن چه ندن ؟

ج - ئه و صنفانه هه شت صنفن له قرآنی
 شریف دا بیان کراوون .

س ۳۰ - له وهه شت صنفانه له زمانې نیمه داچه ند
صنف هه یه ؟

ج - موجودیان چوار صنفه ، یه که هم فقیر یانی
که سی نه مالی بیی نه کسب بزانی . صنفی دوه هم
مسکینه یانی که سی مال و کسبی بیی اما کفایتی
نفقه ی شرعیه ی نه کا . سی هم قرضاره به لام نه گهر
بو نفقه ی خویو عائله ی قرضار بوبی وهختی زکاتی
نه دریتی خوی نه توانی قرضه که ی بداته وه وه نه گهر
بو جی به جی کردنی احتیاجی مسلمانان وه کو
مهمان داری یا اصلاحی دوطائفه ی دوشمن
قرضار بوبی نه وه زکاتی نه دریتی با خویشی دوه له مه ند
بی . صنفی چواره م مسافره ؛ که سی له سه فهریکی
حلال دا بی وه کو سفری تحصیلی علم یا صیله ی ره حم
وه خوی مالی نه بی خه رچی بکات یا مالی بیی و دهستی
پی نه گا نه وه زکاتی نه دریتی .

س ۳۱ - له وهختی زکات دا نا چی واجبه له سهر
خاوه ن مال ؟

ج - واجبه له سهر خاوه ن مال نیتی عطا کردنی
زه کاته که ی بیی ، وهختی زه کاته که له ماله که ی جیا
نه کاته وه یا له وه ختا تسلیمی مستحق ی نه کا .
وه نیتی وکیل کفایت نه کا له جیاتی نیتی خاوه ن
مال .

۴ - (وتصوم رمضان)

س ۳۲ - روژو چه وهختی واجب کراوه ؟

ج - واجب کراوه له مانگی شعبان له سالی دوهه می هجرت دا .

س ۳۳ - روژو به چی واجب ته بی ؟

ج - واجب ته بی به تسه و او بونی « ۳۰ » روژه ی شعبان یا چاوپیکه و تنی هلالی رمضان .

س ۳۴ - فرضی روژو چیه ؟

ج - فرضی روژو نیته له هه مو شه و یکدا . بهم نوعه هه مو شه و یکی رمضان قصدی روژوی فرضی صبحه یینی رمضان ته و ساله ی بی .

س ۳۵ - به چی روژو ته شکي ؟

ج - روژو ته شکي به جماع ، به استمنا ، به خورشانه وه ، به داخل بونی شتی بو جوفی یانی بو ناوسکی یا ناوی گویچکه ی یا ناوی ذکر ی . بهم شرطه ته و که سه روژوه که ی له فکر دابی وه به اختیار ته مانه بکات .

ه - (وتعج البيت ان استطعت اليه سبيلا) :

س ۳۶ - حج و عمره چه وختی واجب بوون ؟

ج - واجب کراوون له سالی شه شه می هجرت دا .

س ۳۷ - حج و عمره چه نددفعه واجب له عومردا ؟

ج - يه كه دفعه واجب له عومردا له سه ر هه مو فردی له مسلمانانی مكلف .

س ۳۸ - شی طی واجب بونی حج و عمره چیه ؟
 ج - شرطی واجب بونی چوار شته ، بلوغ ،
 حریت ، قدرت : بهم نوعه مقتدر بی به سهر مصرفی
 خویو عائلهی تا له وسفره دیته وه بو مه نزی خوی وه
 امین بونی نفس و مال .

س ۳۹ - ارکانی حج چه ندیکن ؟

ج - ارکانی حج شه شهن یه که ماحرامه یانی
 قصدی داخل بون له عملی حج دا له و موقعانه وه معلوم
 کراون . دوهم وقوفی عرفه یه یانی مانه وه له ئه رزی
 عرفات دا له نیوه روی روژی نو هه می ذی الحجه وه
 تاطلوعی فجری روژی جه ژن با یک لحظه یش بی
 له و مده دا . سی ههم طوافی مالی خوییه یانی ده و ره
 دان به ده وری مالی خودا دا ده و ت دفعه . چوارم سعبه
 یانی را کردن له بینی صفا و مروه دا . پینجم حلقه
 یا تقصیر یانی تاشینی موی سهر یا کورته وه کردن
 به مقص مثلاً . شه شه م ترتیبه بهم نه و عه بیانمان
 کرد .

س ۴۰ - ئه ارکانی عمره چه ندیکن ؟

ج - هه رچی ارکانی حجه ارکانی عمره یشه الا
 وقوفی عرفات نه بی ئه وه بو عمره لازم نیه . ئه مه ی
 که بیانمان کرد ارکانی اسلام بون لازمه له سهر
 هه مو مسلمانی بیانزانی وه عمل یان پی بکا وه تعلیمی
 بکا به مندالی خوی .

مادام ارکانی اسلامت زانی با ارکانی ایمانیش

بیان بکهین : حضرت (ص) فہرمویہ تی •

(الایمان أن تؤمن بالله وملئكتہ وكتبہ ورسله
وباليوم الآخر وبالقدر خيره وشره من الله تعالى) •
با له سہر ترتیبی ثم حدیثہ شریفہ ارکانی ایمان
بیان بکہین •

س ۴۱ - ارکانی ایمان چہ ندیکن ؟

ج - ارکانی ایمان شہشن (۱) ایمان بہ خوای
تعالی (۲) ایمان بہ ملائکہ (۳) ایمان بہ وکتابانہ خوا
رہ وانہی فہرموون بو پیغہمبہران علیہم الصلاۃ
والسلام (۴) ایمان بہو پیغمبرانہ خوا رہ وانہی
کردوون بوسہر عباد (۵) ایمان بہ روژی قیامت
(۶) ایمان بہ قضاء و قدر •

۱ - (الایمان ان تؤمن بالله)

س ۴۲ - ایمان بہ خوای تعالی چو نہ ؟

ج - ایمان بہ خوا ئہمہیہ بہ دل تصدیق و باوہرت
ببی گہ خوای تعالی موجودہ یانی وجودی ہہیہ ،
ئہزہلی یہ یہ عنی ئہوولی نی یہ ئہ بہدی یہ ، یانی ئاخری
نی یہ ، واحده یعنی تنہایہ ہہر ئہ وخالقہ وہ ہہمو
شتی دروست ئہ کا ہہر ئہو عبادتی بو ئہ کری ہہر
ئہو واجب الوجودہ ، جسم نیہ لہ چہ ند اجزایہ تیکہل
بی ؛ جوہر نیہ یانی مادہی نیہ محتاج ببی بہ
جیگہیی ، عرض نیہ یعنی شتی نیہ وہ کورہ نگ
محتاج بی بہ محلی ، جہت و محلی نیہ یانی خوای تعالی

بهري به له مه که له جیگه يک دا وه يا له ژور يا خوار
 وه يا مقابلي شتيک بي ، غنيه ياني به هيچ شتي
 محتاج نيه وه هه موشتي محتاجه به ، له که سي به ولد
 نه ها تو وه وه که سي لي به ولد نه بو وه هيچ شتي وه کو
 خوانيه وه هه ر چه به خيالي ايمه دا بي خوا وانیه .
 والحاصل خوي تعالی بهري به له هه ر چه عيب و
 نقصانه وه هه ر چه صفتي کمال و چا که يه هه يه تي .

س ٤٣ - خوي تعالی چه ند صفتي هه يه ؟

ج - خوي تعالی هه وت صفتي هه يه حیاة ، علم ،
 ارادة ، قدرة ، کلام ، سمع ، بصر . صاحبي حیاة
 ياني زيندوه نامري ، صاحبي علمه ياني هه مو شتي
 ته زاني ، صاحبي اراده يه ياني ميلي له سهه ر بوني
 هه ر شتي بي ته بي وه ميلي له سهه ر هه ر شتي نه بي
 نابی ، صاحبي قدر ته ياني قدر تي هه يه وه ته تواني
 هه ر کاري ممکن بي بيکا ، صاحبي که لامه ، ياني
 صفتي که ذاتيه ي وه هايه که ته بي به منشاي
 نازل کردني وحی بو لای پيغه مبه ران (ص) .
 صاحبي سمعه ياني هه مو ده نگي ته بيسي ،
 صاحبي بصره ياني هه مو شتي ته بيني ،
 وه ته م صفاتاني خوايه وه کو صفاتي ايمه نييه ، مثلاً:
 حياتي خوا به روح و بدن نيه ، علم و ارادي خوا به دل
 نيه ، قدر تي خوا به ده ست و اعضاء ده ر نا که وي ،
 کلامي خوا ده مو زباني ناوي ، بستي خوا به گو يچکه
 نيه ، بينيني خوا به چاو نيه . هه ر وه کو ذاتي خوا

به حقیقت ناسری هم صفاتانهش به حقیقت
نه ناسراون .

س ۴۴ - دلیل له سهر وجودی خوا چیه ؟

ج - دلیل له سهر وجودی ذاتی خوا نه وه یه که
ههر که سی ته ماشای آثاری عالم بکا معلومی نه بی
که عالم صانعیکی صاحب کمالی هه یه ، مثلاً هه روه کو
انسان تماشای بنائی یا نقشی گی کرد اقرار نه کا به مه
نه و بنایه بنائیکی بو وه وه نه و نقشه نقاشی کی
هه یه . مادام تماشای نه جزای عالم بکا وه کو آسمان و
روژ و مانگ و نه ستیره و ترتیبی طلوع و غروب یان ،
وه تماشای باو باران و بحرو کیوان و معادن و نباتات و
حیوانات و انسان و اختلافی ره نگ و زبان و مشرب یان
بکا معلومی نه بی له مه عالمه دا صانعیکی به کمال هه یه .

س ۴۵ - دلیل له سهر ته نهایی خوا چیه ؟

ج - دلیل له سهر ته نهایی ذاتی خوا نه مه یه
مادام معلوم بو که که سی هه یه صانعی هم عالمه بی
ههر صانعی تو تماشای بکه ی نه گهر بی کمال بی
نه وه بو صانعیته ناشی و نه گهر له هه مو عیبی به ری و
صاحبی هه مو کمالی بی فقط نه وه بو صانع کافیه ،
ایتر اعتباری صانعیکی ثانی لغوه وه بی فائده یه ،
علاوه له مه شرکت و تعددی مه لاک به حسب عادت
منشائی نزاع و جداله نه گهر صانعی عالم دوو بی
اوضاعی به انتظام نابی .

س ۴۶ - دلیل له سهر هم جهوت صفتانه چی یه ؟

ج - دلیل له سهر هم صفتانه هم په نه گهر
 هم صفتانه بو خوا نه بن نه بی خلافي هم مانه ی بی وه
 خلافي هم صفتانه ، وه کو مردن و عجزو جهل نه ونده
 نقصن ادنا بشري راضي نابي پييان ، که و ابو چون بو
 ذاتي خوا اعتبار نه کرين ، علاوه هم ترتيب و انتظامي
 عجيبه که له عالم دا تماشا نه کرين به بی علم و قدرت و
 باقي صفاتي کمالیه قابل نيه بن ؛ که و ابی انسان
 ناچاره به هم تصديق و باوهری بی که ذاتي خوا
 صاحبی هم هوت صفتانه په .

س ۴۷ - خوا چه ند ناوی هه په ؟

ج - مشهور وایه خوی تعالی هه زارویه ک ناوی
 هه په ، فقط له ناوانه نه و دو نویان له قرآن و
 حدیث دا موجودن ، له هه مویان گه وره تر اسمی
 (الله) په .

س ۴۸ - خوی تعالی به چاو نه بینری یانه ؟

ج - به لی له قیامت دا هه مو مسلمانی خوی
 چاوپي نه که و ی ، به لام له دنیا دا که س نه ی بینویه الا
 حضرتي محمد (ص) نه و له شه و ی معراج دا ذاتي
 خوی چاوپي که و تو وه به نوعی بو انسان تقریر
 ناکریت .

۲ - و (ملئکته)

س ۴۹ - ایمان به ملائکه چونه ؟

ج - ایمان به ملائکه هم په تصديق و باوهرت

ببی که ملائکه نوعیکن له مخلوقی خوا جسمیان لطیف و نورانی یه ، ئه توانن خویان ببه نه چه ند صورت و ره نگه وه دائماً وان له اطاعهی خوادا لذت و الفت یان به ذکر و عبادت یه خواجه ، معصومن له گوناوه ، نه نیرن نه مین ، خوا میلی له دروست کردنی ههرمه لائیکه یه ببی به قدرتی خوی بی واسطه ی باو و دایک خلقی ئه کاو ههرگیز خواردن و نوشتن یان نه .

س . ۵۰ - ملائکه کارو ایشیان چیه ؟

ج - ملائکه غالب یان فقط عبادت ئه کهن به وطرزه عبادت ته خوا امری پی کردوون وه بعضیکیان مأمورن له عالم دا له سهر ارض و آسمان و باو باران و حیوانات و انسان و باقی موجودات ، وه قسمی مأموری سوالی قبرن . ههر کهسی مرد مادام خرایه قبره وه یا له موقعی خوی دا به جی ما خوی تعالی زیندوی ئه کاته وه وه دو ملائکه روانه ئه کا بو لای سوالی لی ئه کهن له خواو پیغه مبهرو دین و مذهب .

ئه گهر باش جواب یان بداته وه ئه وه درجه و مقامی باش ئه بی وه ئه گهر نه زانی جواب یان بداته وه ئه وه عذاب ئه دری به ئه ندازه ی گوناھی خوی وه یاخو عفو ئه کری ، وه ئه م عذابی قبره حقه به موافقی آیت .

وه قسمی مأموری حشرو میزان و حساب و عذابن له قیامت دا ، قسمی مأمورن له بو عذابی جهنم . ئه مانه نوزده که سن یا نوزده طائفه رئیس یان ناوی مالکه ،

وہ قسمی مأموری بہہ شتن رئیسۃ مانہ ناوی
رضوانہ •

س ۵۱ - آیا لہ بینی ملائکہ دا تفاوت لہ فضل و
شرف دا ہہ یہ ؟

ج - بہلی چوار صنف لہ ملائکہ لہ باقیہ کانیان
گہورہ ترن یہ کہ صنفی کروبی ، دوم
صنفی روحانی ، سیہ صنفی حملہ عرش
یانی ٹہوانہ عرشیان ہل گرتوہ ژمارہ یان لہ دنیادا
چوارنو ، لہ قیامت دا ہہ شتن ، چوارہم مقربین •
لہ صنفہ چواریان ناویان معلومہ ، یہ کہم (جبرائیل)
مأمورہ لہ سہر ہاوردنی وحی لہ طرف خواوہ بو لای
پیغہ مہران علیہم الصلاۃ والسلام • دووہم
(میکائیل) مأموری رزق و برکتہ لہ دنیادا • سیہم
(عزرائیل) مأموری روح کیشانہ وہ چہند مأموری
ہہ یہ لہ ملائکہ بو قبضی ارواح • چوارم (اسرافیل)
مأمورہ بہ نفخی صور یانی مأمورہ بہ فو کردن بہ
صورا •

س ۵۲ - صور چہ ؟

ج - صور شاخیکہ بہ عددی ارواحی ٹہوانہ ی
کہ زیندون لہ دنیادا کونی تیایہ • دوجار اسرافیل
فو ٹہ کا بہوشاخہ دا ، جاری اول ہہرچی گیان لہ بہرہ
ٹہمرن وہ کیوانی دنیا لہ گہل ٹہرزدا صاف ٹہبن ،
پاش ٹہم دفعہ بہ مدہی چل سال دفعہ ییکی تر فو

ئه کاته وه به صوراً به مده فعه هه رچی مردوه زیندو
ئه بنه وه وه ئه برین بو محشر ؟

س ۵۳ - جن چه نوعیکن له مخلوق ؟

ج - جن طائفه ییکن ئه صلا له آگر دروست
کراون ئه توانن خویان ببه نه چه ند صورت و ە رنگه وه
فرقیان له گل ملائکه ئه مه یه ئه مان له بدن دا کثیف و
لطیفیان هه یه ، خواردن و نوشتنیان هه یه ،
نیرومیان هه یه ، کافرو مسلمانیان ، هه یه
له مسلمانان کانیش بی گوناوه و گوناوه باریان هه یه
گوناوه باریشیان له جهنم دا عذاب ئه درین ، وه ئه م
طائفه له پیش ئه وه آدم بکه ویتسه زه وی
له زه وی دا بوون ، وه ایستایش هه ن له دنیا دا ئه وان
چاویان به بنی آدم ئه که وی وه بنی آدم چاویان به وان
ناکه وی ، به لام له قیامت دا بالعکس ایمه ئه وان
ئه بینن وه ئه وان ایمه نابین .

س ۵۴ - شیطان له چی طائفه ییکه ؟

ج - موافقی ظاهری آیتی قرآنی شریف شیطان
له طائفه ی جنه وه له اصل دا زور عباده تی کردوه زور
محترم بوه ، به ناو ملائکه دا ئه گه ررا فقط له وه ختی کا
خوا حضرتی آده می دروست کرد امری فهرمو به
شیطان سجده ی لی بیا شیطان فیزی نوان ، اطاعه ی
خوا ی نه کرد ، له و خصوصه وه خوا ی تعالی له رحمتی
خوی بی به شی کردوه وه له عه نه تی لی کرد .

س ۵۵ - شياطين کين ؟

ج - شياطين ٿو جني يانهن که اطاعہی خواي
تعالیٰ ناکهن وه تابعی شيطانن بو ضرردان له بني آدم
وه وه سوه سه خستن به دلي مسلمانان، ٿم شياطينانه
هه نديکيان له اولادي شيطانن ، وه هه نديکيان
له اولادي باقي جنيه کانن .

۳ - (وکٽبه)

س ۵۶ - ايمان به کتب چونه ؟

ج - ايمان به کتب ٿه مه يسه باوهررت ببي
ٿه وکٽيبانه نازل کراون بو لای پيغه مبه ران عليهم
الصلاة والسلام مه خصوص له طرفي ذاتي خواوه
هاتوون وه له قبيله ي سحرو القاي شياطين نين، وه به
واسطه ي حضرتي جبرئيله وه نازل بوون به محفوظي
له هه مو عيبي .

س ۵۷ - ٿه وکٽيبانه له طرفي ذاتي خواوه
هاتوون چه نديکن ؟

ج - ٿه وکٽيبانه سه دو چوارن ، ده بو حضرتي
آدم ، په نجا بو حضرتي شيث سي ي بو حضرتي
ادريس ، ده بو حضرتي ابراهيم . ٿه وسه ده مشهورن
به صحف چونکه پهره پهره نازل بوون ، توراو بو
حضرتي موسي ، زبور بو داود انجيل بو حضرتي عيسي
قرآن بو حضرتي محمد المصطفى عليهم الصلاة
والسلام .

س ۵۸ - قرآن له چه ند سالا نازل بووه ؟

ج - قرآن له مدهی بیست و سی سال دا به پیی
احتیاج نازل بوه ، یعنی له وهختیکه وه حضرت (ص)
بووه به پیغه مبر تا وهختی که متوفی بوه . دوازه
سال له مکهی مکرمه وه یازده سالیس له مدینه ی
منوره زادهما الله شرفاً .

ئه وسه د صحیفه که بیانمان کردن فوتاون ، وه
توراتو زبور به ساغی نه ماونه ته وه چونکه له پاش
وفاتی انبیاء علما کانیاں تیک یان دان وه له سهر
ناره زوی بطلای خویان گورریان .

اصلی انجیلی حضرت ی عیسی نه ما وه چه ند نفری
له پاش رفعی عیسی به آره زوی خویان چه ند
انجیلیکیان نوی وه له پاش مده تی له سهر چوار
انجیلیان اتفاقیان کرد وه ته وانیش له بینی خویان دا
مخالقن ، اما قرآنی شریف له وه خته وه نازل بووه
هه تا امرو وه کو خوی به محفوظی ما وه ته وه وه تا
روژی قیامت ته مینیته وه وه حکمی قرآن ناسخی
حکمی هه مو کتیبه کانه ، فقط به ته نها قرآن معامله
دروسته .

۴ - (ورسله)

س ۵۹ - ایمان به رسل چونه ؟

ج - ایمان به رسل ته مه یه تصدیق و باوهرت
ببی که خوای تعالی به محضی لطف و عنایت چه ند

انسانیکي له بشر دا هه لیژاردووه و شریعتی پی داون
وه امری پی کردون به گه یاندنی ته و شریعت به عبادی
خوا .

س ۶۰ - شرطی پیغه مبه ر ته مبه په پیاوړیکي
« حر » بی ، یانی آزادو صاحبی صفات و اخلاقی
حسنه و گه وره تر بی له هه مو هاو عصرانی خوی ،
به ری بی له علت و دنائت ، معصوم بی له کونا هی
کبیره عمداً یا سهواً وه له گونا هی صغیره ی عمدی ،
وه خوی تعالی اظهاری راست گویی پیغه مبه ران ته کا
به معجزه .

س ۶۱ - معجزه به چی ته لین ؟

ج - معجزه کاریکه به خلافی عاده ت خوا
آشکرای ده کا له سه رده ستنی پیغه مبه راندا ، له کاتی
ئیدیعای پیغه مبه ریدا ، وه ته و کارانه به غیری
پیغه مبه ران نا کرین وه کو گفتو گوی حیوانات و
تسبیحاتی به ردو سوجه بردنی دارو شفق کردنی
مانگ و خبردان به کاری غیبی .

س ۶۲ - عددی ته و پیغه مبه رانه شریعتیان
گه یاندوه به عباد چه نده ؟

ج - عهده دیان سیسه دو یازده په .

س ۶۲ - له جماعته ناوی چه ندیکیان معلومه ؟

ج - له قران و حدیث دا ناوی « ۳۰ » که سیان
معلومه ، حضرتی آدم ، شیث ، ادریس ، نوح ، هود ،

صالح ، ابراهيم ، لوط ، اسمعيل ، اسحق ، يعقوب ،
يوسف ، أيوب ، شعيب ، موسى ، هارون ، يوشع ،
الياس ، اليسع ، ذو الكفل ، شمعون ، اشمويل ،
يونس ، داود ، سليمان ، زكريا ، يحيى ، عزير ،
عيسى ، محمد المصطفى صلوات الله وسلامه عليهم
أجمعين . اما خضرو لقمان و ذو القرنين كه وه تحقيق
وايه بيغهمبه رنين بهلكو له اوليان .

س ٦٤ - رتبه‌ی پیغمبه‌ران چونه ؟

ج - رتبه‌ی پیغمبه‌ران له غیری پیغمبه‌ران
به‌رزتره وه له بینی خویان دا بعضی کیان له بعضی‌کیان
گه‌وره ترن . من جمله پیغمبه‌رانی اولو العزم یعنی
ئه‌وانه‌یان صاحبی زه‌حمت و کاری پررمشقت بوون
له گه‌یاندنی شریعت دا وه کو حضرتی نوح و حضرتی
ابراهیم و حضرتی موسی و حضرتی عیسی و حضرتی
محمد المصطفى علیهم الصلاة والسلام له باقیه‌کانی تر
گه‌وره ترن وه حضرتی محمد المصطفى (ص) له هه‌مو
پیغمبه‌ران گه‌وره تره به‌چهند دلیل . وه له به‌ر
ضعیفی طبیعتی مندالان له وودلیلانه فقط (٥) دلیل
بیان ئه‌که‌ین .

س ٦٥ - دلیلی اول له وودلیلانه چیه ؟

ج - دلیلی اول ئه‌مه‌یه به موافقی دلیلی نقلی
تاریخی و شرعی معلوم بووه پیغمبه‌رانی سابق
هه‌ریکی فقط بو میله‌تیک ره‌وانه کراون ، اما حضرتی

محمد المصطفی (ص) ره وانه کراوه بو سهر ههمو
ملتی عالم وه دعوتی ههمو ملت و پادشاهانی دنیای
کردوه بو اسلامیت وه آشکرایه پیغمبه‌ری ارشادی
ههمو ملتی عالم بکا گه‌وره‌تره له‌وه که ته‌ن‌ها ارشادی
ملتی بکا .

س ٦٦ - دلیلی دوهم چیه ؟

ج - دلیلی دوهم ئەمە‌یه شریعت و دینی
پیغمبه‌رانی سابق هه‌روه‌کو بو ملتی بووه فقط بو
چه‌ند زه‌مانی بووه وه له‌پاش ئەو زه‌مانانه‌ نسـخ
کراونه‌ته‌وه به‌ دین و شریعتیکی تازه . اما شریعتی
حضرتی محمد (ص) هه‌روه‌کو بو ههمو ملتی عالم
بووه بو ههمو زه‌مانه‌یکیشه وه تا روژی قیامت
باقیه .

س ٦٧ - دلیلی سێ‌هه‌م چیه ؟

ج - دلیلی سێ‌م ئەمە‌یه شریعتی پیغمبه‌ری ایمه
عباده‌تی له‌ باقی شریعته‌کان زور‌تر تیدا هه‌یه ؛ مثلاً
ئەو پینچ‌ فـرضه‌ نوێ‌زه له‌ هیچ شریعتیکی که‌دا ته‌واو
گـرد نه‌بونه‌ته‌وه .

س ٦٨ - دلیلی چواره‌م چیه ؟

ج - دلیلی چواره‌م ئەمە‌یه معجزه‌ی پیغمبه‌رانی
سابق فقط له‌ زه‌مانی خویان‌دا بووه ، اما معجزه‌ی
حضره‌تی محمد (ص) له‌پاش زه‌مانی خوی بعضی‌کیان
ماونه‌ته‌وه وه‌کو قرآنی شریف که‌ یکیکه له‌ معجزاتی

قرآنی شریف هه یه له عالم دا هه مو وه کویه کن وه ابد

س ٦٩ - دلیلی پینجه م چی یه ؟

ج - دلیلی پینجه م ئه مه یه امتی پیغه مبه رانی سابق اغلب له زه مانی پیغه مبه ره کان دا یا له پاش زه مانی ئه وان اصولی دینه که یان گورریوه

وه اختلافیان تیدا پهیدا کردوه . من جمله له عینی زه مانی حضرتی موسی دا دواي ئه وه هه مو معجزه وه زه حمته که قبولی کرد بنی اسرائیل له خوا په رستیه وه رویان کرده گویره که په رستی وه هه رچی بشارت

بو نبوتی حضرتی عیسی و حضرتی محمد علیهما الصلاة والسلام له تورات دا بو گوررییان وه اجماعیان کرد بو کوشتنی حضرتی عیسی تا خوا رفعی کرد بو آسمان ، وه له پاش رفعی عیسی اتباعی ئه وه چه ند انجیلیان دروست کرد تا له آخردا له سه ر چوار انجیل اتفاقیان کرد وه ئه م چوار انجلیشه مخالفی یه کن .

به لام امتی حضرتی محمد (ص) وه کو له حالی حیاتی ئه ودا قبولی زه حمت و هجرت و نصره ت و جهادیان کرد هه روه ها قرآن و احادیثی مقدسه یان محافظه کرد وه له پاش وه فاتی ئه وه زور به اخلاص

جمعیان کرده وه و نویسانه وه وه هه رچی نسخه ی قرآنی شریف هه یه له عالم دا هه مو وه کویه کن وه ابد له زیادو که می یک آیت دا به لکو له یک جمله دا

مخالفيان نيه وه قرن به قرن آثاري علمای امت تا
امرو دهوامی کردوه .

س ۷۰ - خلفای حضرت (ص) چه ندن ؟

ج - خلفای حضرت (ص) پینجن .

س ۷۱ - خلیفه اول ناوی چیه وه نسبی چونه ؟

ج - خلیفه اول ناوی عبداللهیه ، کنیه ی
ابو بکره ، لقبی صدیق باوکی ناوی عثمانه ، کنیه ی
ابو قحافه یسه ، بابای ناوی عامره . دایکی ناوی
سلمایه کچی صخری کورری عامره ، نسبی له گهل
حضرت دا (ص) له جدی شه شه مدا (مره) ی ابنی کعب
ته بی به یه ک .

س ۷۲ - خلیفه اول چون بو به خلیفه وه خلافت و
عومری چهند بو ؟

ج - له پاش وفاتی حضرت (ص) به اجماعی
صحابه ابو بکری صدیق بو به خلیفه وه دوسال و
سه مانگ به عدالت و کفایتی خلافتی کرد ثم جار
متوفی بو وه عومری شه ست و سه سال بو وه له
حجره ی سعادت دا له پشتی حضرت وه دفن کرا .

س ۷۳ - خلیفه اول له مده ی خلافتیدا چي کرد ؟

ج - ثم ذاته رحمتی لی بی فرمانی زوری کرد :
یه کهم : لشکری (اسامه) ی کورری زید که
حضرت (ص) له حیاتی خوی دا حاضری کرد بو ریکی

خست و ره‌وانه‌ی کرد .

دوهم چونکه زور له اعرابی بدوی مرتد
بو بونه‌وه وه قسمیکیان منعی زه‌کاتیان ئه‌کرد
له‌شکری برده سهریان و مجبوری اطاعه‌ی کردن .

سی‌ههم : له‌شکری نارد سهر مسیلمه‌ی کذاب
که ادعای نبوه‌تی ئه‌کردو محوی کردوه .

چوارهم : له‌به‌ر ئه‌وه له‌م‌حربه‌دا ئه‌و اصحابانه
که حافظی قرآن بون زوریان لی شهید کرابون
خلیفه‌ی اول به‌اتفاقی اعیانی ئه‌صحابه (زید) ی
بن ثابتی حاضر کرد وه ئه‌و صحابی‌یانه قرآنیان
له‌حفظدا بوو ، یا نوسی بویانه‌وه گردی کردنه‌وه وه
به‌کتابتی زید قرآنی به‌تواوی نویسه‌وه له‌مده‌ی
خلافتی خوی‌دا لای خوی حفظی کرد له‌پاش ئه‌و له‌لای
حضرتی عمر ، له‌پاش ئه‌و له‌لای سیده (حفصه) ی
حرمی حضرت (ص) مایه‌وه تا که و ته زه‌مانی حضرت
عثمان .

پینجهم به‌ریاسه‌تی خالدی کورری ولید
له‌شکریکی ریک‌خست بو عراق . ئه‌و‌ذاته دو شاری
فتح کرد : شاری حیره ، شاری انبار . شه‌شه‌م :
له‌شکری ریک‌خست بو فتحی شام ، وه امیری
ئهم له‌شکره ابو عبیده‌ی کورری جراح بو . تا ئهم
ذاته گه‌یشته شام وه بعضی جهادی کرد ، خلیفه‌ی اول
امری فهرموو به‌خالدی کورری ولید له‌عراقه‌وه

هات بو شام وه بو به امیری ئه وه له شکره ، وه به موافقه ی ابو عبیده دوشاریان فتح کرد : شاری (بصری) وه شاری (دمشق) . بعضی له مؤرخین ئه لین فتحی دمشق که وته روژی حضرتی عمر (رضی الله عنه) . والحاصل ئه م ذاته بو محکم کردنی بناغه ی خلافتی اسلامیته زور اهتمایی کرد . خوا جزای بداته وه به خیر و رحمت .

س ٧٤ - خلیفه ی دوهه م ناوی چییه وه نسبی چونه ؟

ج - خلیفه ی دوهه م ناوی عمره ، لقبی فاروقه ، کنیه ی ابو حفصه . باو کی ناوی خطاب به باپیره ی ناوی نفیله . دایکی ناو حنتمه یه نسبی ئه م ذاته له گهل حضرت دا ئه بی به یك له جدی هه وتم دا که (لوئی) کورری غالبه .

س ٧٥ - ئه م ذاته چون بو به خلیفه و مدهی خلافت و عومری چه ندبو ؟

ج - ئه م ذاته به امری خلیفه ی اول بو به خلیفه وه اجماعی صحابه له سه ری دامه زرا ، مدهی ده سال و سه مانگ خلافتی کرد ، عومری شه ست و سی سال بو ، وه له حجره ی سعاده ت دا له خواری خلیفه ی اوله وه دفن کراوه .

س ٧٦ - خلیفه ی دوهه م له مدهی خلافتی دا چی کرد ؟

ج - ئه‌و‌ذاته له مده‌ی خلافت‌دا آثاری حسنه‌ی ئه‌ونده زور بو عاله‌می اسلامی ممنون کرد : فتحی عراقی ته‌واو کرد به امیری عبیده‌ی کورری مسعود ، مدائنی فتح کرد به امیری سعدی کورری ابی‌وقاص ، مملکتی عجمی فتح کرد به امیری چه‌ند که‌سی له گه‌وران‌ی صحابه ، شاره‌زوری فتح کرد به امیری عتبه‌ی کورری فرقد ، ارمینه‌و قفقازی فتح کرد به امیری سهیلی کورری عدی ، فتحی شامی ته‌واو کرد به امیری ابو‌عبیده‌ی کورری جراح ، مصری فتح کرد به امیری عه‌مری کوری عاصو ، شارانی مه‌مله که‌تی ئیسلامی دامه‌زراندو ، قاضی له مه‌حکه‌مه‌کاندا داناو ، دفتیری بو‌نوسینی واردات و‌مصارفی حکومتی اسلامی‌ه‌ی ریک‌خستو ، تأریخی هجری کرد به مبدئی حساب . خولاصه فتوحات و آثاری حسنه‌ی ئه‌م‌ذاته له عالمی اسلامی‌ه‌تدا تأریخیه ، خوا‌لی‌راضی بی وه جزای بداته‌وه له جیاتی اسلام و موسولمانان .

س ۷۷ - خلیفه‌ی سی‌هه‌م ناوی چی یه‌و‌ نسبی چونه ؟

ج - خلیفه‌ی سی‌هه‌م ناوی عثمانه ، باوکی ناوی عفانه ، باپیره‌ی ناوی ابو‌العاص . دایکی ناوی ارویی‌هه ، نسبی له‌گه‌ل حضرت (ص) دا له جدی سی‌هه‌م‌دا که ناوی عبدالمنافه ئه‌بی به‌یک .

س ۷۸ - خلیفه‌ی سی‌هه‌م چون بو به خلیفه‌و ،

خلافت و عومری چه‌ندبو ؟

ج - حضرت‌ی عمر رضی الله عنه له پیش وفاتی

خو یا امری خلافتی به صورتی مشورت خسته بین
 شهش کهس له کباری صحابه کهه خویان یکیکیان
 تعیین بکهن ، علی و عثمان و طلحه ، زبیر ، سعد بن ابی
 وقاص ، عبدالرحمن بن عوف . ثم ذاتانه له پاش
 مشورت حضرتی عثمان یان اختیار کرد وه اجماعی
 باقی اصحاب له سهر خلافتی مقرر بو . حضرتی
 عثمان مدهی دوازده سال دوازده روز کهم خلافتی
 کرد . عومری هه شتاودوسال بو ، له مقبره ی (جنه
 البقیع) دفن کراوه .

س ۷۹ - خلیفه ی سی هه م له مدهی خلافت دا چی
 کرد ؟

ج - ثم ذاته له ایامی خلافت دا غزواتی زور بو
 چه ند مملکت که له پاش وفاتی حضرتی عمر نقضی
 عهدیان کرد بو مجبوری اطاعه ی اسلامی کردنه وه وه
 به امیری حضرتی معاویه که والی شام بو فتحی
 جزائری قبرص و جرید و رودسی کردوه . عبدالله ی
 کورری ابی سرحی نارد بو مملکتی افریقیه . عبدالله
 به قوه ی کفایت و رشادتی عبدالله ی کورری زبیر فتحی
 افریقیای کرد ، وه به امیری عبدالله ی کورری عامرو
 چه ند کهسی له اشرافی صحابه فتحی مملکتی عجمی
 تهواو کرد ، وه به اتفاقی گه ورانی صحابه چه ند
 نسخه ی له قرآنی شریف نویسه وه به دنیا دا بلاوی
 کردنه وه . والحاصل له عصری ثم ذاته دا مملکتی

اسلامی وسعتی ته واوی په یدا کرد خوای لی راضی بی .
س ۸۰ - خلیفه ی چوارهم ناوی چیه وه نسبی
چونه ؟

ج - خلیفه ی چوارهم ناوی (علی) یه . کنیه ی
ابو الحسن وه ابو ترابه . باوکی ناوی (ابو طالبه)
باپیره ی ناوی عبدالمطلبه جدی اولی حضرت (ص) .
دایکی ناوی فاطمه یه کچی اسدی کورری هاشمه .
س ۸۱ - خلیفه ی چوارهم چون بو به خلیفه وه
خلافت و عومری چه ند بو ؟

ج - له پاش وفاتی حضرتی عثمان بیعتیان پی کرد
وه مده ی چوارسال و نومانگ و هشت روژ خلافتی
کرد ، وه عومری شهست و سی سال بو ، مدفنی له
شاری نه جفه .

س ۸۲ - خلیفه ی پینجهم ناو و نسبی چونه وه
چه نده خلافتی کرد ؟

ج - خلیفه ی پینجهم ناوی (حسن) ی کورری
حضرتی علی یه . دایکی ناوی « فاطمه ی زهرا یه » .
له پاش وفاتی حضرتی علی بیعتیان پی کرد و شهش
مانگ خلافتی کرد به لام . له پاش ئه و مده یه استعفای
کرد له رتبه ی خلافت بو حضرتی معاویه وه خلافتی
حضرتی معاویه دامه زرا .

س ۸۳ - ترتیبی فضل و شرف له امتی پیغه مبه ردا
«ص» چونه ؟

ج - گه وره تری هه مو امت حضرتی ابو بکری صدیقه ، له پاش ئه و حضرتی عمر امجار حضرتی عثمان ئه مجار حضرتی علي . له پاش خلفای اربعه حضرتی حمزه و حضرتی عباس ، پاش ئه وان حضرتی حسن و حضرتی حسین ، له پاش ئه مان شه ش نه فهری باقی له عشره ی مبشره ؛ طلحه ، زبیر ، ابو عبیده ی ، کورری جراح ، عبدالرحمن کورری عوف ، سعیدی کورری زهید ، سعدی کورری ابی وقاص . له پاش ئه مان باقی اصحابی غزای بدر که سیسه دو حه فده که سن ، امجار اصحابی غزای احد که حه و ت سه د که س بوون ئه مجار اصحابی بیعة الرضوان که هه زار و چوار سه د که س بوون . له غیری ئه مان ه ئه و نده معلومه باقی اصحابی پیغه مبه ر (ص) له غیری اصحاب گه وره ترن ، وه له تابعین دا حضرتی اویسی قهره نی و سه عیدی کوری مسیب له باقی گه وره ترن . له پاش ئه وان امامانی مجتهدین له دینا و ، تیکرا اهلی هه ر قرنی نزیک بی به قرنی حضرت «ص» له اهلی قرنی دوائی گه وره ترن . به لام فضل و شرفی خصوصی ئه وه حواله ی تقوی و عبادت و منفعتی دینی و افاده به عاله می اسلامیه یه .

س ۸۴ - ترتیبی گه وره یی له ژنانا چونه ؟

ج - گه وره تر له هه مویان «فاطمه ی» زهراء ، سیده خدیجه ، سیده عایشه ، امجار باقی ازواجی حضرت «ص» . بعضی له بینی او انیشا ترتیبی

قرارداد او • له غیری ټه مانهدا شرفی خصوصی حواله ی
تقوی و عبادته •

س ۸۵ - امامانی مجتهد لسه احکامی شریعتدا
چه ندن ؟

ج - امامانی مجتهد زورن به لام چواریان
مذهبیان جمع کراوه ته وه وه تقلیدیان صحیحه ، امام
ابو حنیفه ، ئیمامی مالک ، ئیمامی شافعی ، امامی
احمد خویان لی راضی بی •

س ۸۶ - امامی شافعی ناوی چییه وه نسبی
چونه ؟

ج - امامی شافعی ناوی محمده ، باوکی ناوی
ادریسه ، باپیره ی ناوی عباسه ، له جدی سی ههمدا
که عبدالمنافه ټه گات به حضرت «ص» •

س ۸۷ - امامانی اعتقادی اهلی سنت و جماعت
ناویان چییه ؟

ج - ټه و امامانه دو که سن اولیان ناوی محمده ،
کنیه ی ابو منصوره ، مه شهوره به ماتریدی ،
دو و میان ناوی علی یه کنیه ی ابو الحسنه ، مشهوره
به اشعری •

س ۸۸ - انسانی ولی ټه بی چون بی ؟

ج - ولی انسانی که به قدر واجب معرفتی بی
به ذات و صفاتی خوا ، حریص نه بی له سهر آرزوی
دنیا ئی ، وه اغلبی اوقاتی صرف بکا له طاعت و
عبادت او و ذاتا اتباعی شریعتی بی ، عمده ی نشانه ی

ولی ئه مه یه له رفاقتیان بو اهلی انصاف محبتی
اتباعی شریعت پیدا بئی .

س ۸۹ - کراماتی اولیا چییه ؟

ج کراماتی اولیا حقه و ثابتە . کرامت کاریکه
به خلاقی عادت خوا ظاهر ی ئه کا بو اولیاء بو
اطمئنانی قلبی ئه وانه که طالبی مجاوره و تزکیه ی
نفسن یا بو که سانیکی تر وه کو اظهاری خطرات و
طی مسافه ی زور له مده ی که م دا ، وه وه کو اغاثه ی
اهلی مصیبت وه نورانی کردنی قلبی اهلی غفلت ،
ئهمانه له حضراتی اولیا وه درک کراوون .

س ۹۰ - طریقه ی اولیا چییه ؟

ج - طریقه ی اولیا عبارتە له جوړه آداب و
عبادت ی له سه ر ئه و منهجه تعلیمی طالبانی دین
ئە کهن وه ئه م آدابە سه راسه ر موافقی آدابی
شریعتە ، بعضی له اشیرافی اولیا وه کو حضرت ی
عبدالقادی گیلانی و شاه ی نقشبند قدس سه رهما
فه رمویانه هه ر طریقتی مخالفی آدابی شه ر یعت بئی
ئە وه بطاله ، بطاله ، بناءً علیه هه ر که سیکتان
چاوپیی که وت ادعای ولایتی کرد وه حالی خوی مخالفی
آدابی شریعت بو ئه و که سه له له اهلی فسق و بدعتە
وه عاقیبه تی خویوو اتباعی شرو گومراهی و ضلالتە ،
چونکه شریعت قانونیکه خوائی به سه ر هه مو
مکلفیک دا جاریه .

س ۹۱ - حکمی دامه زرانی امام بو اسلام چییه ؟

ج - واجبه له سهر ملتى اسلام له هه مو زه مانىك دا
 بيعت بكهه به امامى بو عمومى مسلمانان . وه شرطى
 امام ئه مه يه پياويكى آزاو مسلمان ، عاقل و عالم و
 وارع و صاحب شجاعت و كفايت بى وه نسبى له قریش
 بى ، ئه گهر امامى وه هارى نه كهوت بيعت بكهه به
 كه سىكى تر چونكه امام بو اسلام له مهماته .

س ٩٢ - حالى مسلمان له گهل مسلمان ئه بى
 چون بى ؟

ج - واجبه انسان له گهل هه مو بشرى مخصوص
 له گهل هه مو مسلمانى اخلاق و معامله ي باش بى ، دلى
 ده ر حق به مسلمانان ساف بى ، وه له پشتى هه مو
 مسلمانى كه وه نويز بكا وه هيچ كهس له اهلى قبله به
 كافر نه زانى تا كفرى لى ده ر نه كهوى وه لعنت نه كا له
 هيچ مسلمانى به لكو لعنت نه كا له كافریش
 به خصوصى تا معلومى نه بى ئه وه كهسه به كافر
 مردوه يا امرى ، چونكه بو هه مو بشرى دعاو طلبى
 رحمت مناسبه .

٥ - « وبالايوم الآخر »

س ٩٣ - ايمان به روژى آخرت چونه ؟

ج - ايمان به روژى آخرت ئه مه يه تصديقو
 باوه ررت ببى هه روه كو خوا اساساً ئه م عالمه ي
 دروست كردوه وه ئه م روح له به رانه ي ايجاد كردوه
 له مه ولایش ئه م دنيايه تيك ئه دا وه هه رچى زيندون

ٺه ڀان مريڻي وه عالهمي کي تر ڪه ناوي قيامت و
آخري ته ، ظاهر ٿه ڪا ٺه م جاره هه رچه مردون زينديو ڀان
ٺه ڪاته وه وه سوق ڀان ٺه ڪا بومحشر .

س ۹۴ - علامت و نيشانهي روڙي قيامت چيه ؟

ج - نيشانهي روڙي قيامت زورن فقط نيشانهي
گه وره ڀان يازده نيشانه يه ، سه نشانه له وانه خسفه ،
ڀاني زه وي روچون ، خسفي له مشرق ، خسفي له
مغرب ، خسفي له جزيرة العرب . چوارهم په ڀيدا بوني
(دجال) ڪه انسانيكه يه ڪچاو سحر باز ٺه گه رريت
به دنيا دا وه دعوای خوائی ٺه ڪا . پينجهم ظهوري
مهدي ڪه انسانيكه له اولادي حضرتي « علي » له
زه ماني په ڀا بوني دجال دا په ڀيدا ٺه بي وه مسلمانان
بيعتي پي ٺه ڪهن . له مڪهي مكرمه دا دنيا پر ٺه ڪا له
عدالت و احسان . شه شه م نزولي حضرتي (عيسي) له
آسمان بو خاكي شام . هه وه ته م غلبه ي يا جوج و ما جوجه
به سهر دنيا دا . هه شته م طلوعي روڙه له مغرب وه .
نوهه م دهرهاتني دابه الارضه له خاكي مڪه . دهه م
په ڀيدا بوني دو ڪه ليكي به دهه شه ته له آسمانه وه ڪه
صفحاتي دنيا ٺه گريته وه . يازدهه م په ڀيدا بوني
آگريڪه له خاكي يمن ڪه ٺه هلي دنيا ناراحت ٺه ڪا .

س ۹۵ - دواي ٺه م علامتانه چي ٺه بي ؟

ج - دواي ٺه م علامتانه حضرتي « اسرافيل »
دودفعه فو ٺه ڪا به صورا ، به دفعه ي اول هه رچي
زيندوه ٺه مرن وه ڪيواني دنيا ش نامينن . به دفعه ي

دووهم ، که چل سال له پاش نفخه‌ی ټوله ، ههرچی
مردو هه‌یه زیندو ټه‌بنه‌وه‌وه سوق ټه‌کرین بو محشر .

س ۹۶ - له پاش گردبو نه‌وه له محشر دا
چه معامله‌یه ټه‌کری له‌گه‌ل مخلوقات دا ؟

ج - له پاش گردبو نه‌وه له محشر دا دفتری
ټه‌عمالیان پی‌ټه‌دری ، بو اهلی سعادت له‌لای
راسته‌وه ، بو اهلی شقاوت له‌پشته‌وه یا له‌لای
چه‌په‌وه . له پاش ټه‌مه وه‌ختی میزانه ، کیشانه‌ی
اعمال .

میزان به‌م‌نوعه‌یه چاکه ټه‌کریت به‌ماده‌ییکی
نورانی و روشن وه‌خراپه ټه‌کریت به‌ماده‌ییکی
ظلمانی و کیشانه ټه‌کرین ، پاش کیشانه‌ی اعمال
وه‌ختی حساب و سؤاله له‌عباد .

خوا سؤال ټه‌کا له پیغه‌مبه‌ران علیهم‌الصلاة
والسلام ، له‌گه‌یاندنې احکامی شریعت ، سؤال ټه‌کا
له‌علمای امت ، له‌گه‌یاندنې شریعه‌تی پیغه‌مبه‌ران ،
سؤال ټه‌کا له اهلی بدعت ، له‌سهر دامه‌زراندنې
بدعت و فساد سؤال ټه‌کا له باقی عباد له‌عملی
خراپه‌یان ، له پاش ټه‌مانه وه‌ختی عبوره به‌سهر پردی
صراط دا .

پردی صراط پردیکه را کیشراوه به‌سهر جهنم دا
له‌موو باریک‌تره وه‌له‌ټه‌لماس تیرتره . خوا بو عذابې
اهلی شقاوت وای‌دروست‌کردوه ، چون اهلی سعادت

به خوشی به سهریا رانه بورن و هر که س تا چاکه ی
 زور تر بی باش تر به سهریا عبور ئه کا ، وه اهلی
 شقاوت لی ئه خلیسکین وه ئه که ونه خواره وه
 بوجهنم . ئینجا هر که سی کافر بی (العیاذ بالله) به
 ابدی له جهنم دا ئه مینیته وه وه هر که سی ایمانی بی به
 ئه ندازه ی گونا هه که ی عذاب ئه دریت له پاشا
 دیته دهر وه بو به هه شت . وه اهلی به هه شت به رله وه
 برونه به هه شته وه له سهر « حوض المورود »
 گرد ئه بنه وه .

حوض المورود و له خارجی به هه شتا وه له حوضی
 کوثر وه وه آوی بو دی ، آوی له شیر سپی تر وه له
 هه نگوین شیرین تره . هر که سی دفعه ی آوی لی
 بخواته وه هر گیز تینوی نابی ، له پاش ئه وه که
 له سهر ئه و حوضه گرد بونه وه ئه رون بو به هه شت .
 س ۹۷ - به هه شت و جهنم ایسته موجودن یانه ،
 وه موقعیان له کوویه ؟

ج - موافقی ظاهری آیت ایسته موجودن ،
 به هه شت و له ژوری آسمانه وه وه جهنم و له
 زه وی دا . فقط چونکه نصیکی صریح بو تعیینی
 جیگه یان نیه حق وایه حواله ی بکه یین به علمی خوا .
 س ۹۸ - آیا له قیامت شفاعت هه یه ؟

ج - به لی له قیامت انبیوا علماو شهدا و باقی
 صالحان شفاعت ئه کهن . شفاعت له قیامت له پینچ
 موقع دایه ، یه کهم بو نجات بونی عباد له خوف و
 زلزله ی محشر . دوهم زوهانینیان بو حساب .

- سی ههم بو آسانی سؤال و جواب له وهختی حسابا .
- چوارهم بو نجات دانی اهلی گوناوه له عذابی جهنم .
- پینجهم بو ترفیعی رتبه و مقام له بههشتا .

٦ - (وبالقدر خیره و شره)

س ٩٩ - ایمان به قضا و قدر چونه ؟

ج - ایمان به قضا و قدر ئەمەیه باوەررت ببی ههرچی له عاله‌ما په‌یدا ئەبی خوا له ازله‌دا زانیویه‌تی وه اراده‌ی کردوه وه له وختی په‌یدا بو‌نیا به قدرتی خوا په‌یدا ئەبی وه له گه‌ل ئەمه‌دا له کار و فرمانی اختیاری‌دا وه کو دانیشتن و رویشتن و امثالی ئەمانه عبد اختیار و کسبی هه‌یه وه تأثیری خوا تابعی اختیاری عبده ، یعنی عبد چون اختیاری ببی خوا وای دروست ئەکا ، وه خوا‌ی تعالی راضیه به کسبی خیر ، ناراضیه به شر و لازمه بزانی خوا‌ی تعالی ئەتوانی هه‌مو تکلیفی له عباد بکا وه هه‌ر تکلیفیکیان لی بکا به محضی اختیاره وه به‌هه‌ر نوعی میل ببی ئەتوانی تصرف بکا له عاله‌ما وه واجب نیه هه‌رچی مصلحتی مخلوق بی ئەوه بکا ، هه‌مو فرمانیکیشی حکمت و مصلحتی تیا هه‌یه .

ئەمە که نویسمان عقیده‌ی اهلی سنت و جماعت‌ه موافقی عقیده و مذهبی اصحابی پیغمبه‌ره (ص) .

سبحان ربك رب العزة عما يصفون وسلام على المرسلين والحمد لله رب العالمين .

یه‌کشه‌مه - ٢ شه‌ووالی ١٣٥٤ ی کۆچی - یاره

۲ نَآوِی حَیَات

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيدنا
محمد وعلى اخوانه النبيين والمرسلين وسائر عباد الله
الصالحين الى يوم الدين .

(وبعد) ثم دهفته ره چهند درسيكي به قازانجه
له بياني اوضاع و احوالي تهو پيغبرانه كه ناويان له
قرآن و حديثي صحيحا نشان دراوه . وه احوالي
(عشره ي مبشره) تهو ده صحابه يه كه حضرتي محمد
المصطفى (ص) مزده ي پيداوون به به هشت وه
(اماماني مجتهدين) تهو عالمانه كه احكامي شريعتي
اسلاميان بيان كردوه بو ملتي اسلام ، وه له بهر تهوه
كه زانيني احوالي تهم ذاتانه دلي انسان روشن
ته كاته وه و مايه ي سعادت و حياتي به رده و امه ناوي
تهم دهفته ره م نا (آوي حيات) له هه مو استاديكي ديني
تكا ته كه م تهم درسانه به مسلمانان نشان بدن .
شايه دهه مومان به ثواب و سعادت نائل بين .

(درسي يه كه م) خلقي حضرتي آدم عليه السلام :

موافقي عقل و نقلي صحيح زانراوه ، تهم دنيايه كه
عباره ته له خاك و آو و هه وا وه آسمان و مانگ و روژو

باقی نه‌ستیره‌کان وه ههرچی هه‌یه له ناویانا وه کو
 انسان و حیوانات و معادن و نبات هیچ‌یان نه‌بوون وه
 خوای تعالی جلّ جلاله به قدرتی خوی له نه‌بونی
 دروستی کردون وه له پاش نه‌وه که ارض و آسمانی
 دروست کرد مدتیك نه‌م‌دنیا‌یه خالی بو له بشر ، جا
 که میلی کرد بشر دروست بکا امری فهرمو به
 (جبرئیل) علیه السلام که یکیکه له ملائکه‌ی مقربین
 بعضی خاکی له زه‌وی هه‌لگرت و بردی بو به‌هه‌شت ،
 به آوی جو‌گه‌ی « تسنیم » که جو‌گه‌ییکه له به‌هه‌شتا
 شیلای ، وه خوای تعالی به قدرتی خوی مصوری کرد
 به صورتی انسان وه روحی پیوه مربوط کردو
 ناوی نا (آدم) وه له به‌هه‌شتا - که جیگه‌ییکه زور
 خوش و به‌صفایه و به‌قدری ارض و آسمان گه‌وره‌یه و ،
 له خواری عرشه‌وه‌یه - دای ناوه بو اظهاری شرافتی
 انسان و ، بو نه‌مه بزانی شرافت به علم و معرفت -
 ناوی ههرچی هه‌یه له دنیا‌دا تعلیمی حضرتی آدمی
 گردو ، امری فهرمو به هه‌مو ملائکه‌تانی آسمان
 تعظیمی حضرتی آدم بکه‌نو ، سجده‌ی له‌به‌ر به‌رن ،
 هه‌مو ملائکه‌کان سجده‌یان لی بردالا (عزایل) شیطان
 که گه‌وره‌ی ملائکه‌کان بو وه خوی به‌چاکتر نه‌زانی ،
 ووتی من له اگر دروست کراوم گه‌روشن و نورانیه‌و ،
 آدم له خاک دروست کراوه که تاریك و ظلمانیه ،
 سجده‌ی لی نابهم ئینجا له‌به‌ر نه‌م غروره خوای تعالی
 غضبی لی گرت و ، لعنتی لی کردو له به‌هه‌شت
 ده‌ری کرد .

(درسی دوههم) :

مدتی له پاش ئه مه حضرتی آدم به ته نیا له به هه شتا
ئه گه را ئه م جار خوی تعالی ویستی رفیقی کی له
نوعی خوی بو دروست بکا ، له وه ختیکا آدم نوستبو
پراسویکی له لای چه پیه وه له بده نی آدم ده رهینا
ژنیکی به کمال و معرفتی لی دروست کردوناوی نا
(حواء) • که آدم له خه و خبری بو وه چاوی به حواء
که وت زور خوشحال بو وه خوی تعالی خبری دا به
حضرتی آدم که ئه م ژنه رفیق و حاللی تویه ، پیکه وه له
به هه شتا سکونت بکه ن وه له هه مو میوه ی به هه شت
بخون ، به لام نزیکی داری گه نم مه که ون ، ئه وانیش
به پیکه وه له به هه شتا رایان ئه بوارد ، وه له م مدته دا
خودا به قدرتی خوی لباسیکی زور ظریف و جوانی بو
یه ده نی آدم و حواء خلق کردبو که هه مو له شیانی
دائه پوشی وه قطعاً عورتیان ده رنه ئه که وت •

(درسی سی ههم) : هاتنه خوارهوی آدم و حواء له آسمانه وه بو زهوی •

ده رچونی شیطان له به هه شت به واسطه ی
سجده نه بردنی له حضرتی آدم بو به واسطه ی
دوژمنایه تی له گه ل آدما ، دایما بو فرصت و حق ساندن
ئه گه را • روژی رویشه ده رگای به هه شت ، بانگی له
حضرتی آدم و حواء کرد : وتی باوه ر م پی بکه ن
نصیحت تان ئه که م له بهر ئه مه خوا منعی خواردنی
گه نمی لی کردوون که وه کو ملائکه بن وه له لذتی

عالم محروم بن وه له سهر ئهم مطلبه قسمی کی زوری
 بو خواردن ئهوانیش وایان ئه زانی هیچ کهس درو
 ناکا وه قسمی درو ناخوا ، بهم وضعه که وتنه
 اشتباهه وه وه گه نمیان خوارد . ئینجا به شومو
 نه گبه تی خواردنی گه نمه وه لباسه که یان له بهر لاچو
 وه عورت یان دهر که وت وه خوای تعالی عتابی لی کردن
 وه ئهمری فهرمو به جبرئیل له بههشت هاوردنیه
 خواره وه بو زهوی ، حضرتی آدمی له (سرندیب) له
 مملکتی هندوستان وه خوای له جدّه له مملکتی
 حجازا دانا .

**(درسی چوارم) : پارانیهی حضرتی آدم و قبول
 بونی معذرتی له لای خوای تعالی .**

که حضرتی آدم که وت له سرندیب وه له عتابی
 خودای تعالی حالی بو گریا وه زور له خودا پارایه وه تا
 خودای تعالی چه ند کلمه یکی به الهام خسته دل یه وه
 که بیان لیت تا بین به ئه سبابی عفوی خودای تعالی .
 یه کی له و کلماته ئه مه یه (ربنا ظلمنا انفسنا وان لم
 تغفر لنا وترحمنا لنکونن من الخاسرین) . یه عنی
 ئه ی خوای ئیمه ئیمه ظلممان کرد له خومان که
 نصیخته که ی تومان فهراموش کرد ایستاش ئه گهر
 تو عفومان نه که ی وه رحمان پی نه که ی به راستی
 ئه بین به وانه که ضرری گه وره یان کردوه . ئینجا
 خودای تعالی به لطفی خوی عفوی کردن وه فهرموی
 به آدم بروات بو مملکتی حجاز ، که رویشته له خاکی

(عرفات) دا حوای دوزیه وه . وه له خاکی مکه سکونت وه دهستیان کرد به طاعت و عبادتی خودا .
 وه ها مشهوره له کتیبی سیردا که حواء بیست و یک سکی کردوه . وه له هه مو سکی کا به جاریک کوررو کچیکی نه بو ، کچی سکی بو کورری سکی کی تر نکاحی دروست بو ، له سکی آخرا فقط کورریکی بو ناوی نا (شیث) مادهی وجودی حضرتی محمد المصطفی (ص) له لاینی آدمه وه گه یشته لای نه بو بویه به ته نها له دایک بو وه خوای تعالی تشریفی کرد به سهر باقی نه ولاده کانی آدمدا .
 حضرتی آدم له مکه وحی بو هات و بو به پیغه مبه ره له سهر نه ولاده کانی وه خودای تعالی ده (صحیفه) په ره شریعت و احکامی بو نازل کرد ، وه ها مشهوره هه زار سال عمری را بواردوه ، وه له مکه وفاتی کردوه و قبری له کیوی (ابو قبیس) ه .

(درسی پینجه م) حضرتی شیث علیه السلام :

نه م ذاته کورری حضرتی آدمه وه له پاش وفاتی حضرتی آدم بو به پیغه مبه ره وه ره وانه کراوه بو سهر برازا کانی وه په نجا صحیفه ی له لایه نی ذاتی خودا وه بو نازل بوه وه له سهر و صوره تا مناسبه ی زور بوه به حضرتی آدمه وه . روایت کراوه که عمری نوسه دو دوا زده سال بوه وه قبری مبارکی له شاری موصله .

(درسی شه شه م) حضرتی ادريس علیه السلام :

ئەم ذاتە مقدسە لە نسلی حضرتى شيشە
 انسانىكى بالا بەرزو جوان بوەوە خودا كردى بە
 پىغەمبەر و رەوانەى كرد بو سەر اولادو نسلى قابىلى
 كوررى حضرتى آدم وە خوداى تعالى سى صحىفەى بو
 نازل كرد . ئەم ذاتە لە اصلا ناوى (اۇخنوخ) بوە ،
 لە بەر ئەمە كە زور تەلىم و تەدرىسى ئەفەرمو
 مشهورو ملقب بو بە ادرىس وە اول شەخسى بوە كە
 بە قلم نوسىويەتى وە جلى دورىووە كردووە تەبەر ؛
 چونكە لە پيش زەمانى ئەو عادەتى بشر وابو كە
 پىستى حيواناتيان لە خويانەووە ئەپىچا . عمرى
 سى سەدو شەست و سى سەل بوە . بەعزى علما
 فەرمويانە لە تفسىرى آيەتى شريفەى (ورفعنا مكانا
 عليا) كە حضرتى ادرىس وفاتى نە كردووە وە خوداى
 تعالى بەرزى كردووە بو بەهەشت وە حالى حاضر
 زىندووە .

(درسى ھەوتەم) حضرتى نوح عليه السلام :

ئەم ذاتە عاليە لە نسلى حضرتى ادرىسە لە عمرى
 پەنجە سالى يا خودا كردى بە پىغەمبەر وە ناردى بو
 سەر قومىكى بت پرست . نوسەدو پەنجە سەل
 دعوت و نصىحتى كردن ھىچ فائەدەى نەبو . نتيجە
 دوعاى كرد لە قومەكەى وە خودا بە طوفان ھلاكى
 كردن .

لە پيش طوفانا خوداى تعالى وحى كرد بو حضرتى
 نوح وە ئەمرى پىفەرمو كە شتىكى گەورەى دروست

کرد وه له وهختی طوفانه که دا له هه مو گیان له بهریک
 نیرومییکی تی خست وه خویو اولادو اتباعی
 رویشتنه ناوی الاژنه که ی وه کنعانی کورری نه بی .
 که ئهم طوفانه نیشته وه که شتی که ی له سه ر کیوی
 (جودی) نزیکي موصول له خاکی جزیره قرار ی
 گرت . به تقدیری خودا هه رچی بنی آدم له
 که شتی که هاتنه خوار وه هه مو مرد نالا حضرت ی
 نوح وه سی کورری حام ، سام ، یافث و عائله کان یان
 نه بی سلسله ی به شه ر له سه ر ئهم سی شخصه
 دامه زار وه له وان وه آده میزاد به دنیا دا بلا و بونه وه .
سه رنج :

له م تقریره وه بو انسان روشن ئه بیته وه که
 خاکی کوردوستان (مهدی ثاني) بیشکه ی دوه ه می
 بشره ، وه ها مشهوره حضرت ی نوح علیه السلام
 هه زارو په نجا سال عمر ی را بوارد وه قبری مبارکی
 له شاری موصله .

(درسی هه شتم) حضرت ی هود علیه السلام :

ئهم ذاته عالی صفاته له اولادی سامی کورری
 حضرت ی نوحه ، خودای تعالی کردی به پیغه مبه ر وه
 ره وان هی فهرمو بو سه ر قومی عاد که طائفه ییکی
 زور گمراه و به دبه خت بون و دائه نیشتن له خاکی
 (رمله) له بینی عمان وه حضرت موت دا . حضرت ی هود
 دعوتی کردن بو توحیدی خودا واته : به یه ک زانینی
 وه ترکی بت په رستی ، ئه وانیش انکاریان کرد وه

مبالا تیان پی نه کرد تا خودای تعالی غضبی لی گرتن ؛
 له پیشاسی سال منعی بارانی لی کردن له دواپی دا
 هه وریکی ره شو و تاریکی نارد هه سهریان ئه وانیش
 وایان زانی باران ئه باری (وال حال) ئه وه هه وه
 باییکی زور به قوت و هیبتی پی وه بو ، مدتی
 هه وت شه وو هه شت روژ هات به سهریان تا ئه وه
 مملکته ی ویران کرد وه هه وه ملت هه که ی مرد ، وه
 حضرتی هود علیه السلام له اثری ئه م حادثه وه
 له و خاکه هجرتی کرد رویشت بو مکنه ی مکر مه
 وه له وی وفاتی کرد . مشهور وه هایه قبری مبارکی
 وا له بهینی رکن و مقامی ابراهیم و بئری زمزم دا ،
 ئه هلی سیر ئه لین ئه وه موقعه قبری نه وه دونو
 پیغه مبه ری تیایه ، له جمله ی ئه و پیغه مبه رانه یه :
 هود ، صالح ، ئیسماعیل ، شعیب ، علیهم السلام .
 عمری حضرتی هود سه دو په نجا سال بوه .

(درسی نوه هم) حضرتی صالح علیه السلام :

ئه م ذاته مقدسه له نسلی سامی کورری حضرتی
 نوحه خودای تعالی کردی به پیغه مبه ر وه ره وانده ی
 فهرمو بو سه ر قومی (ثمود) که طائفه ئیکی
 بت په رست بوون وه له جیگه ی قومی عاذا
 دائه نیشتن . حضرتی صالح دعوتی کردن بو
 خودا په رستی ، ئه وانیش اطاعه یان نه کرد وه
 ئیمانیان نه هینا ، له پاش مدتی داوای (معجزه) یان
 لی کرد ؛ ووتیان ئه گهر راست ئه که ی تو پیغه مبه ری

لازمه له‌م به‌رده که له‌م جی‌گه یه وشت‌ریک بیته ده‌روه .
 خودای تعالی بو اثباتی پی‌غه به‌ریه تی صالح
 وشت‌ریکی له‌و به‌رده هینایه ده‌روه نتیجه ئه‌و قومه
 نه‌گه ته‌له‌سه‌ر انکاری خویان دوامیان کرد وه
 وشته که‌شیان کوشت .

ئینجا خودای تعالی غضبی لی‌گرتن وه خبری‌دا به
 حضرتی صالح که له‌پاش‌سی روژی‌تر غضب و عذاب
 نازل ئه‌بیته سه‌ر قومه‌که‌ی ، حضرتی صالح له‌ترسی
 ئه‌و عذاب‌ه خویو اتباعی له‌وجی‌گایه ده‌رچون بو
 مملکتی شام له‌پاش‌سی روژه که له‌وختی قاوه‌لتی یا
 خوای تعالی حضرتی جبرئیل د‌امور کرد به‌صیحه‌ی
 ده‌نگیکی به‌هیبت و شدتی به‌سه‌ریانا کرد ، له‌اثری
 ئه‌و صیحه‌وه هه‌مو ئه‌فرادی ئه‌وملته د‌لیان له‌ت بوو
 مردن . له‌پاش ئه‌مه حضرتی صالح له‌شاهه‌وه
 رویشت بو مکه وه له‌مکه وفاتی کرد . مشهور
 وه‌هایه عمری په‌نجاوه‌هشت سال بوو .

(درسی ده‌هه‌م) حضرتی ابراهیم خلیل علیه‌السلام :

ئه‌م‌ذاته جلیله‌ کورری تارخ وه له‌نسلی سامی
 کورری حضرتی نوحه . علمای سیر ئه‌لین :
 دوه‌زارو سه‌ده‌سال له‌پاش طوفان له‌دایک بووه .
 بعضی له‌ئه‌هلی تاریخ ئه‌لین له‌(سوس) له‌دایک بووه
 که شاریکه له‌خوزستان مشهوره به‌شوشته‌روه
 بعضی ئه‌لین له‌کوئی (کوتی) له‌دایک بووه که
 موقعیکه له‌عراقا ، له‌به‌ینی د‌جله‌وه ، فرات ، وه

بعضیکی تر ئەلین لە (و رکاء) لەدایک بوە ئەویش
 جیگەییکیە لە نزیکێ شەرقاڵ لە کەناری دجلە .
 وەڵاوە خۆدا کردی بە پیغمبەر و روانەیی کرد بو
 سەر قومی (نمرود) پادشای (بابل) لە عێراق .
 ئەو قومیەش بەتەرست بوون ، حضرتێ ابراهیم
 علیە السلام دعوتی کردن بو توحید و خۆداناسین .
 نمرود لەم وضعیته زور عاجز بو وە زور مجادلەیی
 لەگەڵ حضرتێ ابراهیم کرد . لەئەنجامدا ئەسەر
 مشورەتی قومەکی ئەمەری کرد ئاگریکی زور
 گەورەیان کردەو بە (منجیق) حضرتێ ابراهیمیان
 هاوێشتە ناوی ، خۆدای تەعالی بو اظهارێ قدرتی
 خۆی محافظەیی کرد وە ئە پاش مدتی بەسەر
 سلامەتی لە آگرە کە هاتە دەرەو ، ئینجا لەگەڵ
 حضرتێ لوطی کورری هارانێ برای وە سارەیی عائەلەیی
 لە خاکی بابل دەرچون و روێشتن بو مصر ، مدتی لە
 مصر مایەو ، وە حکومەتی مصر جاریەییکی «هاجرە»
 ناوی پی بەخشی . ئینجا لەمصر هاتنەو حضرتێ
 ابراهیم لە فلسطین دانێشت وە حضرتێ لوط لە
 مؤتفکەدا لە نزیکێ ابراهیم اقامەتی کرد . لە پاش
 ئەمە خۆدای تەعالی دو کورری پی دا ، لەسارە اسحاق وە
 لە هاجرە اسماعیل ، حضرتێ ابراهیم بە ئەمەری
 خۆدا هاجرە اسماعیلی کورری برد بو خاکی مکه وە
 لەوی بەجی هیشتن و خۆی گەرایەو بو فلسطین ،
 لە پاش مدتی خۆدا ئەمەری فەرمو بە ابراهیم روێشت

بو خاکی مکه وه به یارمه تی اسماعیلی کورری له سهر بناغهی قدیم مالی (کعبه) ی دروست کرده وه . ئینجا تشریفی گه ررایه وه بو فلسطین وه له وی مایه وه تا وفاتی کرد . وه ها مشهوره عمری دوسه دسال بروه .

ئه م ذاته مقدسه انسانیکی زور به قدره قیمت بوه وه دینی توحیدی له دنیا دا دامه زرانده وه تشریعی ده خصلتی کرد که عبارتین له مانه ؛ جیا کردنه وه ی موی سهر به لای راست و چه پا ، به رسمیل کردن ، سواک کردن ، آوردان له ده م و لوت ، ناخون کردن ، خه ته نه کردن ، لا بردنی مو ، طهارت گرتن . وه زور زحمتی کیشا له ریگا خودا دا بویه خودا جزای داوه وه ، کردی به باو کی عددیکی زور له پیغه مبه ران علیه م السلام . وه ده صحیفهی بو نازل کرد .

(درسی یازدهه م) بختی حضرتی لوط علیه السلام :

ئه م ذاته صاحب مقامه کورری هاران ی برای حضرتی ابراهیمه . خودای تعالی کردی به پیغه مبه ر وه ره وانهی فه رمو بو سهر قومی کی بت په رست که له (مؤ تفکه) دا ئه نیشتن ، زور قومی کی عادی و عاصی بون وه له سهر فسق و فجور دوام یان ئه کرد ، هه رچه ند حضرتی لوط منعی ئه کردن ده ست به ردار نه ئه بون تا خودای تعالی غضبی لی گرتن وه جبرئیلی مأمور کرد له گه ل جماعه تی له ملائکه بو سهر یان . ئه م ملائکه تانه مصور بون به صورتی انسان وه له

ریگه وه رویشتن بو خزمه تی حضرتی لوط ، که
 قومه که خه بهردار بون هاتن بویان به بی حیائی و
 جسوری وه نصیحتی حضرتی لوط هیچ فائده و
 تأثیری نه بو ، لهویا ملائکه کان دل خوشی حضرتی
 لوطه یان دایه وه و فله رمویان هیچ لهم وضعه متاثر
 مه به صبحه یینی وعده ی هلاک بونی لهم قه و مه یه وه
 لازمه سبه یینی زو خوتو اتباعه لهم جینکه دهرچن الا
 عائله کهت ئه ویش غضبی لی ئیراوه . له پاش لهم
 قصه یه غائب بون . حضرتی لوط صبحه یینی زو
 خویو اتباعی له وجیگه دهرچون ، له پاش دهرچونی
 ئه وان حضرتی جبرائیل به ئله مری خودای تعالی
 ئه وجیگایه ژیراوژور کرد وه له پاش ئه ویش خودای
 تعالی بهرده بارانی کردن به بهردی رهش نا بن به
 نشانه و عبرت بو باقی مخلوقات . مدتی له پاش
 ئه م حادثه حضرتی لوط وفاتی کرد .

(درسی دوازدههههه) به خشی حضرتی اسماعیل علیه السلام :

ئه م ذاته جلیله کورری حضرتی ابراهیمه وه له
 (هاجره ی) مصریه متولد بو . حضرتی ابراهیم به
 ئه مری خودای تعالی به مندالی له گهل والده یان بردنی
 بو خاکی مکه وه به جی یه یشتن له وه وخته دا قبیله یی
 له عهر بی یه مه ن که مشهورن به (جرهم) هاتن له
 خاکی مکه دا اقامت یان کرد وه حضرتی اسماعیل
 ژنیکی لی خواستن ناوی (سیده) بو کچی مضاض

کورری عمری جهره می بوو ، له وژنه دوازده کورری
 بو ناوی دوانیان : (نابت) وه (قیدار) بوه ، میلله تی
 عهره بی حجاز له نسلی ثم دو کورره ون وه حضرتی
 (محمدی عهری) «ص» که پیغمبری ایمه یه له نسلی
 (قیداره) ؛ چونکا حضرتی محمد «ص» له طائفه ی
 به نی هاشم وه هاشم له طائفه ی قریش وه قریش له
 به نی کنانه وه به نی کنانه له نسلی قیداری کورری
 حضرتی اسماعیله .

زور کهس له مؤرخه معتبره کان ته لین ته قرامی
 سامی که له (جزیره العربا) بلاو بوو نه وه تا حدودی
 عراق و شام هرچه ند لهجه و زمانیان جیاجیا بو ته ما
 له پاش دوسه حفته باش له قسه ی یه ک حالی ته بون
 وه مکاله مه یان پیکه وه ته کرد .

له عبارتتی بعضیکیان وا استفاده ته کریت که
 لفظی «عرب» به دومه عنا استعمال کراوه : مه عنا ی
 مشهوری عبارت ته لهم قومه که ایسته به زمانانی
 حجاز و مصر و شام و یه من قسه ته کهن . مه عنا ی
 غیری مشهوری واسع تره ، وه همدو ته قوامی سامی
 دائه گریت . خولاسه عرب به معنایه ته و قومنه که
 مبدئی لغت و زبانیان له سهر حروفی هجای عهره بی
 ایسته بی .

بروینه وه بوسهر مطلبی خومان : حضرتی
 اسمعیل علیه السلام له مکهدا نشأتی کرد وه خودا
 کردی به پیغمبر و ره وانه ی فهرمو بو سهر عهره بی

حجازو ، له مکه دا وفاتی کرد . قبری مبارکی له
نزیکی کعبه دایه .

(درسی سیازدههم) به ختی حضرتی اسحاق
علیه السلام :

ثم ذاته عالی درجاته کوری حضرتی ابراهیمه وه
له ساره متولدبوه له خاکی فلسطین . خودای تعالی
کردی به پیغمبهه بو سهر ته وقومه که له فلسطینا
بون عمری سهدو هه شتا سال بروه ، قبری مبارکی
له (خلیل الرحمانه) له لای مرقدی حضرتی ابراهیم
علیه السلام .

(درسی چواردههم) به ختی حضرتی یعقوب علیه
السلام :

ثم ذاته مقدسه کورری حضرتی اسحق بوه . له
فلسطینا له گهل (عیصوب) ی برایا به جاری له دایک
بون ، که گه وره بو له گهلی جیکا له خاکی شاما
سکونه تی بوه ، نتیجه به سواحلی بحرا عبوری کرد
بو روم ، خاکی رومی کرد به وطنی خوی وه له
به ره که تی دعای باو کیه وه خودا کردی به پیغمبهه رو
ره وانهی کرد بو سهر ئه هلی (نجران) وه عددیکی
زور له انبیاءو پادشایان له نسلی ئه وه په یدا بوون .

لفظی (اسرائیل) که به زبانی عبری مه عنای
(عبدالله) یه له قه بی ئه وه بومه به نی اسرائیل به
نسبت ته درین . گه لی زحمه تیشی توش بو له آخری

عمریا تشریفی رویشت بو مصر بو لای حضرتی یوسف وه له مصر اوفاتی کرد : فقط له سه ر وصیتی خوی له پاش مردن جسدی مبارکی نقل کرا بو خاکی فلسطین وه له (خلیل الرحمانا) له لای مرقدی حضرتی ابراهیم و اسحاقی باوکی دفن کرا . ودها مشهوره عمری سه دوشه ست سال بوه .

(درسی پانزه ههم) به خشی حضرتی یوسف علیه السلام :

ثم ذاته جوان و محبوبه کورری حضرتی یعقوبه . له گهل (بنیامینی) برایا له دایکیکن وه باقی براکانی دایکیان جیا جیا بوه . حضرتی یوسف زور عاقل و جوان بوه له بهر ته وه باوکی زوری خوش ته ویست ، له م خسوسه وه براکانی حه زیان لی نه ته کردو بو فرسه ته گهر ران بی فه وتینن ، تاروژی ئیز نیان له باوکیان وه رگرت و بردیان بو سه یران بو صحرای کنعان . له وی خستیانه چاله وه و حیوانیکیان به سه ر جله کانیا سه ربری ئیواره هاتنه وه ده ستیان کرد به گریان وه کراسه که یان هینایه خزمهت باوکیان و ووتیان : ئیمه له صحرادا صحبت مان ته کرد غافل بوین له یوسف و گورگ خواردی ، حضرتی یعقوب باوه ری پی نه کردن و زور عاجزو محزون بو .

بو دوزینه وه ی یوسف زور له خردای تعالی ته پار رایه وه . به تقدیری خودای تعالی پاش ته وه که یوسفیان له چاله که دا به جی هیشته کاروانی

هاته سهر چاله که پياويکيان رویشت بو آو ، که
 دولچه کهی داهیشته خوارم وه یوسف رویشته ناوی
 که دولچه کهی هل کیشا ته ماشای کرد مندالیکی
 زور جوان و نجیبی تیا به . تهویش به مه سروری هینای
 بو ناو کاروانیه کان و فروشتی به چه ند دره ه می ،
 که کاروانه که گه یشته (مصر) یوسفیان برد بو
 بازار بی فروشن له هه مو لایکه وه مشتری بو هات تا
 به قیمتیکی زیاد فروشتیان به (عزیز مصر)
 یوسف له مالی عزیزا به قه درو عزت رای ته بوارد .
 ژنی عزیز مصر عاشق بو به یوسف و ، هه رچی
 حيله ته لاشی کرد حضرتی یوسف مبالاتی پی نه کرد ،
 له بهر ته مه ته وژنه غضبی لی گرت وه ته مری کرد
 بردیان بو حبس خانه . مدتی هه رت سال له حبس
 مایه وه . وه له وه خته دا دو خمه ت کاری پادشای
 مصریش محبوس بون یه کی کیان خه وی بینی که
 تری ته گوشتی وه شه راب دروست ته کا بو پادشا .
 ته وی تریان خه وی بینی که سینه کی پرله نان وا به
 سهر سهریه وه وه طیر به سهر یا دا ته بارن و ته ی خون .
 له بهر ته مه ته م دو که سه اعتقادی نه جابت و حکمت و
 معرفت یان به یوسف بو هاتن بو خزمه تی بو
 ته عبیری خه وه که یان ، تهویش فهرموی به یه که میان :
 ته عبیری خه وی تو ته مه یه له حبس خانه نه جات
 ته بیت و ، ته رویته وه بو خزمه تی پاشا وه کو سابق
 له خزمه تی یا به حورمه ت ته بیت . فقط رجا ته که م

که رویشتی بو خزمهت پاشا فکری منت بیی وه
عهرضی پاشا بکه به لکو ئهمر بکا نه جاتم بیی .

فه رموی به شه خه صی دوه هم ته عه پیری خه وه که ت
ئه مه یه ، ئه ت کوژن و ئه ت کهن به دارا وه طیرو طیور
گوشته که ت ئه خون . پاش مدتی به ونوعه که یوسف
فه رمو بوی اولیان نه جات دا وه رویشته وه بو وظیفه ی
خوی له خزمه تی پاشا . وه شه خه سی دوه هم یان

کوشته و کردیان به دارا طیر خواردی ، له پاش مدتی
پادشای مصر خه ویکی دی وای هاته پیش چاو که
حهوت گای ضعیف و لاواز حهوت گای چاخ یان خوارد

وه حهوت گول که نمی سه وز وه حهوت گول
وشکی دی ، زور سه عی کرد که سیکی
ده ست نه کهوت ته عبیریکی ئه م خه وه ی به

سوره تیکی مه عه قول پی بلیت . له م وه ختا ئه و
خزمهت کاره که له حبس خانه نجاتی بر بو یوسفی
که و ته وه فکر وه پاشای حالی کرد شه خسیکی وه ها

یوسف ناو له حه بس خانه دایه ده گهر ته عه پیری
ئه م خه وه ئه و بیانی بکات ، پاشا هه ناردی یوسف یان

له حه بس خانه هیناده ره وه هاوردیان بو حضوری
پاشا ، داوای ته عه پیری خه وه که ی لی کرد . یوسف
فه رموی ته عه پیری ئه مه یه له مه ولا حهوت سال خوشی و
هه رزانی ئه بیت له پاش ئه وه حهوت سالی تر دیت زور
قه حت و گرانی په یدا ئه بیت وه ئه گهر من بکه ن به

ئەمىن داری مەخزنى ئەرزاق ئەزانم تەبىرى ئەو وەضعە
 بکەم . که پاشا مەقداری فکرو ذکاوتی یوسف، حالی
 بو کردی به ئەمىن داری خەزىنەى خـوى ، له پاش
 مدتی ئەو وە نەدە معاملاتى نەجىبانەى کردو رفتاری
 چاکی نشانی مەللەتى مصردا . ئەهلى مصر به سورتى
 عمومي محبت و رغبتیان پەيدا کرد به يوسف ،

به قضا و قدری خودا له و وختا پادشای مصر وفاتی
 کرد . وە مەللەتى مصر یوسفیان کرد به پاشای
 خویان . وە خودای تعالی کردی به پیغمبەر بو سەر
 ئەو مەللەتەو زور کەس ایمانیان پى هینا .

لەم اثنا یەدا براکانى لەبەر کرانى و قاتى لە خاکی
 که نەعانه وە هاتن بو مصر بو ئەرزاق ، که حضرتى
 يوسف خبردار بو ئەمرى فەرەو به خورایى هەر
 چەندە ولاغیان پى بو باریان کرد لە ئەرزاق و ،
 هەرمەتا عىکیشیان هینا بو ، کە بیدەن به قىمتى
 ئەرزاقە کە ، پى دانه وە وە فەرموى پىیان ئەم دفعە

که هاتنەوە برائىکى باوکی تان هەیه لە گەل خوتان
 بى هینن ، که هاتنەوە بو که نعان ئەم موضوعەیان
 گیرایەوە بو حضرتى یعقوب ئیزنى پىدان کە
 (بنیامین) لە گەل خویان ببەن بو مصر . که دفعەى

دوهم هاتن بو مصر و بنیامینیان لە گەل بو حضرتى
 يوسف چاوى پى کەوت وە بەچا و پیکەوتنى زور
 مەسرور بو وە به خسوسى بانگى کردو تی گەیانە
 که تو برائى منى وە من يوسفم ، ئەم جار کە

باره کان یان بو ته و او کردن یوسف ته مری فـهـرمو
 ټـهـو (مـهـنـه) کـه د غـل یـان پـی ټـه پـیرا خـسـتـیا نه ناو
 باره کـه ی (بنیامین) ، کـه کـه و تنـه ریی بو کنعان
 جاررچی بانگی کرد له ټـه هـلی قـافـله کـه : مـه نـی عـمـاری
 پاشا دزراوه . ټـه هـلی قـافـله کـه و و تیان (خودا
 ټـه یـزانی) ایـمه بو دزی نه هـاتـوین . بین باره کانمان

بـگـه ررین مـه نه کـه له باری هـه ر کـه سـبـکـدا بو ټـه و کـه سـه
 بـگـرن حـبـسی بـکـه ن ، کـه مـأ مـوره کان گـه رران
 مـه نه کـه یان لـه باره کـه ی (بنیامین) دـه ر هـینا و ه
 بنیامین یان حـه بـس کـرد . بـرا کـانی حـضـرتـی یـوسـف
 لـه م کاره زور متاثر بون وه رویان نه بو بـه بی
 (بنیامین) بـرونـه وه بو کنعان بو خـز مـه ت حـضـرتـی
 یعقوب . له بهر ټـه مـه رویشتن بو حـضـوری یـوسـف

زور پاررانه وه کـه (بنیامین) مرخص بکات ، ټـه ویش
 رحمی جولاهه خووی لی ئاشکرا کردن فـهـرمـوی : مـن
 یوسفم وه ټـه مـه ویش (بنیامین) ی برامـه ئیـوه ویش
 هـه رچی تان له گـهـل مـن کـرد گـه ر دنتان آزاد پی ، برون
 باو کم و دایکم و هـه رچی ټـه هـل و عـائـله تان هـه یـه بی هـینن
 بومصر ، وه ټـه م کـر اسـه م بـهـن بو باو کم بیهنی
 به سـه ر چاره کانیا چاک ټـه بیتـه وه .

ټـه و انیش زور به کیف خوشی گـه ررانـه وه ،
 هیشا نه گـه ویشتنـونه بـهـره وه حـضـرتـی یـعـقـوب
 فـهـرمـوی ټـه گـه ر باوه ررم پی ټـه کـه ن بیني یوسف ئیت
 به سـه رما . کـه گـه ویشتنـه بهـره وه مژده یان پی دا وه

کراسه که بیان نایه سهرچاوی فورا چاوی روشن
 بومه ، جا همه میان رویشان بو دشتن بو دسر وه به دیداری
 یوسف شادبون ، له پاش مدتی حضرتی یعقوب
 وفاتی کرد . له پاش وفاتی ئهو حضرتی یوسف
 پاررایه وه له خودای تعالی که به اسلامیت وه بیمرینی ،
 خودای تعالی دوعا که قبول فهرمو ئه ویش له عمری
 سه دویست سالیا وفاتی کرد وه له مصر ا دفن
 کران تا زمانی حضرتی موسی علیه السلام ئهو وه خته
 جسدی مبارکی یعقوب و یوسفی نقل کرد بو (خلیل
 الرحمان) له وی دفنی کردن .

(درسی شانزدهم) حضرت ی ایوب علیہ السلام :

ٲهم ذاتہ صاحب برکاتہ لہ نسلی (عیصوی)
 کورری حضرتی اسحاقہ • دایکی لہ اولادی حضرتی
 (لوط) • وہ عائللہ کندی کچی (افرائیم) کورری
 حضرتی یوسفہ • لہ خاکی شاما تولدی بوو کہورہ بی
 خودای تعالی کردی بہ پیغہ مہر وہ روانہی فہرمو
 بو سہر ٲلہہلی « حوران » •

ئەم ذاتە زور صاحب ثروت و دولت و جمال و جاه
 بو . تا خودای تعالی بو امتحان و تاقی کردنەو هەمو
 ی سەندەو ه ، مالە کە ی روخان بە سەریان نا غەیری
 عائلە کە ی (رحمە) ناو هەمو ئەهل و اولادی فەرتان
 وە ثروت و دولتە کە یشی فەرتا تا فقیر و محتاج و
 بی کەس کەوت . وە ذاتی خویشی دوو چار کرد بە
 علت و زەخم بە تەواوی اعضای زەخم دار بو .

تا چه‌ت سال به‌م نوعه مایه‌وه ، له‌م مده‌تا غه‌یری
 رحمه‌ی حرمی که‌سی به‌لاوه نه‌ماوه که‌س خزمه‌تی
 نه‌ئه‌کردن . ئه‌وذاته‌عالی صفاته‌له‌که‌ل ئه‌م هه‌مو
 زحمت و مصیبتانه‌دا سعات به‌سعات زیاتر شکری
 خودای ئه‌کرد تا گه‌یشت به‌درجه‌یی کرم دایه‌دلی
 وه‌زور بی‌صبر و قه‌رار بو ، ئه‌م جار له‌خودای تعالی
 پاررایه‌وه‌فه‌رموی (ربّ انی مسئنی الضر وانت
 ارحم الراحمین) یا ربی به‌راستی ضرر و
 زحمت گه‌یشتوه‌پیم وه‌تویش له‌هه‌مو صاحب‌رحمیک
 به‌رحم‌تروه‌مه‌ربانتری . ئینجا خودا رحمتی جولاووه‌و
 وحی بونارد که‌وا نه‌جاتم‌دای وه‌له‌ش‌یرینی خوتا
 پی‌بکوته‌به‌زه‌وی یا آویکی صاف و سارد و خوش
 دیته‌ده‌روه‌لی بخوره‌وه‌دلت فینک ئه‌بیته‌وه‌وه
 ناساگی له‌ده‌رونتانامینی وه‌خویشتی پی‌بشو
 زه‌خمی بده‌نت چاک ئه‌بیته‌وه ، ئه‌ویش له‌سه‌ر
 ئه‌مری خودای تعالی معامله‌ی کرد تا به‌ته‌واوی شفای
 بوهات و نه‌جاتی بو ، وه‌اولاده‌دردوه‌کانی
 بوزیندو کرده‌وه . ئه‌وه‌نده‌ی تریش اولادی پی‌داوه ،
 ثروت و مالی کی زوری به‌سه‌را رژان . مدتی به‌م
 رفاهیت و خوشی‌یه‌مایه‌وه‌جا وفاتی کرد ، عمری
 نه‌وه‌دوسی سال بوه‌قبری مبارکی له‌شامه .

(درسی جه‌قه‌ده‌هم) حضرتی ذو‌الکفل علیه‌
 السلام :

ئه‌م‌ذاته‌عالی مقامه‌گورری حضرتی ایوبه ، ناوی

« بشیر » بوه ، له زه مانى ئه و اجماعتى له پيغه مبه رانى
 بنى اسرائيل له دهستى ظلمى بعضى دالمان فراريان
 كردو هاتن بولای حضرتى بشير عليه السلام ،
 ئه ویش به جوانمهردى په نای دان وه خزمه تى کردن
 وه بو به کفيلی استراحتيان له سهر ئه مه دشه وروبو
 به (ذو الکفل) په عنى صاحب کفالت . ئه م ذاته
 خوا کردى به پيغه مبه ورواندى کرد بو سهر
 قومیکى رومى له شاما ، هه مو ايمانيان پي هيناو ،
 زور جهادو غزايان له گه لا کرد تا وفاتى کرد ، عمرى
 نه وه دو پينج سال بوه .

(درسى هه ژده ههم) بحثى حضرتى شعیب عليه السلام :

وا مشه ورو ئه م ذاته مبارکه له نسلى حضرتى
 ابراهيمى خلیله . خودای تعالى کردى به پيغه مبه ورو
 روانه ی کرد بو سهر ئه هلی (مدین) له خاکى شاما
 که مشه ورن به (اصحاب الایکه) وه ئه و قه ومه
 رسم یان بوه له کیشانه و پیوانه دا غشو خیانت یان
 ئه کرد ، هه رچه ند حضرتى شعیب عليه السلام منعى
 ئه کردن فائده ی نه بو ، له سهر ئه م وضعه خودای
 تعالى غضبى لى گرتن حضرتى جبرئیل مأمور کرد
 ده نگیکی به هیبتى به سریانا کرد ، له اثرى ئه و
 صیحه و ده نگه هه مو فه وتان .

(درسى نوژده ههم) حضرتى موسى عليه السلام : ئه م ذاته صاحب مقامه کوررى عمران وه له نسلى

(لاوی) کوری حضرتی یعقوبه ، وهختی که تولدی بو دایکی به الهامی خودای تعالی خستیه صندوقیکه وه دای بهدم آوی نیله وه ، وهختی آوه که گه یاندبویه نزیکی قصری فرعون خزمهت کاری صندوقه کهی گرته وه بردی بو مالی فرعون ، ئه وانیش که سهری صندوقه که یان لای برد ته ماشایان کرد کورریکی جوانسی تیایه کردیان به کورری خویان ، ههردایه نیکیان بو ئه هینا شیر پی بدا شیر کهی نه ئه خوارد تا دایکی خویان بو هینا ، ئه وانیش به صورتی دایانی تسلیمی دایکه کهی خویان کردو له لای دایکی گه وره بو ههتا بالغ بو . له مصر ده رچوو ورویشته بو مدین بو خزمهتی حضرتی شعیب علیه السلام ، ده سال له خزمهتی حضرتی شعیب دانیشته له پاش ده ساله کچی خوی یونکاح کرد ، له پاش مدتی له گهل عائله که یا گه ررایه وه بو مصر . له ریگادا له طوری سینا خودای تعالی کردی به پیغمبر وه کلامی خودای گه وره بیست و تمنای کرد له خودا هارونی برایشی کرد به پیغمبر وه رهوانه ی فهرمون بو سهر قبطی و بنی اسرائیل له مصر . که رویشته مصر و اظهار پیغمبری خویانیان کرد قسمی اعظم له بنی اسرائیل ایمانیان پی هینا ، اما طائفه ی قبطی که اتباعی فرعون بون له گهل فرعون انکاریان کرد وه داوای معجزه یان لی کرد ، خودای تعالی عصاکه ی دهستی موسای

مأمورو مسخر کرد هه ر وه ختی حضرتی موسی
ئه ی ویست ئه بو به (ئه ژده ها) ، وه (یدی بیضای)
شی پی دا یه عنی هه ر وه ختی بیویستایه دهستی ئه کرد
به باخه لیا که ئه ی هینایه ده ره وه وه کو چرا شه و قی
ئه دایه وه .

له م خصوصه وه فرعون و جماعتی وزرا اتهامیان
کردن به سحر بازی . وه بو تحقیقی ئه مه مسئله له
میعادیکی معلوما ساحره کانی مصریان کو کرده وه .
وه موسی و هارونیشیان حازر کرد . ساحره کان

هه رچی سحریان زانی به کاریان هینا و چه ندماری
نا باریان نشانی خلقه که دا . که حضرتی موسی
به ئه مری خودا عصاکه ی فرریدا . بو به ئه ژده هاییکی
وه ها هه مو ماره سحریه کانی ئه وانی قوت دا . له بهر

ئه مه ساحره کان تیگه یشتن که مسئله ی حضرتی
موسی سحر نیه ، وه معجزه یه هه مو ایمانیان پی هینا ،
له سه ر ئه م قضیه یه فرعون هه ر ره شه ی کرد له
موسی و اتباعی موسی علیه السلام . ئینجا خودای
تعالی ئه مری فه رمو به حضرتی موسی که له ئاخری
شه و اخیو بنی اسرائیل برون بو سه ر بحری نیل وه

به عصاکه ی بدا له نه ری نیل بو بان ئه بی به کولانی
و شک و په ررنه وه له سه ر ئه م ئه مری خودایه حضرتی
موسی خویو اتباعی رو یشتن وه له نیل په ررینه وه .
که فرعون خبردار بو تعقیبی کردن وه به مغروری
ئه مری کرد به له شکره که ی بکه و نه شوینیان و بدن

له نیل ، که رویشتنه ناوی آوه که وده و چهند قدده می
 رویشتن همویان غرق بون و ئهم عظمته بهم نرعه
 فه و تا ، که حضرتی موسایش په رریه وه له ئاوه که
 خودای تعالی (تهوراتی) بو نازل کردو له پاش مده تی
 وفاتی کرد . له مبهینا واقعاتی بی اخلاقی طائفهی
 بنی اسرائیل زور بو که له کتیبه دینییه کانا وه له
 توارینا بیان کراوه ، قصه لی کردن یان طولی هیه .
 و مشهوره حضرتی موسی سه دو بیست سال عمری
 بو وه له مصر دفن کراوه و زهمانی نبوتی ئهم ذاته
 موافقی زهمانی فهره یدون منوچهری ایرانی
 پیشدادی بو وه والله اعلم .

(درسی بیستم) بحثی حضرتی هارون علیه السلام :

ئهم ذاته مبارکه برای حضرتی موسی یه وه له
 مصر تولدی بو وه ، خودای تعالی کردی به پیغمبرو
 معاونی موسی له گه یاندنی احکامی دینا . هه ر وه ختی
 حضرتی موسی ئه ررویشته بو کیوی طور هارونی
 برای له ناو قومه که یا به جی ئه هیشت وه پیش وفاتی
 حضرتی موسی وفاتی کرد .

(درسی بیست و یکم) بحثی حضرتی یوشع علیه السلام :

ئهم ذاته عالی همته له ئه قاربی حضرتی موسایه ،
 قسمیکی زوری حیاتی خوی له خزمته کرنی ئه و
 صه رف کرد له پاش وفاتی موسی خودای تعالی کردی

به پیغمبر و ره وانهی کرد بو سهر بنی اسرائیل ،
 شهرریکی زوری کرد له گهل دوژمنانا • فتحی شاری
 ئه ریحای کرد ، له پاش موسی به بیست و جهوت سال
 متوفی بو • ئه هلی سیه ر ئه لنین عمری سه دو بیست
 سال بوه وه مدفنی له کیوی (افرائیم) ه •

**(درسی بیست و دوهم) بحثی حضرتی الیاس
 علیه السلام :**

ئه م ذاته له نسلی هارونه ، خودای تعالی کردی به
 پیغمبر و ناردی بو سهر بنی اسرائیل له زه مانیکا
 که مشغولی بت پرستی وه به داخلاق ی بون ، ئه م ذاته
 هه ر جی سعی و ته لاشی کرد تأثیری نه بو ، له ئه نجامدا
 له ناو قومه که ی ده رچو • له بعضی ئه خباره وه
 واده ر ئه که وی تا قیامهت به ر حیاته وه هه مو سالیك
 دفعه یی له مکهدا ملاقاتی حضرتی (خضر) علیه السلام
 ئه کات ئینجا له یک تر جیا ئه بنه وه •

**(درسی بیست و سیه م) بحثی حضرتی الیسع
 علیه السلام :**

ئه م ذاته مبارکه کورری (اخطوب) ناوه ، له
 وه ختی خویا ایمانی هینا به حضرتی الیاس وه له پاش
 ده رچونی ئه و بو به پیغمبر بو بنی اسرائیل وه
 ئه وانیش ایمانیان پی هینا وه زور احترام یان گرت
 تا متوفی بو •

**(درسی بیست و چواره م) بحثی حضرتی اشموئیل
 علیه السلام :**

ئەم ذاتە جلیله له نسلی حضرتێ هارونە . لـه
 وهختی کا بنی اسرائیل به دهستی عمالقه وه گیروده
 بوبون و زور ظلمیان لی ئە کرا خودای تعالی کردی به
 پیغمبەر و هروانهی کرد بو سەر بنی اسرائیل .
 ئینجا ئە و قومە داوایان کرد لـه اشمویل که
 پادشایکیان بو تعیین بکا جهادیان پی بکا ، له م وهختا
 خودای تعالی وحی کرد بو اشمویل که پادشای بنی
 اسرائیل (طالوت) ناوه که له راستیندا پیاویکی داناو
 به هیبت و هیئت بو . بنی اسرائیل حکومه تی ی ئە م
 ذاتە یان پی خوش نه بو چونکه له اسره ی مالکه نه بو .
 له بهر ئە مه داوای نشانه ی سلطنتیان کرد ، حضرتێ
 اشمویل له خودای تعالی پاررایه وه که نشانه یکیان
 پیشان بدا ، خودا وحی کرد بوی فەر موی نشانه ی
 سلطنتی طالوت ئە مه یه که (تابوت) که صندوقیکه
 له داری شمشاد دروست کراوه و دهه ز در یژ و سی سب
 سی گه زپان که له لای حضرتێ موسی بو وه له پاش وفاتی
 ئە و دوژمن برد بویان غیباً بی دخالتی ئە مان بیتـه وه
 بولایان . واقعا ئە وه نده ی پی نه چو به تقدیری خودا
 که وته وه لای بنی اسرائیل . به م وضعه زور مه سرور
 بون وه تصدیقی حکومه ته که یان کرد . له پاش ئە مه
 طالوت به موافقه ی حضرتێ اشمویل و بنی اسرائیل
 زور جهادیان کرد و دوژمنیان لـه خاکی خویان
 دهر کرد ، له یکی له وشه رانه دا داودی کورری ایشا
 (جالوت) ی کوشت که پادشای عمالقه بو له پاش ئە مه

اشمویل وفاتی کرد .

(درسی بیست و پنجم) حضرتی داود علیه السلام :

ئەم‌ذاتە بە‌قیمتە کورری ایشا وە لە نسلێ یهو‌ذای کورری یعقوبە . لەزەمانی اشمو‌یلا ، لە‌خەلاتی کوشتنی جالوت‌دا ، طالوت کچی خوی پیدا ، وە لە‌بەر ئەمە لە‌سیاسەتی حربا زور ناجح بو‌روژ بە‌روژ ترقی ئە‌کرد کە طالوت وفاتی کرد بو‌بە پادشای بنی اسرائیل وە خودای تعالی کردیشی بە‌پیغەمبەر وە (زبوری) بو‌رە‌وانە کرد بە‌لام ئە‌م کتیبە احکامی کە‌متر بو‌زورتر موعظه و قصصی انبیاء و اوضاعی پیشینان بو . (لقمان) ی حکیم لە‌زەمانی حضرتی داودا بو‌و وە پورزای ئە‌و بو‌و ، اختلاف هەیه لە‌نبوت‌یا ، بە‌لام اصح ئە‌مە‌یه پیغەمبەر نە‌بو‌و بە‌لکو ذاتی کی مبارک و بە‌حکمت و همت وە لە‌ئە‌ولیای خودا بو‌و . حضرتی داود لە‌پاش چل سال نبوت و سلطنت لە‌عمری سە‌دسالە‌دا وفاتی کرد قبری مبارکی لە‌شامە .

(درسی بیست و شە‌شە‌م) بە‌ختی حضرتی سلیمان علیه السلام :

ئە‌م‌ذاتە صاحب مقامە کورری حضرتی داودە ، هەر لە‌حیاتی باوکیا خودای تعالی کردی بە‌پیغەمبەر وە لە‌پاش وفاتی باوکی لە‌جیگایا دانیشت . بیجگە

له نبوت سلطنت و مقامیکی زور گه وره ی بو ، خودای
 تعالی بای بو مسخر کرده بو هه رجیگایه بچوایه
 خویو اتباعی هه لئه گرت ، تا قی به یانی ریکای مانکی
 وه تا قی ایواره ریکای مانکی ئه ی بردن ، له اصناف و
 انواعی طیرو حیواناتی وحشی اطاعت یان ئه کرد حتی
 جن مسخه ری بو بو ، وه له اشغالی شاقه وه له
 جی به جی کردنی احتیاجاتی خویا خزمه تی پی ئه کردن ،
 زور کاری عجیب و به ئه همیت یان بو کرده . ئه م ذاته
 له ئه ولی سلطنت یه وه روی کرده خاکی ایران له شاری
 (اصطخرا) شیرازی قدیم دا مدتی اقامه تی کرد .
 وه له خاکی کوردوستانیشا دانیشته وه . تقریباً وه گور
 متواتره که له خاکی هه وشارا . وه له (ته ختی
 سلیمان) له نزیک مرغه دا اقامه تی بو وه له پاشا
 گه ررایه وه بو شام وه حکومتی (سبأ) ی له یه مهن
 استیلا کرد . له آخری عمری مرگه وتی (بیت
 المقدسی) له فلسطینا بنا کرد له اثنای بنای ئه و
 معبده دا وفاتی کرد . په لام به سه ره عصاکه یه وه
 مایه وه نا ته و او بونی بنا که نه یان زانی وفاتی کرده .
 وه ها مشهوره عمری په نجاو سه سال بوه ، تقریباً
 چل سال سلطنتی کرده . له پاش وفاتی اولادو
 احفادی تاچوار پشت سلطنت یان کرد . به لام له آخر
 حکومتی بابل (بختنصر) به سه ریانا غلبه ی کرد ،
 بیت المقدسی ویران کرد . وه طائفه ی بنی اسرائیلی

به‌حه بس و قتلی عام محو کرده‌وه ، یکه‌یکه یکیان نه‌بی
که‌سیان ده‌رنه‌چون .

**(درسی بیست و هه‌ونه‌م) بختی حضرتی عزیر
علیه‌السلام :**

ئه‌م ذاته صاحب عز ته له نسلی حضرتی هارونه .
وه له مندالی یا به اسیری بردیان بو بابل . له پاش
فوتی بختنصر که ئه‌سیره‌کان هه‌ندیکیان نه‌جات‌یان
بو ئه‌ویش رویشته‌وه بو شام له‌ریگادا که گه‌یشته
ئه‌وشوینه که مشهوره به (دیرهرقل) له‌قه‌راغی
نهری فراتا له ولاغه‌که‌ی دابه‌زی وه له باغیکا که
له‌وجیگادا هه‌بو بعضی هه‌نجیری چنی . وه ئه‌و موقعه
کونه‌دی بو ، حضرتی عزیر له روی تعجب و حیره‌وه
ووتی آخو (چون خودای تعالی ئه‌م‌دی ویرانه‌آوه‌دان
بکاته‌وه ؟) له‌ویدا خودای تعالی بو ده‌رخستنی قدرتی
خوی مراندی وه له پاش سه‌ده‌سال زیندوی کرده‌وه .
سو‌الی لی‌کرد چه‌ند وه‌ختیکه وای له‌م جیگادا ؟
ئه‌ویش عرضی کرد : ممکنه‌روژی یا نیوه‌روژی ببی .
خودای تعالی فه‌رموی نه‌خیر سه‌ده‌ساله‌وای له‌م
جیگادا و مردوی وه فه‌رموی بروانه‌بو ئه‌و ولاغه‌ت
چونی زیندو ئه‌که‌مه‌وه و بروانه‌بو طعامه‌که‌ت چون
به‌ساغی و پاکی ماوه‌ته‌وه . ئینجا کردی به پیغه‌مبه‌ر
بو سه‌ر بقیه‌ی بنی اسرائیل . ئه‌م‌ذاته رویشته
ناویان له شاما سکونتی کرد تا متوفی بو .

(درسی بیست و هه شتم) بحثی ذو القرنین :

ئەم ذاتە وەها مشهورە ناوی اسکندر وە لقبی
ذو القرنین وە شهرتی بەرومی بوە ، مؤرخین ئەلین لە
خاکی (یونان) نشأت وە ترقی کرد . لە پاش
تسخیری یونان قسمتیکی زوری لێ مملکتی روم
استیلا کرد تا مشهور بو بە اسکندری رومی ، لە پاش
ئەمە روی کردە شام و عراق و ایران ئەمانەیشی داگیر
کرد و پادشای ایران (دارا) ناو بە دەستی ئەو فەوت .
ئینجا روی کردە خاکی (روس) بەشیکی زوری
لی گرتن وە لە جەختی شمالی شەرقیە وە سدیکی زور
محکمی دروست کرد وە بەم سەدە منعی قومی
(یاجوج و ماجوج) ی کرد لە ظلم و دەسەزیری بەسەر
نزیکانی خویانا . ئەم اسکندەرە شاری گەورە ی زوری
لە دنیا دا کردە وە ، یەکیک لەوانە (اسکندریە) لێ
خاکی مصر و شاری « مرو شاهجان » وە « مروروز »
لە مملکتی ایرانا ئەو بنای کردون . زور کەس لێ
ئەهلی عەلم و معرفت دائماً بە لایە وە بوە . موافقی
ظاهری آیتی قرآن ئەم ذاتە خودا پەرسە بووە لە روی
ارضا تطبیقی توحید و عدالتی کردووە ، وە صحیح
ئەمە یە کە پیغمبەر نەبووە تەنھا انسانیکی عاقل و
عالم و عادل بووە وە لە اداره ی ئەموراتا زور بە کفایت
بووە . بعضیکیش ئەلین ئەم ذوالقرنینە کە لە قرآنا
بحثی هەیه اسکندری رومی نییە و ، ئەم ذوالقرنینە

حضرت یونس سه‌وه ده‌رچو له بهر ئه‌مه خستیا نه
بحره که‌وه ، وه فوراً ماسیکی که‌وره قوتی دا .

تا چه‌ند شه‌وو روژی حضرت یونس له سکی
ماسیه که‌دا مایه‌وه و زیندوو ، له وه‌ختیکدا زور
ناره‌حت بو ده‌ستی کرد به پاررانه‌وه له خودای تعالی
وه فهرموی « لا اله الا انت سبحانک انی کنت من

الظالمین » یه‌عنی خودایا هیچ که‌سی نی‌یه به راستی
لایقی طاعت و عبادت بو کردن بی الا ذاتی تو وه اقرار
ئه‌که‌م به‌مه که له هه‌مو ئه‌مرو اراده‌ئیکتا بی‌عیبی وه
ایشت بی حکمت و مصلحت نی‌یه من به راستی ظالم

له خوم کرد که سه‌ری خومم هه‌ل‌گرت . ئینجا
خودای تعالی لطفی فهرمو وه ئه‌مری کرد به‌و ماسیه
ها ته‌قه‌راغی بحره که‌وه ده‌می کرد وه تا حضرت یونس
ته‌شریفی ها ته‌ده‌ره‌وه ، به لام‌جسدی مبارکی زور

ضعیف بو بو وه به حراره‌تی سکی ماسیه که وه کو
سو تاوی لی‌ها تبو ، له بهر ئه‌مه خودا به قدرتی خوری
داریکی کوله که‌ی فوراً بو سه‌وز کردو حضرت یونس
له سیبه‌ریا به استراحت دانیشت تا بده‌نی خوری

گر ته‌وه ، چونکه ئه‌و نوعه داره میشی پیوه‌نانیشی وه
انسان ئه‌توانی استراحتی له‌بنا بکات . ئینجا روی
کرده وه (نینوی) وه رویشت بو لای قه‌ومه که‌ی .

ئه‌م‌دفعه له‌سه‌د هه‌زار که‌س زیاتر ایمانیان پی‌هینا
وه تا مدتی به استراحت و طاعت ده‌وامیان کرد جا

حضرتی یونس علیه السلام وفاتی کردو له عینی
جیگه‌دا دفن کرا . مشهوروه‌هایه نبوتی حضرتی
یونس له پاش سلطنتی اسکندری رومی وه له ئه‌یامی
ملوک الطوائفا بوه .

(بیداری) بعضی ئه‌هلی سیر ئه‌لین ئه‌و بحر ه که
حضرتی یونس سواری که‌شتی بو تیایا بحری روم بوه
یه‌عنی بحری ابیضی متوسط . ئه‌م‌زایه هه‌رچه‌نده
ممکنه فقط عادتاً دوره وه ظاهر وایه یا نه‌ری‌فرا‌ت
یا دجله بوبی به‌لکو دجله نزیک تره وه ئه‌م دو‌نهره له
عه‌دی قدیمدا که‌شتی هه‌وائی ها‌تو‌چوی پیا‌کر‌دوه .
والله اعلم .

(درسی سی‌ههم بختی حضرتی زکریا وه حضرتی
یحیی علیهما السلام :

حضرتی زکریا له نسلی حضرتی سلیمان بوه .
باو کی ناوی (یوحیا) بوه له شاما له‌دایک بره‌و
خودای تعالی کردی به‌پیغه‌مبه‌رو ره‌وانه‌ی فه‌رمو
بو سه‌ر بنی اسرائیل تا عمری که‌یششت به‌
سه‌دو بیست‌سال اولادی نه‌بو . ئینجا تمنای کرد له
خودای تعالی کورریکی پی‌بدا ، خودا به‌لطف و مرحمت
تمناکه‌ی قبول کردوه له « ایشاع » ناوی عائله‌ی که
پیره‌ژنیکی هه‌شتاساله بو کورریکی پی‌عطا کرد
ناویان نا (یحیی) . ئه‌م‌ذاته مقدسه‌یش هه‌ر له
حیاتی باوکیا خودا کردی به‌پیغه‌مبه‌رو له‌گه‌ل باوکیا

مشغولی تبلیغاتی دین و تعلیم کردنی (تورات) بون
 له عصری ئەم دوداته دا پادشاییکی بنی اسرائیل
 عاشقی برازیکی خوی بوو ئەوی و یست ماره ی بکا ،
 ئەوانیش به حکمی شریعت منعیان ئەکردن . له سه ر
 ئەم مسئله غضبیان گرت لیان . دایکی کچه که
 به حیل و سیاست کاری کی کرد پادشا حضرتی
 یحیی کوشت و حضرتی زکریاش له ترسی
 ئەم پادشا ظالمه فراری کرد ، چونکه له هه مولا یه که وه
 به دوا یا ده گهران به ناچاری له قرولی داریکا
 خوی شارده وه ، که مأموره کان پیان زانی داره که یان
 به مشاردا هینا و حضرتی زکریایان له داره که دا کرد
 به دو پارچه وه ، به م غدره بی تامة ئەوداته عالی صفاته
 له ناویدا . ئینجا مقابل بهم جسارت و قساوته خودای
 تعالی غضبی لیگرتن وه پادشاییکی اگر په رستی
 به سه ریا نا مسلط کردو ئەم پادشا یه کوشت و اتباعی
 فوتان و سه دو هفته هه زار که سی به دیلی بردن .

(درسی سی و یگه م) بحثی حضرتی عیسی علیه
 السلام :

ئەم داته صاحب همته کورری (مریم) ی کچی
 عمران له نسلی حضرتی هارونی برای حضرتی
 موسا بوه ، به ینیان تقریباً هه زار سال بوه . دایکی
 حضرتی مریم (حنه) خوشکی (ایشاعی) عائله ی
 حضرتی زکریایه . (حنه) حامله بو وه زور مشتاقی

اولادبو ، له بهر ئهمه نذری کرد له سهر خوی ئه گهر
خودای تعالی کورریکی پی بدا بیکا به خزمهت کاری
بیت المقدس . که وضعی حملی بو قضاء کچ بو ،
ئهویش زور متاسفانه غمی خوارد وه ناوی نا به
(مریم) دیسان له سهر میلی خوی قراری دا بیکا به
خادمهی (بیت المقدس) به تقدیری خودای تعالی
هیشتا مریم مندا ل بو باوک و دایکی وفاتیان کرد .
ئینجامقدسین بیت المقدس بو کفالت و بهخیو کردنی
مریم قورعه یان خست نتیجه قورعه به ناوی حضرتی
زکریا وه ده رچو ، له بهر ئهمه وه به واسطهی ئه وه وه
که پوری مریم ایشاع ناو عائلهی حضرتی زکریا بو
حضرتی زکریا بو به کفیلی مریم ، موقعی کی
خصوصی یان بو تعیین کرد تا تیایا دابنیشی ههر له
زه مانی مندالی یا چه ند کراماتی لی ده رکه وت ، چه ند
دفعه زکریا ته ماشای حجره که ی ئه کرد طعام و میوه ی
له زیزی ئه بینی ، که لی ئه پرسى ئهمهت له کوی بوه ؟
ئهی ووت : خودای تعالی بوی ناردووم . واقعاً
له غیبه وه رزقی بو ئه هات . که گه وره بو دهستی کرد
به خزمهت کردنی بیت المقدس . روژی بو ایشی خوی
رویشتبوه خه لوه تیکه وه حضرتی جبرئیل علیه السلام
به ئهمری خودای تعالی له صورتی انسانیکا خوی به
حضرتی مریم نشان دا . که حضرتی مریم
چاوی پی که وت متأثرانه استعاذه ی کردو زور

له نظریا دشوارو نامناسب بو انسانیکی بیگانه له
 خلوتیکی وههادا خوی پی نشان بدا . له اثری
 استعادهو تأثره کسه ی مریمه وه حضرتی جبرئیل
 هاته قسه وه فهرموی : من مأمورم له لایه نی خودای
 تعالی بو ئه مه کورریکی جوان و صاحب مقامت بده می ،
 مریم فهرموی عجباً چون قابله من اولادم بییت و الحال
 شوم نه کردره ؟ جبرئیل فهرموی تقدیری خودا
 وه هایه وه خودا له سه ره هه موشتی کا قدرتی هه یه ،
 له ووه ختا فوی کرد به حضرتی مریم فوراً به وفوه
 حامله بو ، وه وه ختی وضعی حملی هات و ژانه سک
 گرتی مریم به ئه سفو تأثیریکی فوق العاده وه له
 بیت المقدس ده رچو بو ناو باغی که له ونزیکانه دا بو
 وه رویشتنه ژیر سیبری دارخورمایک وه له ویا
 حضرتی عیسی تولدی بو .

ئه م ژنه عفیفه له وضعی خوی زور محجوب بو
 ووتی خوزگایه من هه ره نه بومایه یا خود به رله م حاله
 بمردمایه ، ایسته من چی بکه م وه کی برروام پی ئه کا
 که ئه م منداله فقط به قدرتی خودای تعالی بی واسطه ی
 باوک په یدا بوه . له م قسه و غه مه دا بو حضرتی عیسی
 له ژیرداوینه یا بانگی لی کردو عه رضی کرد : دایه هیچ
 عاجزو متأثر مه به جاری ئه و لقه دارخورمایه راکیشه
 بولای خوت ایسته خورمای پی ئه گات و دائه که وی
 به سه رتا وه له به ره ده میشتا کانی کی خوش

په یدائنه بی ، خورما بخو وه آوی شیرین بخوره وه وه
 ههر که سی پر سی ئه م مندا له چیه تی ی بگه یینه که
 به روژوم له سه رخوم نذر کرده قسه ناکه م ، چو نکه
 له وزه مانده ا ههر که سی روژوی نذر بکر دایه تا نهایتی
 روژوه که ی قسه یی نه ئه کرد .

حضرتی مریم لقه دارخورما که ی را کیشا فورا
 خورمای گرت وه داباری به سه ریا وه آویش له لای
 په یدا بو ، به چاوی که وتنی ئه م وضعه مقداری حالی
 اهون بو وه . له پاش ئه مه عیسی هه ل گرت و هاته وه

بو ناو قومه که ی ، که قومه که ی عیسیان بینی زور
 به استنکاره وه پرسیان لی ووتیان ئه ی مریم ئه م
 مندا له چیه ، وه ئه مه چه وضعیکه خو تو نه باوکت و
 نه دایکت اخلاقی خراپیان نه بوه ؟ ئه ویش اشاره تی

کرد بو عیسی : که له م کورره بیرسن ، ئه وانیش به
 تعجبه وه ووتیان چون قسه ئه کریت له گه ل مندا لی کی
 وه هادا . له م اثنا یه دا عیسی علیه السلام هاته قسه و
 (فهرموی من عبدی خودام وه خوا به فضل خوی

کتیبی پی داووم وه کردومی به پیغه مبه ر وه له
 هه رجیگایی ببه به برکتی وه باعثی برکتی ئه و
 جیگیایم وه خودای تعالی ئه مری پی کردووم به نوێژو

زه کات تازیندو بم له ارضا و کردومی به انسانیکی
 چاک و اخلاقم له گه ل دایکم چاکه) . که ئه م قسانه ی
 فهرمو قه ومه که بون به دو فرقه بعضیکیان باوه رریان

کرد بهمه که عیسی به محضی قدرت و ایجادى خودا
 وه بى واسطه‌ی باووک پسه‌یدا بوه وه پیغه‌مبه‌رى
 خودایه ، وه مریم له‌همه‌موو توه‌مه‌تئى مه‌خفوه‌وظه .
 بعضیکیشیان انکاریان کرد وه له حقیقت و انصاف و
 عقل لایان‌دا .

حضرتى عیسی گه‌وره بو خودای تعالی (انجیل) ی
 بو ره‌وانه فه‌رمو ، ئه‌ویش ده‌ستى کرد به تبلیغاتى
 احکام و اموراتى دین ، وه بو اثباتى نبوتى له نظرى
 عاله‌ما خودای تعالی چه‌ند معجزه‌ی گه‌وره‌ی پیدا :

مردوى زیندو ئه‌کرده‌وه . کوپرو که‌چهل و به‌له‌کى
 خوش ئه‌کرده‌وه . وه دوازده که‌س له خواصى
 اصحابى بون که مشهورن به (حواری) یه‌عنئى رفیقئى
 خالصن ، ئه‌م جماعته له‌سه‌ر دستوراتى حضرتى
 عیسی مشغولى تبلیغاتى دینى عیسی بون .

به‌رامبه‌ر به‌م همه‌مو معجزات و برکاته ظاهره
 یهود له‌سه‌ر قاعده‌و اصوله عادیه‌که‌ی خویان
 ده‌ستیان کرد به افساد و اخلال و عناد و انکار و
 مکاره‌یان له‌گه‌ل عیسی و اتباعه‌که‌یا ئه‌کردو
 به‌ده‌ستیارى حکومه‌ته‌که‌یان به‌ره‌لستى نشرو رواجى
 دینى حضرتى عیسی‌یان کردو ، له نتیجه‌دا اتفاق‌یان
 کرد بیکوژن ، ده‌که‌سیان هاتن عیسیان گرتو ،
 ویستیان بیهن بیکهن به‌دارا خودای تعالی حضرتى
 عیسی له ناویانا لابر دو بردی بو آسمان و صورت و
 سیمای عیسی خسته‌سه‌ر یه‌کى له‌و ده‌که‌سه‌و

ٲه و شخصه یان بردو کوشتیان ، له عاقبتا که
 رفیقه که ی خویان دیار نه بو تأملیان کرد له
 کوژراوه که حالی بون ئهم کوژراوه رفیقه که ی
 خویانه و عیسی نی یه ، به لام تازه چی بکه ن عیسی له
 آرادا نه ماوه و نازانن چی لی ها تړه . موافقی ظاهری
 آیت خودای تعالی عیسیای بردوه بو آسمان ، وه
 موافقی حدیثی صحیح له آخری زه مانا له آسمان دیته
 خواره وه بو سهرزه وی و مدتی له شاما اقامت ٲه کاو
 له سهر نه چی شریعتی اسلامی رفتارو معامله ٲه کات و
 له مدینه ی منوره دا متوفی ٲه بیت .

له پاش رفعی حضرت ی عیسی یهود که و تنه هه و لی
 له ناو بردنی آثاری دینه که ی وه اصولی دینه که ی نه ما ،
 وه هه ندی له اتباعه که ی له بهر تضیق و اذیت دانیان
 بلا و بونه وه . مشهوره دی (هورین) له ناحیه ی
 میدان تابعی قضای خانقین به ناوی (حواریین)
 ناو براوه وه له زمانی کوردی دا بوه به (هورین)
 حتی له بعضی ٲه هلی کشف له عهدی حضرت ی
 شیخ المشائخ عمر ضیاء الدین قدس سره بیسراوه که
 له وحواریینه ی له و موقعه دا به (مکاشفه) بینیه .

له پاش رفعی عیسی علیه السلام له اثری
 افسادات و اخلاعاتی یهودا انجیلی صحیح له سهر زه و یا
 نه ماوه ، دهستی تحریف و تبدیل برایه توراتیسه وه ،
 روز به روز دنیا به تاریکی جهل و وحشت و آدابی

غیر مشروعه داگیر نه کړا به نوعی له هه مو نقطه ییکې
جزیره العربا بت پرستی و دین و آیینی خرافیه دائر
بو وه نه موضع تقریباً پینجسه دسال و کسور دوامی
کړد . ئینجا دنیا زور محتاج بو به آفتاییکې
عالم تاب و چرایکې شعله وه که هه مو گوشه ییکې دنیا
روناک بکا ته وه ، بهم مناسبه وه خودای تعالی روژی
طلعت و سیمای باصفای حضرتی (محمد المصطفی) ی
صلی الله علیه وسلم - له افقی شرقی وه له دنیا
آشکرا کړد .

(درسی سی و دوهم) حضرتی محمد المصطفی
- صلی الله علیه وسلم - له پیش نبوت :

نهم ذاته عالی درجاته ، وه نهم سهروه
سه رته فرازه ، وه نهم شافعی روژی نیازه ناوی
مبارکی محمد (ص) کورری عبدالله . عبدالله
کورری عبدالمطلبه ، عبدالمطلب کورری هاشمه ،
هاشم کورری عبدالمنافه ، دایکې ناوی آمینه یه ،
آمینه کچی وهبه ، وهب کورری عبدمنافه ، عبدمناف
کورری زهریه .

اجدادی نهم ذاته له عربی حجازو له طائفه ی
قریش و له نسلی قیداری کورری حضرتی اسماعیلن .
نهم سلسله عالیله له آدمه وه تا خاتم هه مو خودا
په رست بوون . وه « آزه ر » باوکی حضرتی ابراهیم
نه بو به لکو مامی بوه فقط چونکی به مندالی حضرتی
ابراهیم له لای نهو بوه پی ووتوه بابا .

حضرتی فخری عالم (ص) پینجسده دو هفته سال
له پاش میلادی عیسی له وهرزی به هارا له روژی
بیسته می نیسانی رومی له وهختی طلوعی فجر
ریکه وتی دوازدهمی ربیع الاول له روژی دوشه نبه دا
تولدی بوه .

خودای تعالی به لطفی خوی بو دامه زراننی بناغهی
شرافتی نهو له شهوی تولدی نهو اچه ند فه رمانیکی
گه وره و علاماتیکی به قیمتی نشانی نهلی عالم دا .
ایوانی سلطنتی کسرای لهت کرد ، چوارده طاقی
دا که وت ، آگری مجوسیت که هه زار سال بو له خاکی
فارس دا نه گررا کوژانیه وه ، وه آوی بحری طبریه
روچو ووشک بو . نه مذاته دومانگ له پیش تولدیا
باوکی له سفری تجاره تا متوفی بو ، ئینجا که تولدی
بو اول که سی که شیرینی پیداوه بیجگه له والدهی

ثویبه ی جاریه ی ابو لهب بو . له پاش مدتی (حلیمه) ی
سعدیه هات بو مکه ی مکرمه وه به صورتی دایه نی
وه ری گرت و بردی بو قبیلهی (بنی سعد) تا نهایتی
مدتی شیرخواردن شیرینی پیدا ئینجا هاوردیانه وه بو
مکه بو مالی (عبدالمطلب) ی باپیره ی ، وه له عمری
شهش سالی دا له گهل والدهی مطهره ی آمینه رویشت
بو مدینه ی منوره بو دیده نی خاله کانی ، که له وسه ره وه
هاتنه وه و گه یشتنه (أبواء) ، والدهی نه خوش که وت و
وفاتی کرد . وه له عمری ههشت سالی دا بو که
عبدالمطلبی باپیریشی وفاتی کرد ، وه له سه ر وصیتی

ئەو لەلای مامی که (أبو طالب) ه دانیشته . له عمری دوانزه سالی یا له گهل ابو طالبی مامی رویشته بو مملکتی شام . که گه یشتنه شاری (بصری) له سهه اشارهی (بحیرای) راهب گه رانه وه بو مکه . وه له عمری ههژده سالی دا له گهل (زییر) ی مامی سفری کرد بو مملکتی یه مهن و هاته وه . له عمری بیست و چوار سالی یا بو به و کیلی (خدیجه) و رویشته بو مملکتی شام بو تجارت ، که گه یشته بصری له سهه اشارهی (نسطورا) ی راهب ههر له بصرادا معامله ی کردو گه ررایه وه بو مکه . ئینجا (خدیجه) ی کچی خویلد که له اشرافی مکه بو نکاحی کرد وه له سهه حاله تی عزت و رفاه و شرف پیکه وه رایان ئه بوارد .

(دره سی سی و سی یه م) بختی حضرت ی فخری عالم (ص) له اول اوضاعی نبوتی یه وه تا وه ختی هجرت ، یه عنی رویشته نی له مکه وه بو مدینه زاده ما الله شرفاً .

ئه هلی سیرت و تواریخی اسلامی ئه لین : حضرت (ص) له عمری سی و پینج سالی یا میلی خلوت و عبادت و طاعة تی پهیدا کرد ، وه له م تاریخه وه له هه مو سالیکا مانگی ئه ررویشته غاری حراء وه بو دوزینه وه ی صانعیکی صاحب قدرت و عظمت تفکری ئه کرده وه ، ئه یزانی که وضعی بت په رستی خرافات و جهالته ، وه ئه یویست که به شهه له م تاریکی وحشته نه جات بدا . که سالی (چل) هاته پیشه وه علامات و

نشانه‌ی نبوتی دەر که وت وه انشراح و دلرو ناکیکی
 فوق العاده‌ی بو په‌یدا بو ، حتی شه‌ش مانگک له‌پیش
 ته‌واو بونی ئەم سالا هه‌ر خه‌ویکی ئە‌بینی وه‌ کو
 روشنایی روژ ئە‌هاته‌دی . له‌ سه‌ه‌ری چل سالا دا
 روژی له‌ غاری (حراء) دا به‌ رسمی سابقی دانیشته‌بو
 کو تو پرر حضرتی جبرئیلی ئە‌مین علیه‌ السلام که
 ملائکه‌یکه له‌ چوار ملائکه‌ مقربه‌کان وه ئە‌میننی وحی
 بوه له‌ طرفی ذاتی خودای تعالی وه‌ بو لای پیغه‌مبه‌ران
 علیهم السلام ، به‌ ئە‌مری خوادای تعالی هات بو لای
 حضرت (ص) وه‌ چاه‌ند ئایه‌تی له‌ قرآن به‌ سه‌ه‌را
 خوینده‌وه ، له‌م تاریخه‌وه تا سی‌سال وحی بو نه‌هات ،
 له‌ سالی چلو سی‌دا روژی له‌ غاری حرا وه‌ ئە‌هاته‌وه بو
 مکه له‌ ریگه‌دا بو ده‌نگی حضرتی جبرئیلی بیست وه
 خوی پی‌نشان دا . له‌ دوا‌ی ئە‌مه‌ په‌ی ده‌ر په‌ی آیتی بو
 ئە‌هاورد وه‌ ئە‌مری پی‌کرا که هه‌م به‌ شه‌ر بانگک بکا
 بو تو حیدو خواناسین . یه‌که‌یه‌که‌ و دودو ئە‌هلی مکه‌ و
 اطراف ئە‌هاتن ایمانیان ئە‌هیناو موسولمان ئە‌بون .
 طبقه‌ی اول له‌ وانه که مسلمان بون حضرتی ابو بکری
 صدیق ، حضرتی علی ، زیدی کورری حارثه ، بلالی
 حه‌به‌شی ، خدیجه‌ی عا‌ئله‌ی ، ام‌الفضل حره‌می حضرتی
 عباس و اسمای کچی حضرتی ابو بکر بون .

طبقه‌ی دوهم حضرتی عثمان و زبیری کورری
 عوام و عبدالرحمانی کورری عوف و سعدی کورری
 ئە‌بی وقاص و طلحه‌ی کورری عبدالله و ابو عبیده‌ی

کورری جراح و ابو مسلم و ارقمی مغزوه و عثمانی کورری مظعون له گهل دو بر ایا عبدالله وه قدامه ، وه عبیده کورری حارث وه سعیدی کورری زید ، وه فاطمه کیچی خطاب و حضرتی عمری کورری خطاب برون . له پاش مسلمان بوونی حضرتی عمری کورری خطاب (ض) ئینجا ده نگی اسلامیت به مکه و اطرافا شهرتی و هر گرت و عه ربه مشر که کان ده ستیان کرد به اذیت دانی اصحابه کانی پیغه مبه (ص) له بهر ئه مه حضرت (ص) ئه مری پی فهرمون برون بو مملکتی حبشه بو لای (نجاشی) پاشای حبشستان . قسمی اعظمیان هجرتیان کردو رویشتن بو حبشه ، وه له واقعا (نجاشی) زور به شرافت وه جوانمه ردی جیگای پی دان و اکرام و حرمتی گرتن . ئه مه اول هه نډاو بو له شهرت ساندنی اسلامیت له خاکی خارجه دا . مشر که کان زور متأثرو ناره ست بون ، له ناو خویانا قراریان دا مادام ابوطالب کومه کو یارمه تی حضرت بدا هه مو به جاری تهر کی معامله و تجارت و دوستی طائفه ی بنی هاشم و بنی مطلب بکه ن . ئینجا له بهر ئه مه ابو طالب به راستی نصرت و مساعده ی حضرتی ئه کرد ، مشر که کان قراره که ی خویان دا به ست وه بنو هاشم وه بنو مطلب به مجبوری له شاری مکه ده رچون وه له جیگایه له ونزیکا که مشهوره به (شعبی عبدالمطلب) مانه وه تا سی سال ئه م مقاطعه یه دوامی کرد ، ئینجا بعضی له اصلاح خواهانی عه رب که و تنه

بینه وه و ئهم دوطائفه یانه هیناو بو شاری مکه ، که هاتنه وه مکه له م تأریخا که نوسال له نبوت رائه بورده سورته تی (والنجم) نازل بو ، که حضرتی فخری عالم (ص) ئهم سورته ی خوینده وه به سهر عهره به کاناو ،

که یشته آیتی سجده له آخریه وه هه موین له هیبتی ئه و آیه ته سجده یان برد ، مهاجره کانی حبشه ئهم حادته یانه بیست و ا حالی بون که مکه یی مسلمان بوون له بهر اشتیاقی وطن هه مو هاتنه وه بو مکه .

که که یشتنه به ره وه وه وضعیتیان چاک نه بینی تکرار رویشتنه وه بو حبشه . له پاش ئهمه که سالی ده هه م هاته پیشه وه ابوطالب وفاتی کردو سیروژ له پاش ئه و حضرتی خدیجه ش وفاتی کرد . حضرت (ص) له م

اوضاعه زور متأثر بو ، وه تشریفی رویشت بو شاری طائف ، مدتی مانگی له طائف دعوتی ئه و ملتیه ی ئه کرد بو اسلامیت قبولیان نه کرد . ئینجا تشریفی له طائف ده رچو بو مکه . که له طائف هاته ده ره وه حضرتی جبرائیل نازل بو وه عرضی کرد خودای تعالی سلامت لی ئه کا وه ئه مری فه رموه که من مطیعی تو بم ئه گهر ئه فه رموی با شاری طائف ویران بکه م ، حضرت (ص) فه رموی نه خیر رازی نیم چونکی ئهم قومه بی معرفت وه نه زانن به لکو له نسلی ئه مانه انسانی به معرفت و عاقل په یدابی . که حضرت (ص) تشریفی که یشته وه مکه رویشته په نای (مطعمی کورری عادی) که واقعا ئینسانیککی به غیرت و شرافت بو .

(درسی سی و چوارم) بخشی هجرت گردنی حضرت (ص) له مکوه بومه دینه :

له پاش وفاتی ابوطالب و خدیجهی عاقله ی که و ته
سهر فکری دهرچون له مکه . ئینجا هه مو سالی له
وه ختی حج دا که قبایلی عه رب ئه هاتن بو طوافی
(کعبه الله) حضرت ئه رویشته ناویان وه دعوتی
ئه کردن بو مسلمان بون وه داوای نصرت و مساعده و
جیگه ی اقامتی لی ئه کردن . له سالی په نجاویک دا
تشریفی رویشته بو ناو حجاجی مدینه یی ، هه وت
که سیان مسلمان بون .

هه ر له م ساله دا له بیست و هه وتی مانگی رجا
خودای تعالی سهر به رزی کرد به رتبه ی (معراج) .
به نه صصی آیت ثابتته که له شه ویکا له مکوه گه یان دیه
مسجد الاقصی که عباره ته له بیت المقدس له شاری
(قدس) . وه به حدیثی صحیح ثابتته که له بیت
المقدس هه له عینی شه واه به جسم و جسدی مبارکی
عروجی پی کرا بو زوری هه مو آسمانه کان و خطاب و
کلامی ذاتی خودای تعالی بیست و پینج فرضه ی
نویری له سه ر خو یو امتی واجب کرد . هه ر
له وشه وه دا تشریفی هاته وه بو مکهی مکرمه . له
سالی په نجاو دودا له موسمی حج رویشته وه بو ناو
حجاجی مدینه . پینج که سی تر له گه ل هه وت
شخصه که ی سالی پیشو هاتن ایمانیان هینا . وه له
سالی په نجاو سی دا له موسمی حجا جماعتیکی زور له

مدینه یی هاتن ایمانیان هینا وه وعده ی نصرت و
 کومک یان دا به حضرت (ص) وه رجایان لی کرد که
 تشریفی بروا بو مدینه ، که ثم جماعته گهر رانه وه
 بو مدینه اسلامیت له مدینه و اطراف ی مدینه دا
 بلا و بوه وه و رغبتیکی زوریان په یدا کرد له قبولکردنی
 دینی اسلام . که کافرانی مکه له م وضعه خبردار
 بون که و تنه خطر وه له قوتی حضرت (ص) وه قرار یان
 هاته سهر تدبیری مدافعه ی ثم ذاته وه له شه و
 رویشتن بو مالی حضرت (ص) به قصدی کوشتنی ،
 حضرتی جبرئیل به ثمری خودای تعالی زو خبری دا
 به حضرت (ص) ثم ویش تشریفی له مال هاته دهر وه ،
 ملاحظه ی فهرمو جماعتی وان له درگای ماله که دا
 ثم ویش اولی سورتی (یسن) ی خویند به مشتی خولا
 وه وه شانی به رویانا به قدرتی خودای تعالی ههمو
 به رچاویان تاریک بو تا حضرت (ص) له و آرادا دهر چو
 وه رویشست بو مالی (ابو بکری صدیق) خودای
 لی راضی بی . ئینجا پیکه وه ههستان له مکه چونه
 دهر وه و تشریف یان برده (غاری ثور) خویان په نادا .
 جا که کافره کان رویشتنه ماله وه گهر ران حضرتیان
 نه بینی به ناامیدی هاتنه دهر وه وه که و تنه تعقیباته وه
 به ههمو لاییکا حتی له شار دهر چون وه رویان کرده
 غاره که لهویا ابو بکری صدیق خهوفی پیدا کرد که
 کافره کان بیان دوزنه وه ، حضرت (ص) فهرموی هیچ
 مه ترسه خودای تعالی له گه مانسه ثم مانپاریزی ،

لهم وه ختا بو محافظه ئه م ذاتانه خودای تعالی
(عنکبوت) جولایی که رهی نارد در گای غاره که ی ته نی
وه کوتریکشی نارد له در کای غاره که دا هیلانه ی
کرد ، که کافران هاتنه لای ده ر گای غاره که
ئه م وضعه یان چاوی کاهوت مأیوس بون وه

که ره رانه وه . خولاسه له پاش سی روژ حضرت (ص)
له گهل ابوبکری صدیقا که وتنه ریگه بو مدینه ی
منوره . کافره کانی مکه چونکه ئه یان زانی که حضرت
(ص) ئه روا بو مدینه وعده ی سی وشتریان دا به
(سراقه ی بن مالک) بروا له ریگادا بیان گریت .

ئه ویش رویش به شوینیا نا که نزیکیان بو وه
هه ره شه ی لی کردن . حضرت (ص) لای لی کرده وه
به خویو وشته که یه وه رویشتنه خواره وه به زه وی یا ،
سراقه که ئه مه ی به سه راهات زور پار رایه وه تا
ئه جاتی بو ، تکرار خه یانی کرد ئه م روچونه له بهر
زوری رملی موقعه که یه وه ته کانی دا بروا بیان گریت

دوباره حضرت (ص) لای لی کرده وه وه کو جاری پیشو
خویو وشته که روچونه وه به زه وی یا . دیسان سراقه
پار رایه وه تا نه جاتی بو ، دیسان هه لمه تی برده وه
حضرتیش (ص) لای لی کرده وه وه رویشتنه وه خواره وه
به زه وی یا ئینجا حضرت (ص) فه رموی ئه ی سراقه
خیالی عبث مکه وه ایمان بهینه مژده بیت امتی من غلبه
ئه که ن و تاج و لباسی کسری له غه نیمه ت دا ئه گرن و
ئه دریت به تو . ئینجا سراقه قناعتی کردو گه ره رایه وه

بو مکه و معذرتی کرد و تی پیان نه گه یستم .
 حضرت (ص) له گهل ابو بکری صدیقاً رو یستن تا
 گه یستن به (قباء) که شوینیکه له نزیکی مدینه ی
 منوره ، له وی دان یستن و بیست و دو روز اقامت یان
 کرد جا تشریف ی ریکه وت بو شاری مدینه و طائفه ی
 (اوس و خزرج) پیش و ازیه کی زور به شهر و
 اهمیت یان لی کرد وه له خزمهت یا واردی مدینه ی
 منوره بون . حضرت (ص) له مالی ابو ایوبی
 انصاری دا دابه زی وه له وی سکونه تی کرد . له پاش
 هوت مانگ عهره سه ییکی کرری مزگه و تیکی عالی و
 چه ند هوده خانوی تیا کرده وه . ئه م جار ناردی
 به شوین عائله ی خو یو حضرتی ابو بکرا هاتن بو
 مدینه ی منوره . ئینجا اصحابه کانیش که له مکه وه
 هجرت یان کرد بو بو مملکتی حبشه همه مو هاتن بو
 مدینه وه به شادی و فرح که وتنه ترتیباتی تبلیغی
 دینی پیروزی اسلام . انصاری مدینه زور معاونت و
 مساعدیه یان به مهاجره کان نشان دا ، حتی ئه گهر
 حضرت (ص) منعی نه کرد نایه ئه یان ویست ژنی
 خویان طلاق بدن بو ئه مه مهاجره بی ژنه کان نکاح یان
 بکهن وه به اتفاق و برایه تیکی راست حاضر بون بو
 خزمهت کردنی حضرت (ص) . وه ده سستیان کرد به
 جهاد و محاربه کردن له گهل دوزمنانی اسلام دا ، با براو
 خزمی خوشیان بونایه . به یهک دلی و اخلاص له
 مدتیکی که ما زور پیشکه وتن وه له مدتی ده ساله که

حضرت (ص) له مدینه‌دا مایه‌وه و به‌رحیات بوه ،
 بیست‌و‌هوت‌ه‌ربی به‌اهمیت‌یان له‌گه‌ل کافران
 کرد . له «نو» حرب‌یان حضرت (ص) . نفسی مقدسی
 خوی حاضر بو .

مهم‌ترینی ئه‌م حربانه‌ه‌ربی (بدر) و (حنین) بوو .
 خاکی حجازو یه‌مه‌نیان به‌ته‌واوی فتح‌کرد . له‌سالی
 هه‌شتی هجری‌دا شاری مکه‌ی مکرمه‌ی فتح‌کرد .
 وه‌له‌سالی ده‌ه‌می هجری له‌گه‌ل سه‌دوچاره‌زار
 که‌س له‌اصحابی کرام (ض) تشریفی رویش‌ت‌حجی
 کعبه‌اللهی کرد . که‌له‌م سفره‌گه‌ررایه‌وه‌له‌ریگه‌دا
 زوروعظو نصیحتی دینی و اجتماعی بو‌فه‌رمون ، له
 پاش ئه‌م سفری حجه‌که‌مشهوره‌به‌(حجة‌الوداع)
 به‌مدتی سی‌مانگ له‌دوازده‌ی ربیع‌الاولا وه‌فاتی کرد .
 وه‌له‌هجری حضرت‌ی عایشه‌دا دفن‌کرا ، عمری
 مبارکی شه‌ست‌و‌سی‌سال بو .

ئه‌م‌ذاته‌عالیه‌له‌عصری خویا هه‌مو تبلیغاتیکي
 فه‌رمو وه‌قرآنی شریف که‌خودای تعالی له‌مده‌ی
 بیست‌وسی‌سالدا به‌واسطه‌ی جبرئیلی امینه‌وه‌بوی
 ره‌وانه‌کردو عبارت‌ه‌له‌شه‌ش‌هزارو شه‌ش‌سه‌دو
 شه‌ست‌و‌شه‌ش‌آیت له‌گه‌ل سنتی قولی و عملی و
 تقریری‌دا یه‌عنی فه‌رمایشاتی مبارکی ، یا ئه‌و
 ره‌فتارو کرداره‌که‌بالذات خوی کردویه‌تی وه‌یاخود
 که‌سی فه‌رمانو ره‌فتاری یا قسه‌ییکی کردبی وه
 حضرت (ص) آگادار بوبی وه‌به‌بی مانع‌انکاری

نه فهرمو بی . ئەم مجموعه ی به جی هیشیت بو امتی
 که ره فتاری پی بکه ن . وه له وه ختی و فاتیا سه دو
 چوارده هه زار کهس له اصحابی کرام موجرت بوون
 وه چوارده هه زار کهس نویژی جنازه ی مقدس یان
 کردوه . ئەم اصحابانه که خودای تعالی اختیاری
 فهرمون بو ره فاقه تی خوشه ویستی خوی له دوا ی

انبیای کرام له ههمو کهس چاکتر بوون وه خودای
 تعالی له قرآنا زور مدح و ثنای فهرموون ، به چاکترینی
 امتی پیغه مبه رانی داناون و به امتی وسطو و عملی
 ژماردون ، وه به آمر به چاکه و ناھی له خراپه ی
 تعریف کردون وه فهرمویه تی ئەم قومه خوف و
 مبالاتیان نییه به لومه ی هیچ کهس له خصوصی
 اطاعه ی خودای تعالی ، وه له بینی خویانا نه رمو
 به رحم و شفقتن ، وه له سه ر دوژمنانی دین به قوت و
 هیبت و شدتن ، مژده ی داوه که ئەم قومه له خودای
 خویان رازین وه خودا له وان رازیه .

ئینجا ملاحظه بکه ن گروهی خودا وه ها تعریف یان
 بکات و تأریخی صحیحی اسلام و غیره مناقب و
 مفاخریان نقل بکات . معلومه اصول و فروعی دینی
 خویان باش محافظه ئەکه ن وه له اعمال و اخلاق و
 ره فتارا صاحب امتیازی فوق العاده ن ، که وابو لازمه
 ههمو مسلمانی به ادب و احترام ته ماشایان بکات وه
 له وه ختی ناوبردنیا نا داوا ی رضا و رحمتی خودای
 تعالی یان بو بکات . رضوان الله علیهم وعلینا

ببر کاتهم اجمعين .

(درسی سی و پینجم) بحثی خلیفه‌ی اول له چوار
خلیفه‌ی حضرت (ص) ورضی الله عنهم . (ابو بگری
صدیق) (ن):

ئهم ذاته پاك مشربه عالی حسبه ناوی عبداللهیه ،
کنیه‌ی ابوبکره ، لقبی صدیقه ، باو کی ناوی عثمانه ،
کنیه‌ی ابوقحافه‌یه ، دایکی ناوی سلمی‌یه کنیه‌ی
ام الخیره له عه ربی مکه وه له طائفه‌ی حضرت
فخری عالمه (ص) . له باپیره‌ی شه‌شه‌ما که (مره‌ی
کورری کعبه ئه گات به حضرت (ص) . ئهم ذاته
اول کسیک بو تصدیق و باوهری کرد وه ایمانی هینا
به حضرت (ص) وه قطعاً له آدابی زه‌مانی جاهلیتا
متاثر نه‌بوه و خوی پیوه نه‌گرتوه .

حیات و مال و جاه‌ی خوی له ریگه‌ی اسلامیتا
صرف کردوه . حضرت (ص) له نه‌خوشینی وفاتیا
کردی به امام بو اصحابه و هه‌مو له پشتیه‌وه نویژیان
ئه‌کرد حتی روزی حضرت بعضی افاقه‌ی بو بو ،
تشریف‌ی له وه‌ختی نویژا رویشست بو مزگه‌وت
له‌ووه‌ختا حضرت ابوبکر حسی کرد به هاتنی ویستی
بیته دواوه . حضرت (ص) اشاره‌ی فهرمو به‌مه که
له‌سه‌ر وظیفه‌ی خوی دوام بکات . که حضرت متوفی
بو به‌ر له دفن کردن هه‌مو اصحابه‌ی کرام مهاجرین و
انصار له سابات‌ی طائفه‌ی بنی ساعده‌دا گرد بو نه‌وه
بو دانانی خلیفه وه به اتفاقی هه‌مولایه بیعتیان کرد

به ابو بکری صدیق (ض) • له پاش ټمه ابو بکر
 تشریفې هه سستا خطبه ییکې خوینده وه ، منهجې
 ره فتاری خړې پی نشان دان • خولاسه ی مضمونه که ی
 دو نقطه ی جوهری بو • نقطه ی اول تشجیعی اصحاب
 له سهر خودا په رستی وه قوت و دیانت ، نقطه ی دوهم
 ټمه بو که من خوم له ایوه به چاکتر نازانم وه ایسته
 ایوه منتان کړدوه به گه وره ی خوتان که وایه دائماً
 ملاحظه بکهن ټه گهر ایشی چاکم کړد معاونت و
 مساعدم بکهن ، ټه گهر ایشی خرابم کړد ارشادم
 بکهن وه بم گیر نه وه بو سهر منهجې استقامت •
 به خطبه یه هیزو توانایه کی به رزی خسته ناو ریزی
 موسولمانانه وه که هه مو به یه کدل و یه ک روح بو به رزی
 دینی مقدسی اسلام بکوشن وه سعی بکهن پو
 پیش خستنی •

ټم ذاته عالیه (مع الاسف) دوسال و سی مانگ
 له دواي حضرت (ص) ژیا ، به لام گه لی فهرمانی زور
 مهمی کړد ، ټه ول : ټه وجیشه که حضرت (ص) له
 حیاتی خو یا ریکی خست بو بو روم به ریاستی
 «اسامه» ی کورری زیدو له بهر نه خوشین و وفاتی
 نه رویشتبون ، ابو بکری صدیق ناردنی واقعاً
 رویشتن و به منصوری گه ررانه وه • دوهم :
 ټه واعرابه بده وی یانه گه عصیان یان کړد وه حقوقی
 بیت المال یان نه ټه دا تسخیری کړدن وه مجبوری کړدن
 به اطاعت •

سی‌هفتم : خالدی بن ولیدی نارد بو سهر طلّیحه‌ی
اسدی وه بو سهر «بنی تمیم» تفرقه‌ی کردن .
چوارهم له‌شکری کرد بو سهر مسیلمه کذاب له
یمامه ، وه ههر چه‌ند تبعه‌و قومیکی به‌قوت و شوکتی
بو فوتاندنی ، له‌م‌ه‌ربا مسیلمه‌ی کذاب به‌ده‌ستی
(وحشی) ناو کوژرا .

پینجهم : به‌مشورت کردن له‌گهل عمر بن
الخطاب و زیدی بن ثابت وه بعضی له‌کباری اصحابه
قرآنی گرد کرده‌وه عمومی له‌(جلدی مدبوغ) پیستی
ده‌باغ‌کراو نویسنه‌وه چونکی وه‌ختی خوی له‌به‌ر
ته‌بونی اسباب بعضیکی له‌له‌وح وه بعضیکی له‌سهر
ایسکی ساف به‌م‌نوعه‌نوسرا بوه‌وه ، وه معرّض بوو
بو پهریشانی و فه‌وتان ئه‌ویش حافظانی قرآن و
کاتبانی زهمانی سعادت‌ی احضار کرد (علی رؤوس
الاشهاد) ههموی نویسه‌وه ، به‌کتابتی زیدی بن
ثابت که عالمیکی مهم وه کاتبیکی به‌کفایت و امانت بو
له‌کاتبه‌کانی حضرت (ص) خودا جزایان بداته‌وه .

شه‌شهم : خالدی بن ولیدی نارد بو عراق
(حیره‌و انبار)ی فه‌تح کرد . هه‌وته‌م له‌شکری هه‌نارد
بو یه‌مه‌ن بو سهر (اسودعنی) هه‌شته‌م له‌شکری
نارد بو (بحرین) . نوه‌م له‌شکری ریک خست بو
شام به‌ریاستی ابو عبیده‌ی بن جراح ، هیشتا
ئهم له‌شکری له‌شاما بو خالدی بن ولیدی له‌عراقه‌وه
هه‌نارد بو معاونت‌یان له‌شام و ابو عبیده‌ی عه‌زل کرد

وہ خالدی کرد بہ آمری لہ شکر . لہم اثنا یہ دالہ
 بیست و دوی مانگی جمادی الاولی لہ عمری
 شہست و سی دا متوفی بو وہ لہ حجرہ ی سعادتا دفن
 کرا (ض) .

(درسی سی و شہ شہم) خلیفہ ی دوہم عمر الفاروق (ض) :

ثم ذاتہ صاحب شہامتہ ناوی عمرو کنیہ ی
 ابو حفصہ ، باوکی ناوی خطابہ دایکی ناوی حنتمہ یہ
 وہ لہ باپیرہ ی حہ و تم دا (لؤی) ٹہ گات بہ حضرت (ص) .
 حضرت ی ابوبکر لہ نہ خوشینی وفات یا بانگی کرد وہ
 بہ حضوری جماعتی لہ اصحابی کرام عہدی
 خلافت نامہ ی بو نوی وہ لہ پاش وفاتی ابوبکری
 صدیق ہمو بیعت یان پی کرد ، وہ مدتی دہ سال و
 شہش مانگ خلافتی کرد ، وہ لہ عہدی خو یا زور
 اسلامی بہرز کردہ وہ . حہزرتی عمر انسانیکی
 بہ غیرت و عزیز نفس و فکر ساف بوہ ، لہ حیاتی
 حضرت ا (ص) لہ کباری مشورت پی کروان بوہ .

لہ ہہژدہ رو و داودا ہہرچون فکر و رأی نشان داوہ
 آیت لہ سہر موافقہ ی نازل بوہ ، وہ لہ مدہ ی خلافتیا
 تاریخی ہجری دامہ زران بو مبدئی حساب . قاضی
 لہ محاکم دا دانا ، دفتری مرتزقہ ی گرت ، حسابی
 واردات و صادراتی حکومتی اسلامیہ ی راگرت
 عراق و شام و مصری فتح کرد ، بلادی کوردستان و
 ارمنستان و قفقازیہ ی استیلاء کرد ، قسمیکی مہم لہ

له غه رب و جنوبی ایرانی فه تح کرد . ئینجا له اثری
 طعنی ابولؤلؤهی ناپاکه وه شهید بو ، له روژی
 بیست و شهشی ذی الحجه له عمری شهست و سی دا
 وفاتی کرد وه له حجره ی سعادتا دفن کرا (ض) .

(درسی سی و حه و ته م) خلیفه ی سی هم عثمان **ذی النورین (ض) :**

ئه م ذاته صاحب حیا و ایمان و احسانه ناوی عثمانه
 لقبی (ذی النورین) ه ، باو کی ناوی عفانه ، دایکی
 ناوی (اروی) یه له باپیره ی سی هم دا که عبدالمنافه
 ئه گات به حضرت (ص) . حضرتی عمر (ض) که
 زخم دار بو وسعت و طاقتی تعیینی خلیفه ی نه ما فقط
 مسئله که ی به (شوری) له بینی شهش کهس له
 اصحابی کرام : علی ، عثمان ، طلحه ، زبیر ، سعد بن
 ابی وقاص ، عبدالرحمن بن عوف دانا .

له پاش وفاتی حضرتی عمر ئه م ذاتا نه حضرتی
 عثمانیان تعیین کرد وه هه مو اصحاب بیعتیان پی کرد
 چونکه زۆر خزمه تی به ده نی و مالی به دینی
 ئیسلام کرد بوو له حیاتی حضرت (ص) حتی حضرت
 (ص) له دوا ی ئه مه که حضرتی عثمان بیری رومه ی
 سه ند به هه زار دینار بو اصحاب وه له شکری مشهور
 به (جیش العسره) ی به صرفی مالی خوی معاونت کرد ،
 فهرموی (اشتری الجنة مرتین عثمان) یه عنی دودفعه
 عثمان به صرفی مال له ریگای خوادا به هه شتی
 کرری .

ئەم ذاتە لە ایامی خلافتا اعمالی بە قیمتی کرد زور مملکت لەوانە کە لە پاش و فاتتی حضرتی عمر عسیان یان کرد گرتنیەو ، جزائری (قبرص) وە (جرید) و (رودس) ی لە بحری ابیضی متوسطا گرت وە زور جیگای لە ئەفریقادا فتح کردو فتحتی مملکتی عجمی تەواو کرد .

وە لەبەر ئەمە کە (قرآنی عظیم) بە محفوظی بمینیتهو و اختلافی تیا پەیدا نەبی لە پاش مشورت کردن بە اصحاب لجنه ییکی پیکه وە نا وە حضرتی علی کوری ابو طالبی کرد بە رئیس . لە ژیر اطلاعی ئەمانە حەوت نسخەیان لە قرآن نوسیەو ، یەکی کیان کە مشهورە بە مصحفی امام لە مدینە ی منورە دا هیشتهو و باقیەکیان نارد بو مکە . شام . کوفە . بصرە . بحرین . یەمەن ، تا مسلمانان نسخەیان لی بنوسیەو . حضرتی علی (ض) شکری ئەم فەرمانە بە قیمەتە ی کردو فەرمو ی ئەگەر رئیسی اسلام بو مایە زوتر ئەم ایشەم ئە کرد . حضرتی عثمان لە پاش ئەمە کە مەدی دوازدە سالی الا چەند روزی خلافتی کرد لە عمری هەشتاو دوسالیا لە هەژدە هەمی ذی الحجەدا بە شەهیدی لە دنیا دەرچوو وە لە مقبرە ی جنۃ البقیع دا لە مدینە ی منورە دفن کرا (ض) .

(درسی سی و هه شتەم) خلیفە ی چوارەم علی کوری أبو طالب (ض) :

ئەم‌ذاتە مقدسە ناوی علی وە کنیە‌ی ابوتراب وە
 لقبی اسدالله‌یە . باوکی ناوی عبدالمنافە وە مشهورە
 بە ابوطالب دایکی ناوی فاطمە‌یە . لە‌پاش وفاتی
 حضرت‌ی عثمان اصحابە‌ی کرام بیعت‌یان پ‌ی کرد .
 ئەم‌ذاتە لە‌گە‌ڵ ئەمە که شه‌خصیکی عالم و عالی‌ه‌مت
 وە ش‌بیح و بە‌غیرت و سخاوت بو وە امل ئە‌کرا وە‌کو
 آثاری گە‌وره‌ی بو لە‌ حیاتی حضرت‌ا (ص) لە‌ زە‌مانی
 خلافتی خو‌یا نتایجی حسنە و اعمالی بە‌ قیمتی بب‌ی ،
 بە‌لام مع الأسف غوغای داخلیە میدانی نە‌دا وە
 لە‌دواییدا بە‌ دەستی انسانیکی ش‌قاوت‌کردار ل‌ە
 طائفە‌ی بنی‌مراد شه‌ید‌کرا ، وەختی ص‌بح لە‌ ش‌اری
 کوفە‌دا لە‌سالی چ‌لی ه‌جری لە‌ عمری شه‌ست و
 سی‌سالی داو لە‌ کوفە‌دا دفن‌کرا . مدتی خلافتی
 چوار سال و نو مانگ بو .

لە‌ پاش وفاتی حضرت‌ی علی ئە‌ه‌لی حل و عقد
 بە‌یعه‌ت‌یان کرد بە‌ حضرت‌ی حسە‌نی کورری ، وە
 شه‌ش مانگ خلافتی کرد ، فقط لە‌ نتیجە‌دا بو
 خاطری اصلاحی عالمی اسلامی تنازی کرد لە‌ خلافت
 وە تسلیمی کرد بە‌ حضرت‌ی معاویە ، بە‌م پ‌ینج ش‌خصە
 مدە‌ی خلافت گە‌یشت بە‌ سی‌سال وە‌کو حضرت
 (ص) بیانی فە‌رمو بو .

(درسی سی و نۆه‌م) بە‌ح‌ثی باقیە‌کان ئە‌کات
لە (عە‌شە‌ره‌ی م‌بش‌ره) :

دیارە چوار لە‌ودە‌یە چوار خە‌لیفە‌کان بوون .
 پ‌ینجە‌م (طل‌حە) ئە‌م‌ذاتە مشهورە بە‌ طل‌حە‌الخ‌یر

وه طلحة الفياض ، باو کی ناوی عبدالله یه . له باپیره ی
 شه شه م یا که ناوی (مره) بوه ئه گات به حضرت (ص)
 وه له پیش هجرت دا له مکه مسلمان بوو له گهل
 اصحابه کانا هجرتی کرد بو مملکتی حبه شه ، وه
 له حه ربی (احدا) فدائی حضرت بو وه کو په روانه
 به ده وری حضرت (ص) ئه گه را وه مدافعه ی
 دوژمنه کانی ئه کرد ، له واثنا یه دا شمشیر یکیان
 داهیناوه بو حضرت (ص) ئه و ده ستنی دایه به ری
 له م خسوسه وه ئه و ده سته ی شهل بوو .

وه له پاش هاتنه وه ی له حبه شه وه بو مدینه ی
 منوره حضرت (ص) عقدی برایه تی له بیني ئه وو
 سعدی بن ئه بی وقاصا به ست . له مانگی جمادی
 الاولی له تاریخی سی و شه شی هجری دا له عمری
 شه ست و چوار سالی له بصره شهید کرا . مقبره ی
 مبارکی له بصره یه .

مشهوره ئه م ذاته مبارکه له پاش سی سال له
 وفاتیه وه رویشه خوی بعضی اقاربی خوی شکاتی
 ته رری قبره که ی کرد . که قبره که یان ههل دایه وه
 راست بوو ته رربو له بهر ئه مه له وقبره نقل یان کرد
 وه به ده نی مبارکی ساغو سلیم بو وه کو ئه وسعاته
 که وفاتی کرد بو . خودای تعالی له وو له باقی
 اصحابه کان راضی بی همویان .

شه شه م (زبیر)ه ئه م ذاته کورری عوام بوه وه
 له باپیره ی چواره می حضرت (ص) که ناوی (قصی) بوه نسبی

ٲه گات به حضرت ، دايكي صفيه ي كچي عبدالمطلب و پوري حضرت (ص) بوه . زبير له فداكاراني حضرت بوه له هه ربي احد وه هه ربي خندق دا حضرت زور تعريف و ثنای فهرموه ، له سالي سي وشه شي هجري له عمري شه ست و چوار سالي دا له نزيكي بصره دا شهيد كراوه ، وه قبري له وي معروف و مشهور وه زيارت گاهي مسلمانان ه .

حه و ته م (ابو عبیده) (ض) ٲه م ذاته كورري عبدالله ي كورري عامري ملقب به جراح بوه ، له (فهر) ا كه با پيره ي ده هه ميني حضرت ته نسبي ٲه گات به حضرت (ص) : ٲه م ذاته له مكه دا له ٲه وائي اسلاميته وه مسلمان بو وه له معتبراني اصحابي حضرت بوه . حضرت (ص) فهرمويه تي له امتي هه مو پيغه مبهري كا پياويكي زور ٲه مين بوه وه ٲه ميني ٲه م امتي منه يش ابو عبیده يه ، له غه زاي بدرو غه زاي احدا حازر بوه . وه ختي كه له هيزي پسه يكاني دوشه منه وه (زري و خوده) رو يشت به روي مبارك ي حضرت ا (ص) ابو عبیده به ددان ٲه وزري يه ي ده رهينا ، له اثري ٲه م زحمته وه دداني پيشوي ده رها ت . له سالي هه ژده ي هجري له عمري هه فتا و سي دا له شاما به طا عوني مشهور به (طا عووني عمواس) متوفي بو . قبري مبارك ي له (سبع) مشهور و معلومه (ض) .

هه شته م «سعد» ٲه م ذاته كورري مالكي مشهور

به ئه بی وقاصه ، له باپیره ی هه وته می حضرت تا که
 ناوی کعب بوه نسیبان ئه گات به یه ک . حضرت ی
 سعد له اوایی اسلامیت هه وه مسلمان بو ، وه له
 معتبرانی اصحابی حضرت بوه و مستجاب الدعوه بوه
 هه ر دو عاییکی بگردایه قبول ئه بو ، له فنی تیره ندازیا
 ماهر بوه ، زور هه رب و فتوحانی له اسلاما هه یه ،
 له سالی په نجاو پینجی هجری له عمری هه فتا و
 سی سالی دا له (عقیق) که موقعیکه له نزیکي مدینه ی
 منوره دا متوفی بو . قبری مبارکی له مدینه یه .

نوه هم (سعید) ئه م ذاته کورری زیدو له باپیره ی
 هه وته ما ئه گات به حضرت وه له اوایی نشأتی اسلاما
 مسلمان بو وه و حازر بوه له هه ر به کانا ، له سالی په نجاو
 یکی هجری له عمری هه فتا و چوار سالی دا له مه دینه ی
 منوره دا متوفی بو ، مه رقه دی مبارکی له مدینه یه .

ده هه م : (عبدالرحمن بن عوف) ئه م ذاته کورری
 عوف کورری عبد عوف بوه له باپیره ی پینجه می
 حضرت تا (ص) نسیبان به یه ک ئه گات ، له اوایی
 اسلاما مسلمان بوه و صاحبی ثروت و مالیکی فوق
 العاده بو . به م ماله ی زور خزمه تی به اسلام کردوه
 له هه ر به کانا حازر بوه ، له سالی سی و دو ی هجری له
 عمری هه فتا و پینچ دا له مدینه ی منوره متوفی بو .
 مه رقه دی مبارکی له مدینه یه (ض) اجمعین .

ئهم ده که سه ناویان هه یه له دوشعری فارسی دا
 بویادگار ئه یان نویسن :

ده کهس که مبشرند میدان
بو بکرو عمر علی و عثمان

طلحه است و زبیر ، ابو عبیده
سعد است و سعید ، عبدالرحمان

(درسی چله‌هم) بحثی امامانی مجتهدین نه کا :

نهم امامانه شه‌شه‌ن ، چواریان له فروعی دینا
اجتهادیان کردوه وه دوانیان له اصولی دینا ، یه‌عنی
مسائل اعتقادیه . نهم‌چوار امامه که له فروعا
اجتهادیان کردوه امام ابوحنیفه ، امام مالک ، امام
شافعی ، امام احمد بوون . وه نهم دو امامه که له
اصولا اجتهادیان کردوه : شیخ ابوالحسنی اشعری
وه شیخ ابومنصوری ماتریدی‌یه . امام ابوحنیفه
(ض) ناوی نعمانه باوکی ثابت وه له کوفه نهم تاریخی
هه‌شتای هجری‌دا له دایک بوه ، وه له
تاریخی سه‌دوپه نجاه‌دا وفاتی کرد . عمری هه‌فتا
سال بوه ، مرقدی مبارکی له به‌غدایه . . . خودای
لی راضی بی .

امام مالک (ض) ناوی مالک ، باوکی ناوی انس
بوه ، له مدینه‌دا له تاریخی نه‌وه‌دی هجری له
دایک بوه وه له سه‌دو هه‌فتا و نوری هجری‌دا له مدینه
وفاتی کرد ، وه عمری نه‌وه‌دسال بوه وه مرقدی له
مدینه‌ی منوره‌یه . خودای لی راضی بی .

امام شافعی (ض) ناوی محمد باوکی ناوی

ادريسه ، له باپيره ي سي ههمي حضرت (ص) نسبي
 ټه گات به حضرت (ص) ، له تاريخي سه دو په نجاي
 هجري دا له غهزه ، له دا يك بوه ، له تاريخي دوسه دو
 چوارا متوفي بوه ، عمر ي مباركي په نجاو چوار سال
 بوه ، مرقدي مباركي له قاهره ي مصره (ض) .

امام احمد : ټه م ذاته كورري حنبل وه له طائفه ي
 بني شيبانه ، له تاريخي سه دوشه ستو چواري
 هجري دا متولد بوه ، له تاريخي دوسه دو چلويه كا
 متوفي بوه ، مرقدي مباركي له به غدايه . (ض) .

ټيمامي اشعري ناوي علي يه ، كنيه ي ابو الحسنه ،
 مشهوره به اشعري له جدي زوهه ما ټه گات به
 ابو موسي اشعري صحابي مشهور ، له تاريخي
 «٢٧٠» ي هجري دا له بصره متولد بوه وه له تاريخي
 «٣٠٣» متوفي بوه ، قبري مباركي له به غدايه .

ټيمامي ماتريدي ناوي محمده ، كنيه ي
 ابو منصوره مشهوره به ماتريدي چونكه له ماتريد كه
 موقعيكه نزيكې شاري سمرقند . له تاريخي
 ٣٣٢ هجري متوفي بوه ، قبري مباركه كي له شاري
 سمرقنده .

ټه م امامانه له سهر حق و هدايتن وه مذهبيان
 موافقي كتاب و سنته وه هر كه س تقليدي يه كي
 له و چواره بكا له فروعا وه تقليدي يه كي له م دو
 امامه ي دواييانه بكا له اعتقادا ټه وه ټه هلي نه جاته ،

خودا نه جاتمان بدا به لطف و مرحمت و استقامتमान
بی بدا له سهر ریگهی شریعتی محمد المصطفی (ص) .
سبحان ربك ، رب العزة عما یصفون و سلام علی
المرسلین و الحمد لله رب العالمین .

سی شه مه دوانزه ی مانگی شه عبانی سالی

۱۳۵۸ ی کوچی - بیاره - هه له بجه - سلیمانیه

٤
چل چرای ئیسلام

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله العليم الخلاق ، والصلاة والسلام على
سيدنا محمد الماتم لمكارم الاخلاق ، وعلى اله وصحبه
وكل من جاهد لنصر الدين والاتفاق .

له پاش پیش کهش کردنی (حمدو ثناو صلاةو
سلام) عه رزم ئه مه یه له بهر ئه مه که حه زره تی محمد
(ص) فه رمویه تی : هه ر موسو ئمانی چل حدیث له
حدیثه کانی من له بهر بکا وه بیگه یینی به موسو ئمانان
شه فاعه تی بو ئه کهم له قیامه ت دا ، وه دوو باره
فه رمویه تی خوای گه وره ناردومی بو ئه وه ی
خو وره وشتی جوان له دنیا دا ته واو بکه م ، چل حدیثم
له حدیثه کانی خو وره و وشت هه لبرارد ، وه به پی ی
ری وشوین معنام بیان کردن وه تفصیلم دان ، وه له بهر
ئه وه ی که مه ولانای جامی - خوالی ی خوش بی -
له سه ر هه ر حدیثی له وانه ، دوشعری فارسی دانا وه ،
منیش دوو باره دوو شعرم به زوبانی کوردی نوی ،
تا مندا لانی موسو ئمان ، له بهریان بکه ن ، وه دلیان
به نوری معنای ئه وحدیثانه روناک بیسته وه ، وه ئه م
ده فته ره مو باره کهم نا ونا وه چل حدیثی پیغه مبه ر
(ص) یا « چل چرای اسلام » و علی الله التوکل وبه
الاعتصام .

حدیثی یه کهم

(خیر الناس انفعهم للناس)

یعنی : چاکترین ئاده میزاد کههسیکه قازانجی زوتیر بی بۆ ئاده میزاد ، جا وه سیله ی قازانج که یاندن به ئاده میزاد چوارشته ، یه کهم لهش : پیویسته انسانی موسوئمان ههر خدمه تیکی بۆ بگونجی به لهشی خوی له گهل موسوئمان بیکا ، وه کو خزمهت و دهرمان کردنی نه خووش ، دهس گرتنی کوئر ، شاره زایی کردنی غه ریب ، ئاوونان هاوردن بۆ هاوړی . دووهم نفوذه : یعنی دهسه لات ، پیویسته له سهر انسان مادام پیاویکی قسه ره واو به حورمهت بۆ ههول بدا به وشه ره فو حورمه تی خریه وه قازانج بکه یینی به موسوئمانان ئه گهر داماوئک هاواری بۆ هاورد ، ههول بدا رزگاری بکا ، ئه گهر مستحق ی وه طیفه یه ک تشبثی پی کرد اهتمام بکا له سهر ئه وه طیفه یه دای به زرینی ، ئه گهر کاسبیکی بی دهس مایه په نای پی هینا ، له لای کههسیکی دهوله مه ند دهس مایه ی بۆ وه رگری .

سی ههم : ماله : پیویسته انسان مادام سهروه تی هه بو ، پیشه کی هه ره قیکی شه رع ی له سهره بیدا به مستحقان ، له پاش ئه وه ههر محتاجیکی بهرچاو کهوت به گویره ی توانای خوی مالی بۆ صرف بکا ، داخلی ئه مه یه ، سیله ی رهحم و بهخشش به قوم و

خویش ، چاکه له گه‌ل دراوسی ، سه‌ره‌ره‌شتی
هه‌تیوان ، جیگه‌کردنه‌وه‌ی غه‌ریبان ، حورمه‌ت ،
گرتنی میوان ، دروست کردنی مزگه‌وت و قوتابخانه‌و
پردو خسته‌حانه .

چوارم عیلمه : پیویسته هه‌ر که‌س عیلمیکی دینی
یا دنیایی بو ، به‌بی‌دریغ و تقصیر نیشانی بدا به
موسولمانان ، به‌تایبه‌تی به‌وانه که اهلی استعدادن ،
ده‌ره‌جه‌و روتبه‌ی ئاده‌می‌زاد لای‌خوای گه‌وره به‌پی‌ی
زوری قازانجیتی . له‌م‌بابه‌تانه‌وه که بیانمان کرد .

مه‌ولانای جامی فهرمویه‌تی :

ایکه‌پرسی که‌به‌ترین که‌س کیست
گویم ازقول به‌ترین که‌سان

به‌ترین کس کسی بود که ز خلق
بیش باشد به خلق نفع رسان

منیش نویومه :

گه‌ر ئه‌پرسی له‌چاترین به‌شه‌ر
کی‌یه له‌م‌عاله‌ما ، به‌نصی‌خبر

چاترین به‌شه‌ر که‌سیکه که‌وا
نه‌فعی زورتر بدا به‌نه‌وعی به‌شه‌ر

حدیثی دووهم

(العلم لا یحل منعه)

یعنی : درووست نی‌یه منع کردنی علم له‌خه‌لق .

بی گومان هیچ شتی نی یه له دنیا دا به بی علم
 ری بکه وی ، به علم خوا ئه ناسری ، به علم ئا دا بی دین
 به راستی جی به جی ئه کری ، به علم دو و ست و دو ژمن
 له یه ك جیا ئه کرینه وه ، به علم ئه سبابی یارمه تی
 دوست و مدافه عه ی دو ژمن په یدا ئه کری ، به علم
 ژیا نی دنیا و قیامت ده ست ئه خری ، به کور تی علم
 بنچینه ی هه مو به ختیا ری ییکه بۆیه خوا ی ته عالا و
 پیغه مبه ر (ص) له « قرآن و حدیثا » زور تعریفی
 علمیان کردو وه ، وه کومه لئى ئاده می زادیان له سه ر
 پیدا کردنی علم هه ل نا وه و چه زر هت (ص) فه رمو یه تی
 (اطلبوا العلم ولو بالصین) یه عنی : به دا وای علم دا
 بگه پرین و دا وای بکه ن با له وولا تی چینیشدا ده ستتان
 بکه وی ، هه ندی له تی گه یشتو وان فه رمو یانه :
 سه رچا وه ی به ختیا ری ئاده می زاد چه وت شته : عقل ،
 علم ، دین ، آدب ، بیستنی حق ، خوشه ویستی
 ئاده می زاد ، هه لگرتنی ناره چه تی لی یان ، وه علم
 سه رچا وه ی هه مو ئه مانه یه جگه له عقل که سه ر
 چا وه ی علمه . بنا له سه ر ئه مه هه ر که سی منعی
 اسبابی به ختیا ری له ئاده می زاد بکا شایانی به ده ختی
 ئه به دی یه ، ئه وه نده هه یه له به ر ئه وه ی که علم
 گه وه ریکی زور به نرخه پیویسته به که سی پیشان
 بدری که اهلیت و ئاماده گی بی .

مه ولانای جامی فه رمو یه تی :

ای گرانمایه مرد دانشور
که ترا علم و دین بود معلوم
مستعدرا ازان مشو مانع
مستحق را ازان مکن محروم
منیش نویسمه :

هه رکه سی علمی خوی بلی به غبی
عمرو علمی به ده فعه یی ته له فه
بۆ زه کی چاکه علمی تو ، به مثل
قه تره بارانه ، ذهنی ئه و سه ده فه

حدیثی سی ههم

(لا یؤمن من احدکم حتی یحب لآخیه ما یحب لنفسه)

یه عنی : هیچ کهس له ئیوه ئیمانی ته و او نابی ،
تا چه ز نه کا بۆ برای دینی خوی ، هه رشتی که چه زی
پی ئه کا بۆ خوی .

ئه م حدیثه یه کیکه له و چوار حدیثانه که ئادابی
چاکه یان تیا کو بۆ ته وه و ، مقصودی چه ز رته ل ه م
حدیثه ئه مه یه ه ه م مو موسو ئمانی له گه ل
موسو ئمانانی تر ئه وه په ر ده ره جه ناسراوی بیی تا
کاروباری دنیا و قیامه تیان ریک و پیک بی ،
بی گومان که هه م مو موسو ئمانی حاتی و ابو و ئه وه ی
بۆ خوی چه زی پی کرد بۆ غه یری خویشی چه زی
پی بکا و ، هه رچی بۆ خوی چه زی پی نه کا بۆ غه یری

خویشی حزی پی نه کا ، وه هه مو کهس له چاکه وه
 خراپه دا وه کو خوی بزانی ، بناله سهر ئه مه هه میشه
 چاکه یان له گه ل ئه کاو زه ره رو نار هه تی یان لی لائده دا ،
 موسولمانی تریش که ئه م طبیعه ته یان بۆده رکه وت ،
 ئه م کهسه یان خوش ئه وی و ئه وانیش طبیعه تی یان
 چاک ئه بی و هه مو یان خه ریکی یارمه تی یه کتر ئه بن ،
 به ره نگیک هه رکهس له خیریکا دیار نه بی ، وه کو
 حازر به شی بۆ دئه نریت ، وه هه یچ کهس ته نها به دوا ی
 مقصودی تایبه تی خوی دا نا گه رری ، که موسولمانان
 حالیان وای لی هات به به ختیار ی دنیا و قیامت ئه گه ن .
 مه ولانای جامی فه رمویه تی :

هه رکه سی را لقب مکن مؤمن
 گرچه از سعی جان و تن کاهد
 تا نخواهد برادر خود را
 آنچه از بهر خویشتن خواهد
 منیش نویسمه :

نی یه ئیمانی بی خه له ل بۆ کهس
 که رچی وه که روحه بۆ هه مو انسان
 تا نه حو ببینی بۆ برای دینی
 وه کو بۆ خوی منافع و احسان

حدیثی چوارهم

(لا یشبع المؤمن دون جاره)

په عنی : انسانی موسو لمان به بی دراوسی
تیر نابی .

مقصودی حه زرهت (ص) له م حدیثه شریفه
هه لنانی موسو لمانانه بو حورمهت گرتن و چاودیری
دراوسی کانیان ، چونکه دراوسی له بهر نه وه که نزیکي
انسانه ، وه کو له په نای انسانا بی وایه ، وه بو
که سی که شهرفی بی زور شووره بی په چاودیری
که سی نه کا که له په نایا بی ، زیاد له مه دراوسی له بهر
نزیکي ناگایان هه یه له دراوسی خویان ، نه گهر
خوارده مه نیه کی خوشیان بی مندا له کانیان ناگادار
نه بن وه نه فسیان پیوه نه به سری ، له سوره تیکا
انسان یارمه تیان نه داو به شیان دانه نی ، زور نزیکه
نه و خوارده مه نی یه ی نه یخون بی به نه خوشی و
ناساغی له له شیان ، دوباره بی به ش کردنی دراوسی
له خیرات پیچه وانیه برایه تی اسلامی یه . له « بخاری
شریف » دا هه یه : زور دراوسی له روزی قیامت دا
دراوسی خوی نه گری و نه بیا بو خزمه تی خواو
شکاتی لی نه کا ، نه لی : خوایه نه م دراوسی منه له
دنیا دا ده رگای له سهرم دا نه خست و خیراتی خوی
لی نه گرتم .

دراوسی ئه گهر کافر بی تنها حه قی دراوسی یه تی
هه یه ، ئه گهر موسولمانیکی بیگانه بی
حه قی دراوسی یه تی و موسولمانی یه تی هه یه ،
ئه گهر خویشی بی حه قی دراوسی یه تی و
موسولمانیی و خویشی هه یه ، حه زره ت (ص)
فه رمویه تی : ئه وه نده جبرائیل - سه لامی خوای
لی بی - له بابه تی دراوسی وه سیه تی بو کردم خه یام
ئه رویشت که له پاش مردن دراوسی له مالی دراوسی
میرات ئه با .

مولانای جامی فه رمویه تی :
هه رکه در خطه یی مسلمان
باشد از نقد دین گرانمایه
نبود از فضل حق عجیب و غریب
بنشیند گرسنه همسایه
منیش نویومه :

اعتبارم نی یه به صدقی که سی
لی بدا لافی دین و عقل و کمال
له و به سه رچی زمان به عیش و فرح
له دراوسی به ئیش و دهرد و وبال

حدیثی پینجه م (المستشار مؤتمن)

یه عنی : که سی ته گیری پی کرا ئه وه به ئه مین
دانراوه .

که وابی پیویسته له سه ر انسان له هه ر مه تله بیکا

ته گبیری پی کرا به بی خه یانه ت هه رچی نه زانی
 ده ری بیری ، حتی له کاتی ته گبیر کردنا غه یبه ت
 درووسته ، مثلاً نه گهر که سی پرسی له تو حالی
 فلان که س چونه ؟ ناخو بۆ نه وه نه شی هاوری یی

بکه م یانه ؟ وه تویش نه ت زانی حالی خراپه ، پیویسته
 به یانی نه و خراپی یه ی بکه ی تا نه و کا برایه که
 ته گبیرت پی نه کا خوی لی لادا . حقیقتی ته گبیر نه مه یه
 انسان هه روه ختی فرمانی ها ته ری ی ، بهر له نه مه
 دهستی پی بکا داوای ته گبیرو پرس ورا بکا به خاوه ن
 عقل و تی گیشته وه کان تا نه وان هه رریگا بیکیان

به باش زانی نه م که سه به وریدا بروا ، وه هه رریگایی
 به خراپ بزانی خوی لی لادا . ته گبیر سه به بی
 سه رکه و تنی دین و دنیا یه چونکه هه رمه تله بیگ
 کومه لی لی کولینه وه چاکه و خراپه ی ده ر نه که و ی
 وه نه هلی نه و مه تله به به چا و روشنی خه ریکی نه و
 فرمانه نه بن ته گبیر کردن له ئایینی اسلاما زور

نه همیه تی پی دراوه ، خوی تعالی نه مری فه رموه به
 پیغه مبه ر (ص) که له کار و بارا پرس به هاوری کانی
 بکا وه له تعریفی پیغه مبه ر (ص) و هاوری کانی
 فه رمویه تی (امرهم شوری بینهم) یه عنی فه رمانیان

له ناو خویانا به ته گبیره سه زره ت (ص) زور
 موسولمانانی له سه رته گبیر کردن هه ل ناوه مثلاً
 فه رمویه تی (الحزم ان تشاور ذا رأی ثم تطیعه) یعنی
 بیری ساغ نه وه یه له کار و بارا ته گبیر بکه ی به که سیکی

خاوون عقل له پاشا چي بو دانای به گوی بکه ی به لام
پیویسته ئه و کهسه ته گبیری پی ئه کری عاقل و
دوست و ئه مین بی ، چونکه له ته گبیر کردن به انسانی
بی عقل یا دوژمن یا نئه مین له زهره زیاتر هیچ
پهیدا نابی .

هه ندی فه رمویانه : (المشورة محك الامانة) ،
یه عنی ئه مینی خه لك له ته گبیر پی کردنیانا ئاشکرا
ئه بی له واقعا هه ر کهس له ته گبیرا خه یانه تی نه کرد
ئه و کهسه به راستی ئه مینه .

مه ولانای جامی فه رمویه تی :
هه ر که در مشورت امین تو شد
گرچه باشد امان روی زمین
چون نهان دارد آنچه مصلحت است
خانش خوان بحکم دین امین
منیش نویومه :

اعتبارت نه بی ئه مینه کهسی
که رچی مه شهووری عالومه به ئه مین
تا به دل وهختی مه شهوهرهت بی غهش
ری نه جاتت له بو نه کا تآمین

حدیثی شه شههم
(المجالس بالامانة)

یه عنی : جوانی و شهرفی مجلس به ئه مینی

دانیشتوانی ئەو مجلسه وهیه ، واته : مجلس بهم
 شه رطه جوان و خاوهن شه رقه که دانیشتوو هه کانی
 له سهه نهینه یه کانی ناو خویان ئەمین بن وه ئاشکرای
 نه کهن ، بهلام ئەمه وه ختی وایه که دانیشتوو وانی
 ئەو مجلسه خه ریکی حه رام نه بن ئە گه رنا پیویسته
 هه ر کهس به نهینه یه کانیان بزانی ده ری ببری وه
 بو به ره لهستی ئەو پیلانه تی بکوشی . مقصودی
 حه زه رت (ص) له م حدیثه شریفه هه ل نانی موسولمانانه
 له سهه شار د نه وه و په نهان کردنی نهینه ، بی گومان
 شار د نه وه ی نهینه زور صفتیکی به ئە هه می یه ته ،
 به شار د نه وه ی نهینه ناموس ئە پاریزی ، گیان و
 مال ئاگاداری ئە کرین کومه ل به یه که وه ئە به سرین .
 زور کومه ل بوون به واسطه ی په نهان کردنی نهینه
 خویان هیزیان گرتوه و به ئامانجه کانیان گه یشتون ،
 بناله سهه ئەمه پیویسته انسانی موسولمان
 پاریزگاری نهینه یه چا که کانی اسلام بکات ، ئە رنا
 ئە که ویته ته نگ و چه له مه وه ، ئە و وه خته سهه ر په نهجه ی
 خوی به داخو په شیمانی یه وه ئە گه زیت وه سودیشی
 نابیت ، بویه حه زه رت «ص» فه رمویه تی : (استعینوا
 علی قضاء حوائجکم بالکتمان ، فان کل ذی نعمه
 محسود) ، یه عنی : کومه ک په یدا بکه ن بو
 جی به جی کردنی پیویستی یه کانتان به په نهان کردنی
 ئە و پیویستی یانه چونکه هه مو خاوهن نعمه تی به خیلی
 پی ئە ببری ، ئە گه ر ئاره زوی خوی لای هه مو کهس

دهر ببری و ائەبی له گەلیکیانەوێ زیانی توش ئەبی .
 حەزرەتی علی - کرم الله وجهه - فەرمویه تی : (سرك
 اسيرك فان تكلمت به فانت اسيره) ، یەعنی : نەینی
 دلت دیلتە ، کە ئاشکرات کرد ئەو وەختە تو دیلی
 ئەوی وە پێی گیرودە ئەبی . هەندی له تیگە یشتوان
 ووتویانە : چاك ترینی صفه ته کانی ئادەمیزاد
 دوصفه ته :

سخاوت به مال له ریی خیر و حق به خیلی به سرر
 له گەل هەمو خەلق . دانایان فەرمویانە : بی هیزترین
 ئادەمیزاد کەسیکە نە توانی نەینی یە کانی خوی
 بیاریزی ، وە به هیزترین کەسیکە له کاتی رِق
 کینه دا به سەر طبیعەتی خویدا زال بی یەعنی
 له و کاتەدا قسەو فەرمانی ناباری لێ دەر نە کەوی .

مه ولانای جامی فەرمویه تی :

ای شەدە محرم مجالس راز
 راز هر مجلسی امانت تست
 مکن افشای راز هر مجلس
 زانکه افشای ان خیانت تست

منیش نویسمه :

سری مجلس ئەمانەتیکە وەها
 حفظی ئەو حفظی مال و جام و سەرە
 هەر کەسی سری خوی بلی بهم و بهو
 توشی داخی دەرون و دەردی سەرە

حدیثی ھوتھم

(القناعة مال لا ینفد)

یہ عنی قہ ناعت مالیکہ نابریتھوہ •

قہ ناعت ٹہمہ یہ انسان رازی بی بہوئہ ندازہ
خوای تعالی پی ٹہدا لہ خواردن و خواردنہوہ و جلو
بہرگ و شتی تر ، وہ دلی خوی نہ بہستی بہ تہماع و
نارہزوی زیادہوہ ، وہ بہ سہروہت و مالی خہلقیش دلی
نارہحت نہ بی •

قہ ناعت قازانجی دینی و دنیای زورہ ، قازانجی
دینی ٹہوہ یہ ٹہوانہی کہ بہ بہشی خویان رازین وہ
ھہولی تالان کردنی مالی خہلک نادن لہروژی
قیامت دا توشی لی پرسینہوہی زور نابن ، چونکہ مالی
خہلکیان نہ خواردوہ ، وہ جگہ لہمہش خوا خیری
زوریان بو ٹہنوسی چونکہ بہ بہشی خویان دا کہوتون و
صبریان کردوہ ، قازانجی دنیاییشی ٹہمہ یہ لہ
تہنگوچہ لہمہکانی ژیان خویان پی رائہگیری وہ
ٹہتوانن بژین و توشی سہرشوورری و منہتی ھہمو
نامہردیک نابن ، بہلام ٹہوانہی کہ ھہمیشہ خویان
فیری بہرگی جوان و خواردہمہنی خوش و جیکای
رہحت کردوہ کہ نارہحتی یہکیان بہسہراھان
بہگورجی ٹہروخین و جلوہوی خویان لہدہست
دہرٹہچی •

قہ ناعت مہعنای وانی یہ کہ انسان ھہول نہدا

بو بهختیاری خوی وه له سه‌ر ده‌لیلی و هه‌ژاری خوی
 بهیله‌یه‌وه ، چه‌نده‌ها ئایه‌تو حدیث هه‌ن که خه‌لك
 بانگك ئه‌كه‌ن بو ئه‌وه‌ی كاسبی بكه‌ن وه زیانیکی پر
 له كامه‌رانی پیکه‌وه‌ بنین ، مه‌به‌س له‌وه‌ ئایه‌تو
 حدیثانه‌ی که خه‌لق بو زه‌دو قه‌ناعه‌ت بانگك ئه‌كه‌ن
 ئه‌وه‌یه‌ انسان به‌ هه‌موو ریکاییکی راست و چه‌وتا
 هه‌له‌ نه‌با وه‌ نه‌یه‌وی مالی خه‌لك زه‌وت بکاو بو خوی
 کو بکاته‌وه‌ ، له‌لاییکه‌وه‌ یه‌کی به‌ئینه‌لا بمری ،
 له‌لایه‌کی تریشه‌وه‌ یه‌کیکی ، تر له‌برسا گیانی
 ده‌رچی ، به‌شی زوری ئه‌وه‌ ئایه‌تو حدیثانه‌ی که داوای
 زه‌دو قه‌ناعه‌ت ئه‌كه‌ن ده‌ره‌ه‌ق به‌ ده‌له‌مه‌نده‌کانی
 قریش ووتر اوون که به‌سودو فایزو پیلانی شه‌یتانانه
 شانی عه‌ره‌به‌ ره‌شو و رووته‌کان یان قورس کردبو ،
 ئه‌مروش له‌جیاتیی ئه‌وه‌ی که ئه‌وه‌ ئایه‌تو حدیثانه‌ بو
 ئه‌وه‌ ده‌وله‌مه‌ندانه‌ بخوینرینه‌وه‌ که به‌ فایزو غه‌ش
 مالی موسولمانان ئه‌خون ، داخی گرانم به‌سه‌ر
 ئه‌وانه‌دا ئه‌خوینرینه‌وه‌ که به‌یانی تا ئیواری به‌ره‌نجی
 شان و عه‌ره‌قی ناوچه‌وان هه‌وڵ ئه‌ده‌ن که چی هه‌ر
 له‌مه‌ینه‌ت و ده‌ردی سه‌ری رزگار نابن ، وه‌ وایان حالی
 ئه‌کری که ئه‌بی هه‌تا ئه‌مرن له‌سه‌ر حالی خو‌یان
 بمینه‌وه‌ ، وه‌ هیچ هه‌وڵ و ته‌قه‌لایه‌ك نه‌ده‌ن بو چاك
 کردنی ئه‌وه‌ضاعی خو‌یان .

مه‌ولانای جامی فه‌رمویه‌تی :

صاحب حرص را ز خوان کرم
فیض و احسان نمی رسد هرگز
به قه ناعت گرای کان مالی است
که به پایان نمی رسد هرگز
منیش نویسمه :

ئه هلی حرص و طمع به روژو به شهو
وه کو دهرویشی دل پهریشانه
هه رقه ناعت به کاره بو انسان
وسعتی حاله ، عزتی شانه

حدیثی هه شتەم

(الغنى اليأس مما في ايدي الناس)

یه عنی : دهوله تمه ندی بی ئومیدی له وهی و له
دهستی خهلقا ، بهمه عناية دهوله تمه ندی هه ر ئه مه
نی یه انسان سهروهت و حورمه تی بی ، به لکو
دهوله تمه ندی راستی ئه مه یه انسان له خویا ئه وه نده
همه تی بهرزو طبیعه تی بلاوو عزه تی نه فسی بی ،
ئومیدی به مال و نعمه تی کهس نه بی وه ئیشیکی
وه ها بو خوی ساز بکا بی احتیاج بی له خهلق ،
ئه گه رنا انسان با دهوله تمه ندیش بی که طبیعه تی
سوک بو وه چاوی له خهلقه وه بو ئه وه له لات لات تره .

حقیقه تی ئه م حدیثه شریفه هه مو ئاده میزادیک
بانگ ئه کا بو ژیانیکی مهردانه و گوزه رانیکی

به ختیارانه ، وه ئهم ئاموژگاریه نیشانمان ئه‌دا
 هه‌روه‌و کو انسان له‌له‌شو و ئه‌نداما له‌هه‌موو که‌سی
 جیایه ، پیویست ئه‌کا ئه‌سبایی ژیان و گوزه‌رانیشی
 سه‌ربه‌خوو جیا بی ، چونکه‌خوا ئهم خه‌لقانه‌ی بوئه‌وه
 دروست نه‌کردوه به‌بی پیویستی و ناعیلاجی ، خویان
 بکه‌ن به‌باری ناره‌حه‌تی له‌سه‌ر خه‌لقی تر . قانونی
 دنیا داوای ئه‌وه ئه‌کا هه‌ر که‌س بو استراحه‌تی خوی
 هه‌ول بدا له‌ریگاییکی حلال و شه‌رافه‌ت‌داره‌وه
 گوزه‌ران په‌یدا بکا ، انسانی ته‌مه‌ل له‌ناو ئاده‌میزادا
 وه‌کو مردو له‌ناو کومه‌لی زیندودا ، یاخود وه‌کو
 انسانیکی افلیح له‌ناو چه‌ند انسانیکی جوان و
 پاله‌وان‌دا دیاری ئه‌دا ، وه‌انسانی شه‌رفی بی
 به‌مه‌رنگه‌رازی نابی .

لقمانی حکیم به‌کورره‌که‌ی خوی فه‌رمووه :
 خوت‌بپاریزه‌له‌داواکردنی شت له‌خه‌لق ، داواکردن
 دوده‌ردی هه‌یه ، یه‌که‌م ئه‌مه‌که‌ئابرووی انسانی
 پی‌ئه‌روا . دوه‌م ئه‌مه‌یه به‌سوکی ته‌ماشای ئه‌کری .
 هه‌ندی زانایان ووتویانه‌احتیاجیت به‌هه‌ر که‌س بی
 ئه‌بی به‌دیلی وه‌له‌هه‌ر که‌س بی احتیاج بی ئه‌بی
 به‌هاوچه‌شن و هاوده‌می .

له‌عه‌ره‌بیکیان پرسی ده‌ردی بی‌ده‌رمان چی‌یه ؟
 ووتی (حاجة‌الکریم الی اللئیم) ، یه‌عنی : احتیاجی
 که‌وتنی پیاوی به‌حورمه‌ت و ناموس بو لای پیاوی
 نامه‌رد ، چونکه‌ئه‌گه‌ر احتیاجی یه‌که‌ت جی به‌جی بکا

ٺه ٽڪا به به ندهي خوي ، ٺه گينا به سوکي
 ٺه ٿي گير ريت هوه ، له بهر ٺه مان هيه جه زرت « صلي الله
 عليه وسلم » فهرموويه تي : (لان ياخذ احدكم حبله
 فيأتي بحزمة الحطب على ظهره فيبيعها فيكف الله به
 وجهه ، خير له من ان يسأل الناس اعطوه أو منعوه)
 يه عني قه سهم به خوا ، يه کي له ٺيوه گوري سه که ي
 هه لگري و کولي دار به پشتي خوي بيني و بيفروشي بو
 گوزه راني خيزانه که ي صهرفي بکاو ٺا بروي خوي
 پي بپاريزي چاکتره بوي له وه که داواي شت له خهلق
 بکا چ بيده ني چ نه يده ني .

بيداری :

ٺه ي خوشه ويسته کان ! له م تفصيله وه گومان نه بهن
 که و ابو خويندن بي سوده ، وه چاک وايه خهريکي
 کاسبي بين ، بوچی ؟ چونکه خويندن خوي
 کاسبي يکه له هه موو کاسبي يک به ٺه هميه ترو
 قازانجي زياتره ، ٺيشي دنياو دين پيوستي به علم
 هه يه وه به بي علم و معارف هيچ ميلسه تي نه
 سه رکه و تني دين نه دنياي دهست نا که وي ، ٺه گهر
 شيومه کاسبي وه کو ٺاده ميزادیک وابي ؛ علم
 له و ٺاده ميزاده دا وه کو روناکی چاوان يا هيزي گيان
 وايه .

مه ولاناي جامي فهرمويه تي :

گر دلت را توانگری بایست
 که توانگر دلی نیکو هنر یست

بازکش دست همت از چیزی
که به دست ته صه روفی دیگر است

منیش نویومه :

مال و ده ولت نه سه روه ته نه لباس
نه عه ماره ت نه قه یسه ری نه ئه ساس

ئه مه یه ده ولت ته گهر مه ردی
بی رجا بی له جاه و نعمه تی ناس

حدیثی نۆهم

(ليس الغني عن كثرة العرض ،

انما الغني غني النفس)

یعنی : ده وله تمه ندی به زوری شت و مه ك نی یه ،
به لكو ده وله تمه ندی ته نها ئه وه یه دلت
ده وله تمه ندبی .

چونكه مه عنای ئه م حدیثه له حدیثی پیشو
جیاواز نی یه ، نویسنی هیچ تفصیلاتیکمان
به پیویست نه زانی .

مه ولانای جامی فه رمویه تی :

نه توانگر کسی بود که به مال
کار پرداز و چاره ساز بود

آن بود کز شهود فضل خدای
از زرو مال بی نیاز بود

منیش نو سیومه :

دهوله مه ندي تھوہ ني يہ کہ بہ بار

ههله بریژی مه تاعو ، زهرو به طبق

ده ولہمہ ندی لہ سہر حدیثی صحیح
نفسی شادو دلی گوشادہ ، بہ حق

حدیثی دہھم

(یشیب ابن آدم ویشب فیہ

خصلتان الحرص وطول الامل)

ٲهمه روايه ٲى ٲه ٲيٲه به مه عنا ، اصلي لفظي
 ٲيٲه كه وه كو له بخاري شريفا روايه ٲ كراوه له
 انسي كورري مالكه وه - خواي لي رازي بي - ٲهمه يه :
 (يڪبر ابن آدم ويڪبر معه خصلتان الحرص وطول
 الامل) يه عني : ٲاده ميزاد به ٲه مه ن ٲير ٲه بي ، به لام
 دوخو له گه ليا جوان ٲه بنه وه يه كه م ٲه ماع دوه هم
 دريٲي ٲوميد ، ٲه ماع يه عني زوري ٲه زو ٲاره زو
 له ده وله مه ندي و ٲايه به رزي ، ٲهم خو وه زور خراٲو
 ناشيرينه ، وه بنچينه كه ي له سه ر ناره زايي يه به به شي
 خوا ، ٲه ر نا ٲه گه ر انسان به به شي خوا رازي بي هه ولي
 ناشه رعي و له ٲه ن دازه به ده ر نادا ، كه انسان له سه ر
 ٲهم خو وه مايه وه ٲالي واي لي دي ، له هه ر ريگايي كه وه
 ده وله مه ندي و ٲايه ي به رزي ده س كه وي هه ر ٲه ن د

خلافي شهرعو شرفو انسانيتيش بي قبولي ته كا ،
 ته م هم مو فرماني بي مه عنايه كه ههن وه كر دزي ،
 جه رده يي ، كوشتن ، خواردني سودو به رتيل ،
 وه رگرتني وه ظيفه ي سوكو بي قابله ت ، زوريان له
 ته ماعه وه پهيدا ته بن ، تيگه يشتووان ليكيان
 داوه ته وه انساني ته ماع كار تا له دنيا دا بي هميشه
 نارحه ته ، وه ثاني به دهردي خراپ ته روا وه
 هه رگيز دلي تير نابي ، بويه حه زرت « صلى الله عليه
 وسلم » فهرمويه تي : (اياكم والطمع فانه الفقر
 الحاضر) يه عني خوتان بپاريزن له ته ماع چونكه
 به راستي ته ماع هه ژاري هميشه يي يه ، به ماعنا
 كه سي ته ماع كاربي بامالي دنيا شي ببي ته وه له بهر
 ته و حاله تي خويه تاماوه هه ژاره وه قه ت دلي تير
 نابي . ته هلي عقل ووتويانه : كه سي بيه وي له دنيا دا
 به نازادي بژي ريگاي ته ماع نه دا بو دلي خوي . له
 اسكندريان پرسى خوشي و ناخوشي دنيا به چي
 ته بي ؟ له جوابا ووتى خوشي دنيا به قه ناعه ت و
 ناخوشي دنيا به ته ماع كاري يه . هه ندي كه س
 ووتويانه ، به نده له دنيا دا سي جوړه : به نده ي (رق) ،
 به نده ي ثاره زو ، به نده ي ته ماع : به نده ي (رق) ته و
 كه سه يه يا ديلي شه رره يا له نه ته وه ي ديله وه
 كررين و فروشتني به سه را ديت . به نده ي ثاره زو
 كه سيكه ته وه نده خزمه ت كاري ثاره زوي خوي بي
 حه زي له هه رچي كرد بو به جي هيناني ته و شته خوي

سوڤو ذه لیل و بی شرف ئه کات . به ندهی ته معام
 که سیکه له هه رلایی ته معایکی چاوپی که وت بو ئه و
 ته معامه گیانی خوی ئه خاته خه ته رمه ، وه خوی له ناو
 ئه با . زیانی ته معام ئه وه نده زوره انسان ئه توانی بی
 له و روژمه وه دنیا هه یه تا ئیستا هه ر ناره حه تی بیک
 روی داوه ده سی ته معای تیا بووه .

دریژی ئومید ئه وه یه انسان ئه وه نده له تأثیری
 قدره تی خوا بی ئاگا بی له سه ر هه رشتی که ئاره زوی
 کرد خه یالی دورو دریژ بکا . مثلاً هه ر له ئیستاوه بو
 رابواردن و خوشی چه ند سالی تر ده س بکا به خه م
 خواردن وه یا له ترسی هه ژاری حقوقي شرعی بگریت و
 نه ی دا وه یا به ئومیدی ئه مه له پاش چه ند سال
 روتبه ییکی ده س بکه وی ئیستا خوی توشی خلاف
 شه رع و بی شرفی بکا .

شایانی زانینه که ته معام و دریژی ئومید له ئیشی
 چاکه دا به ختیار ییکی ته واوه ، پیویسته انسان
 هه رگیز کول نه دا له فیر بونی علم و معارف و
 ریک خستنی قازانجی دینی و دنیایی موسولمانان دا ،
 به چه شنی که موافقی شه ریه ت بی ، پیویسته له
 روژه کانی استراحت دا انسان خه ریکی یه ک خستنی
 موسولمانان و نه هیشتنی نا کوکی و دودلی بی له
 ناویانا ، وه هه ول بدا بو ئاماده کردنی ئه سبابی
 به ره لستی دوژمن نه وه ک له کاتی خه ته رد زال بی
 به سه رمانا ، وه بو ئه وه ی له کاتی فرصت دا

موسولمانان سهر كهون .

مهولانای جامی فهرمویه تی :

آدمی زاده پیری افزاید
هرزمان دربنای عمری خلل

لیک در وی جوان شود دوصفت
حرص در جمع مالو طول امل

منیش نویومه :

پیر ئه بی ئاده می به عمرو مزاج
پرر ئه بی قالبی له دهر دو خلل

هینده به دبه خته جوان ئه بیتو لهوا
صفه تی پیسی حرص و طولی امل

حدیثی یازدههههه

(من لا یرحم الناس لا یرحمه الله)

یهعنی : کهسی رهحم به خلق نهکا ، خوای
تهعالاش رهحم بهو ناکا ئهم حدیثه شریفه ههمو
ئاده میزاد ههل ئه نی له سهر رهحم کردن به
هاوچه شنی خویان ، تا خوایش رهحم بهوان بکا ،
چونکه انسان که به توندی و رقو کینه له گهل خهلقا
جولایه وه ، دلی رهش ئه بیتو وه وه دوعای شه رر
ئه که ویتته شوینی ، وه دهر گای ئه سبابی چاکه ی
لی ئه به سری ، کهوای پی هات ئه بی به مستحقق غضبی

خوا ، ته گهر ماو په کیش وازی لی بینی ناخری هره
غضبی لی ته گری ، وه کو پیشینان ووتویانه : (خوا
دیر گیره و سهخت گیر !) .

جا هه رچه ند پیویسته انسان له کله هه مو
که سیکا بهر هم بی ، به لام له دهره جه کانی ره حم دا
فهرق هه یه ، ناشکرایه ره حم کردن به انسانی
ضعیف و داماو یا غه ریب ، یا خزم و کهس و کار ،
یا که سیکي لی قه و ماوی نه جیب ، یا که سی قازانجی

بو خه لق بوبی ، له خلقی تر پیویست تره . ره حم و
ناسیاری به هیز ترین ته سبابی رزگار بونه وه
تونندی و روترشی به هیز ترین ته سبابی نا ئومیدی یه ،
زور کاری نار هحت به خوشی جی به جی بووه ، وه زور
کاری ره حهت و ئومیدی چه ند ساله به واسطه ی دو
قسه ی خراب و دو جولانه وه ی نامناسبه وه له دهس
دهرچووه بویه هه زرهت «ص» فهرمویه تی : (من اوتی
حظه من الفرق فقد اوتی حظه من الدنيا والآخرة) ،
یه عنی که سی به شی خوی له نه رمی و رو خوشی پی درابی
ته وه به شی خوی له دنیا و قیامت پی دراوه . هه زره تی
معاویه فهرمویه تی سه رم سورر ته مینی له که سیک
به تونندی و تور ره یی خه ریکی فرمانی بی که چی له
ده سه لاتی شیا بی به خوشی جی به جی بکا . هه ندی
له حکما فهرمویانه : دهستی نه رمی به ری سه لامه تی
ته چنینه وه و ، دهستی تونندی و تور ره بیش داری
به شیمانی دانه چه قینی .

مهولانای جامی فهرمویه تی :

رحم کن رحم زانکه بر رخ تو
در رحمت جز از تو نگشاید

تا تو بر دیگران نبخشایی
ارحم الراحمین نبخشاید

منیش نویسمه :

تا حیاتت هه یه رحم که به خهلق
به قسه ی خوش و سهرفی نان و درهم

تو که رحمت نه بی ، خودا ناکا
له حقی تو ، نه رحمت و نه کرم

حدیثی دوازدهههه

(من لم یشکر الناس لم یشکر الله)

یه عنی : که سی خوی وابی سوپاسی نعمه تی
ئاده میزاد نه کا ، ئه وه سوپاسی نعمه تی خوایش
ناکا .

سوپاس ئه مه یه انسان دان بنی به نعمه تی خاوه ن
نعمه تا ، وه له ئه ندازه ی خویا به زوبان تعریفی بکا ،
وه حقوقی وفا رابگری ، انسان که طبیعه تی پیوازه و
ئه خلاقه مه ردانه بو ، هه ر که س چاکه ییکی له گهل کرد
له پیش چاویا رای ئه گری ، وه سوپاسی ئه وه که سه
ئه کا ، وه که حالی له گهل ئاده میزادا وای پی هات

چاکتر سوپاسی نعمه تی خوایش ئه کات ، به لام ئه گهر
 طبیعه تی سپله بر ههروه کو حقوقی ئاده میزاد
 ئه شارینه وه به گویره ی سو کی طبیعه تی خوی
 سوپاسی خوایش ناکا ، چونکه ههر خوییک له دهرونی
 انسانا دامه زرا دهرباره ی هه مو کهس نیشانه ی
 ده رئه کهوی .

سوپاسی نعمه ت زور جوانه ، پیویسته که تا
 نعمه تی نعمه ت ده ر زیاتر بی له به رابه ریه وه سوپاسی
 انسانیش زیاتر بی ، بویه پیویسته له پیش هه مو
 که سیکدا سوپاسی نعمه تی خوا بکا ، چونکه هه مو
 نعمه تیک به ری ئاره زوو هیزی ئه وه . له پاش
 سوپاسی نعمه تی خوا پیویسته انسان سوپاسی
 نعمه تی باوکه و دایک بکا ، چونکه له خوا به ولاره له
 هه مو کهس حقوقیان زورتره ، بویه خوا له قرآنا
 فه رمویه تی : (ان اشکر لی ولوالدیک) ، یه عنی
 سوپاسی نعمه تی من و باوکه و دایکت بکه ، ئه مجار
 سوپاسی ماموستاییک که علم و معارف پیشان بدا ،
 وه انسان له تاریکی نه زانی دینی و دنیایی بخاته
 روناکی زانست و به ختیاریه وه . ئه مجار سوپاسی
 حاکی عادل که مایه ی استراحه تی میلله ته ، ئه مجار
 سوپاسی نیشتمان و دانیشتوانی نیشتمان ،
 ههروه کو نیشتمان بووه به بیشکه ی پهروه رده بون و ،
 دانیشتوانی نیشتمان بوون به واسطه ی ژبانی تو
 ههروه ها پیویسته توش بو ئاوه دانی و قازانج

گه یاندن به دانیشتوانی ههول بدهی ، تالسه پاش
مردنی خوت اولادو فامیلت له نیشتمانا به بهختیاری
دینی و دنیاییه وه بژین .

بی گومان سوپاسی نعمه تی ئاده میزاد ئه بی له
ئه ندازه ییکا بی شه ریه ت قه بولی بکا ئه نا ئه بی به
دروو دووری و منافقی ، له دنیا دا که سی استحقاقی
سوپاسی نعمه تی هه یه ، که له سه ر نعمه ته که ی منه ت
دانه نی ئه نا اعتبار و قه دری ئه که وی ، وه کو هه ندی
له حکما فه رمویانه :

(من من بمعروفه سقط شکره ، ومن اعجب بعمله
حبط اجره) یه عنی : که سی له سه ر نعمه تی خوی
منه ت دانی حقی سوپاسی نامینی وه که سی به
کرده وه ی چاکه ی خوی بایی بیی ، خیری بو نانوسری .
مه ولانای جامی فه رمویه تی :

بتو نعمه ت ز دست هر که رسد
نه بمیدان شکر گویی پای
کی به شکر خدا قیام کند
تارک شکر بندگان خدای
منیش نویومه :

هه ر که سی نعمه تی به تو دابی
لاته ، پاشایه ، شیته ، دانایه
گه ر نه که ی شکری نعمه تی ، ناکه ی
شکری خالق که تاکو ته نهاییه

حدیثی سیازدههههه

(ان الله يحب السهل الطلق)

یه عنی : به راستی خوا انسانی طبیعت نه رم و
رووخوشی خوش تهوی .

ناشکرایه هر که س روی خوش بی تهو که سه
نیشانهی بهختیاری به ناوچه وانیه وهیه ، قسه ییکی
کور دی یه تهلی : انسانی روخوش مرده ی بهه شتی
پی یه ؛ انسانی روترش ده نگ و باسی جهنم ! انسانی
که روی خوش بو هر که س چاوی پی بکه وی دلی
خوش ته بی ، وه هر که س احتیاجی ییکی پی ی بی
ته توانی پی ی بلی ، وه ته گهر له ته هلی علم و معارف
بی قازانجی لی ته کری ؛ به پیچه وانه شه وه انسانی
روترش یا قازانجی بو که س نابی ، یا ته گهر قازانجی
بی به تالی روی به تالی ته کاته وه ، وه کو ووتوویانه
سر که ی روخوش له حه لوای روترش خوشتره .

له ئایینی اسلام دا روخوشی زور مهمه ، وه قسه ی
خوش به صدقه دانراوه به راستی انسان ته گهر
مالیشی نه بی پیدا به خهلق مادام به روخوشی له گه لیان
بجولیته وه و جوابیان بداته وه وه کو مالی پیدابن وایه ،
بویه حه زرهت «ص» فهرمویه تی : (انکم لا تسعون
الناس باموالکم ، ولكن یسعهم منکم بسط الوجه
وحسن الخلق) یه عنی : ئیوه ناتوان مال و
سه روه تتان بکه یینن به هه مو که سیکا ، به لام

ته توانن روخوشی و خوش خویی تان بگه یین پیایانا ،
 یه عنی مالتان بهشی هه مو ئاده میزاد ناکا به لام
 خوی باش بهشی هه مو یان ئه کا ، چونکه انسان
 ته توانی به روخوشی له گهل هه مو ئاده میزادا
 بجولینته وه .

مه ولانای جامی فه رمویه تی :

تا خدا دوست داردت ، با خلق
 يك دلو يك زبان و يك رو باش
 شاد طبع و شگفته خاطر زی
 نرم خوی و گشاده ابرو باش
 منیش نویومه :

گهر به دل طالبی نه جاتی برا !
 یه ك دلو یه ك زوبان و یه ك رو به
 سالم و خوش کلام و خوش مشرب
 دائماً میهره بان و گولرو به

حدیثی چوارده هه

(اطلبوا الخیر عند حسان الوجوه)

یه عنی : داوای چاکه و قازانجی دینی و دنیایی
 بکه ن له لای ئه و که سانه که رویان جوانه ، چونکه
 ره نگه و خو مناسبه یان به یه که وه هه یه ، که انسان
 ره نگه جوان بو ؛ زور نزیکه خو و طبیعه تیشی نه رم و

پیاوانه بی وه له گهل لی قه و ماوو داماوانا یارمه تی و
 پیاوه تی ببی ، یاخود مقصود له روجوانی دهرون
 گوشادی و روخوشی یه له کاتیکا کهسی داوای چاکه ی
 لی بکا ، بنا له سهر ئه مه مه عنای حدیثه که وایه داوای
 چاکه بکهن له کهسی که روی خوش بی . چونکه مادام
 انسان له وکاتانه دا روخوش بی یا فرمانی انسان
 ریک ئه خات وه یا به قسه ی شیرین و به ادب جوابی
 ئه داته وه . دیاره مقصود له داواکردنی
 چاکه ئه وه نی یه انسان وه کر سوالکهر بچیته لای
 روخوشان ، وه داوای شتیان لی بکا . به لکو مقصودی
 چه زهره ت (ص) ئه وه یه انسان که ئاره زوی له
 تی گه یشتن و پی گه یشتن ، وه یا له په یدا کردنی
 دهس مایه بو کاسبی ، وه یا ویستی له ته نگ وچه ئه مه و
 ناره چه تی بیک رزگاری بی له هه مو ئه مانه دا تا بوی
 دهس بنا ، په نا بهریته بهر انسانی روخوش و
 طبیعت مهردانه .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :

بر دری خوب روی منزل گیر

چون په یی حاجتی بیرون آبی

تا ازان بیشتر که حاجت تست

دهد ، از دیدنش بیاسایی

منیش نویومه :

هه‌رده‌می توشی علتی هاتی
ده‌ردی دنیا بی ؛ یا مضرتی دین

بو ده‌وا هه‌ر په‌نا به‌رو خوش به
گه‌ر طبییش نه‌بی حبیه یقین

حدیثی یازده‌هه‌م

(الكلمة الطيبة صدقة)

یه‌عنی : قسه‌ی خوش صدقه‌یه .

چونکه مقصود له صدقه دل‌خوش کردن و به‌هیز
کردنی برایه‌تی‌یه له‌گه‌ل موسولمانانا ، که‌واته
دیاری‌یه هه‌روه‌کو انسان به‌خششی بی له‌گه‌ل
موسولمانانا ناسیاری له‌ناویانا په‌یدا ئه‌بی ، به‌قسه‌ی
خوشیش عه‌ینی مقصود دیته‌جی ، سه‌ره‌رای ئه‌مه‌ش
بناله‌سه‌ر ظاهری احادیث صدقه ته‌نها ئه‌ده‌نی‌یه
انسان پاره‌و شت‌ومه‌ك بدا به‌خه‌لق ، به‌لکو هه‌ر
چا‌که‌یی بی له‌گه‌ل هه‌ر مستحق بکا ئه‌وه صدقه‌یه ،
که‌ه‌وابو ئه‌گه‌ر وورد‌بینه‌وه ئه‌زانین لابر‌دنی
ناره‌حه‌تی ، وه‌کو به‌ردودارو دررک له‌سه‌ره‌ری‌گه
صدقه‌یه ، کومه‌کی لی‌قه‌وماوان صدقه‌یه ، تکا بو
رزگار‌کردنی دام‌اوان صدقه‌یه ، چونه‌لای‌نه‌خوش
صدقه‌یه ، دل‌خوشی دانه‌وه‌ی انسان خه‌مبار
صدقه‌یه ، شوین که‌وتنی جنازه صدقه‌یه ، شاره‌زایی
کردنی انسانی نه‌شاره‌زا صدقه‌یه قسه‌ی خوش
صدقه‌یه .

مهولانای جامی فہرمویہ تی :
 سخن نـسـرم گوی با سائل
 گر زمالش نمی دہی صدقہ
 زانکہ در روی اہل حاجت ہست
 قول خوش از مقولہی صدقہ
 منیش نویومہ :

دلی سوالکەر بہ ٹاگری محنت
 پرر لہ ٹیش و خروش و دہردو کولہ
 نعمتت گہر نی یہ قسہی شیرین
 صدقہی شرعی یہ و بہراتی دلہ

حدیثی سازدہ ہم

(السـماح ربـاح)

یہ عنی : سخاوت و بہخشش مایہی قازانجہ بو
 خاوە نہ کھی .

بی گومان انسانی خاوەن بہخشش لہ دنیاو
 قیامہ تا قازانجی پی ٹہ گا ، قازانجہ دنیایی یہ کھی
 ٹہمہ یہ : یہ کہم انسانی سخی ناوبانگی چاکھی
 ٹہر روا بہ دنیا دا ، کہ روی کردہ ہہرجیگایی
 بہ حورمہت تہ ماشای ٹہ کری ، ٹاشکرایہ ژیان بو
 انسانی بہ ناموس ٹہو یہ لہ گہل حورمہ تا بی ، انسان
 کہ حورمہ تی نہ بو مردنی چاکترہ ، دوہم : انسانی

خاوهن بهخشش ههروهختی توشی نارهحتی ییک هات
 بهواسطه انسانییه تی خویهوه ههمو کهس دهستی
 ئه گری و یارمه تی ئه دا ، سی ههم : بهخششی
 بهههر کهسی دابی ئه و کهسه ئه و پیاوه تی یه ی ئه وی
 له بهرچاو ئه بی وه کو مشهوره : (انسان بهنده ی
 احسانه) • چوارهم : تجربه کراوه پیاوی خاوهن
 بهخشش ههرده وله مه ندییکی بی بهرعه تی ئه ی خوا
 وه ئه بی به مایه ی حسانه وه ی ، بهلام انسانی
 رژدوسوک و چاوچنوک رهحتی له مالی خوی نابینی
 بهههر رهنگی بی خوا دوژمنیکی وای بو تایهن ئه کا
 گوزه رانی لی تال بکا ، ته نانهت ئه ولادو خیزانی خوی
 لی ئه بن به دوژمن • پینجه م : انسان که به بهخشش
 بو ههر گری ییکی هاته ری زو بوی ئه کریتسه وه •
 قازانجه دینی یه کهشی ئه مه یه خوای تهعالا
 فهروهیه تی : مثالی ئه و ماله که موسولمانان له ری
 خوادا صهرفی ئه کهن وه کو دانه ییکه که جوتیاری له
 زهوی ییکا بیچینی وه ئه و ده نکه ههوت چلی لی سهوز
 بی وه له ههر چلی گولی وه له ههر گولی سهده ده نک
 پهیدا بی ، که بهم حساب به له ههر ده نکی ههوت سهده
 ده نک دینه بهرهم • خولاصه جزای چاکه له
 قیامهت دا تا ههوت سهده چه ندانه ی له ریدا ههیه ، وه
 بو ههر کهسی که خوا ئاره زووی لی بی له و ئه ندازه یه ش
 زیاده کات •

دیاره مادام که خوای تهعالا مثالی چاکه ی به

تووی جوتیار هینایه وه دهرئه کهوی ههروه کو له
 فه لاهه تا ئه گهر تووچاکترو جوتیار ووریاترو
 جیگه جوتیه که باشتربیی زورتر قازانجی ئه بی ،
 ههروا له احسانیشدا تا ئه وشته که ئه به خشری
 به سودترو ئه و که سه پی ئه دری محتاجترو
 ئه و که سه خیره که ئه کا نیازی پاکتر بی ، جزای
 زورترو ، دهره جاتی جزا له م خصوصانه وه تفاوت
 ئه کا که وابو ههر که سی به خشش بکا پیویسته
 له م خصوصانه وه زور سه رنج بدا .

مه ولانای جامی فه رمویه تی :

سود اگر بایدت ز مایه ی خویش
 دست بخشش گشاو بخشایش

سودت اکنون ستایش و فردا
 در جوار خدای آسایش

منیش نویومه :

تاجری طالبی حقیقت بی
 پی بلین رامو رسمی سودی حلال

یهك به هه وسه د بدا له دنیا دا
 له قیامهت وهری گری به کمال

حدیثی هه قده ههم

(تهادوا تحابوا)

یه عنی : دیاری بو یه کتر بهرن ، خوشه ویستی تان

له ناوا په یدا ټه بی .

ناشکرایه انسان دیاری بو ههر کهس بهری ،
خوشه ویستی یان له ناودا په یدا ټه بی .

ناشکرایه انسان دیاری بو ههر کهس بهری
به ټومیدی خوشه ویستی و ناسیاری ، سود
ټه به خشی ، ټه گهر دیاری بو دوژمن بهری ، دلی له
دوژمنایه تی په شیمان ټه بیته وه ، وه ټاماده ټه بی
بو ناسیاری و دوستایه تی ، وه ټه گهر بو که سیکي
دوستی بهری خوشه ویستی و دوستی یان تازه
ټه بیته وه وه به هیز ټه بی .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :

دوستی مغزو پوست دشمنی است
تا کی ازمغز سوی پوست شوی

بسه هدایا کنند دادو ستد
تا بهم زان وسیله دوست شوی

منیش نویومه :

نعمه تی گهر بی له دنیا دا
دوستی ټه هلی رشدو تقوایه
دوستی وهك بناو هدیه اساس
دیده نی دوست وه کو چرا وایه

حدیثی ھهژدهھم (آفة السماع المنّ)

یہ عنی : دہردی سہ خاومت و بہ خشش منہت
 دانا نہ لہ سہر تھو کہ سہ نعمتہ تہ کہی پی تھدری •
 بہ آئی : انسان کہ لہ سہر نعمتہ تی خوی منہ تی دانا
 لہ دنیا و قیامت دا جزای تھفہ وتی ؛ چونکہ انسانی
 خاومن نعمت و ہختی بہ حورمہت تہ ماشای تھ کری
 کہ باسی نعمتہ تہ کہی خوی نہ کا وہ ئا بروی نعمت
 پی دراوہ کان را بگری ، تھ گہرنا نعمت بہ ہر کہ سی
 بدا وہ لہ ناو خہ لقا باسی بکا ، تھ وہ چہ جایی تھ وہ
 تھو کہ سہ جہزای بہ خیر بداتہ وہ وہ سو پاسی
 نعمتہ تہ کہی بکا بہ دل تھ بی بہ دوژمنی وہ وہ ختی
 جہزای قیامتہ تی دہست تھ کہوی کہ ہرچی تھ بہ خشش
 بہ نیازی رہزای خوابی وہ لہ سہر نعمتہ تہ کہیش منہت
 دانہ نی ، تھ گہرنا بہ منہت دانا و ئازاردانی ہزاران
 خیرہ کہی بہ تال تھ بیتہ وہ ، وہ سودی نامینی ،
 بہ گویرہی قرآنی شریف انسان تھ گہر قسہی خوش
 لہ گہل ہزاران و لی قہ و ماوان بکا ، بہ صدقہ
 بوی تھ ژمیری •

بہ لام صدقہ یہ کہ منہ تی لہ سہردانی بی سودہ
 وہ بہ گوناہ بوی تھ نوسری • تھم حدیثہ شریفہ بہ شیکہ
 لہ حدیثیکی دریش کہ مہ عنا کہی تھ مہ یہ : دہردی
 زیرہ کی و فصیحی زوبان دریشی یہ لہ سہر ہاوری یان ،

دهردی ئازایی ظلم و زور کردنه ، دهردی بهخشش
 منهت دانانه ، دهردی جوانی خوبه باش زاینه ،
 دهردی عبادت تهمله یه ، دهردی قسه دروکردنه ،
 دهردی علم له یادبردنه وه یه ، دهردی حلم و حوسه له
 په له کردن و خورانه گرتنه ، دهردی شرف و پیاوہ تی ،
 خولی بایی بونه ، دهردی سخاوت اسراف کردنه .

مه ولانای جامی فہرمویہ تی :

کی به نعمت کسی شود دل گرم ؟
 چون زمنت کنند دم سردی

غیر باد خزان منت نیست
 آفت روضہ ی جوانمردی

منیش نویسمه :

ئہ هلی بهخشش کہ ئہ هلی منت بو
 با فریدی زمانہ بی ، خرفہ

له بهرہ و منته ی به ئہ مری خوا (۱)
 ئہ جرو مالی به ده دفعہ یی تلفہ

حدیثی نوزدهم

(البلاء موکل بالمنطق)

یہ عنی : نارہ حہ تی به سراوہ به قسہ وه .
 قسہ کردن بو انسان واسطہ ی ناسیاری و
 ناشنایی و یاری یہ دانی ئادہ میزادہ ، قسہ ئہ سبایی

(۱) له بهرہ و = له بهرئہ و .

په یدا کردنې بهختیاری دنیاو قیامه ته قسه ته رازوی
 به راورد کردنې پیاوړتۍ و ناپیاوړتۍ ، وه کو مشهوره :
 (الکلام صفة المتکلم) ، په عنی : قسه ته خلاق و
 خو وړه وشتی قسه که ر ته گه یینی . بی گو مان انسان
 تا قسه نه کا چو نیه تی و خو وړه وشت و طبیعه تی
 ده ر نا که وی که قسه یی کرد هه مو ئاشکرا ئه بن ،
 که و ابو ته بی انسان له قسه کردن زور به پاریز بی ،
 وه هه ر وه ختی ویستی قسه یی بکا له پیشا
 وورد بیته وه ته گه ر سودی هه یه وه قسه ییکی
 شرعی و بی زیانه ، ته و جار بیکا بویه چه زره ت (ص)
 فه رمویه تی : (رحم الله امرء قال فغنم أو سکت فسلم)
 په عنی : ره حمه تی خوا له که سی بی قسه یی بکا قازانجی
 لی ده ست که وی یا ده نگ نه کاو له ضرری قسه
 سه لامه ت بی .

تیگه یشته ووان چه ند ئا دابیان بو قسه کردن
 داناوه ، په کهم تا پیو ویستی به قسه کردن نه بی
 نه ی کا ، که و ابو له خویه وه قسه یی بی سود
 به ده میان یی ، وه ته گه ر شتیکیان له په کی تر پرسی
 ته م زو جواب نه داته وه ، مه گه ر ته و که سه جوابه که ی
 پی نه در یته وه ، وه جوابی قسه که یش پیو یست بی ،
 هه ر وه ها قسه نه خاته ناو به یینی قسه یی خه لقه وه تا
 گفتو گو تیگ نه چی . دوه هم زیاتر له نه ندازه ی
 پیو ویستی قسه نه کا ، بو ته وه ی نرخ ی نه شکی ،
 ته لباس به و گران به هایی په که مه ، مادام زور بو

قیمه تی ئه شکی • بویه عاقلان ووتویانه انسان
 هه میسه عقلی به سهه ر قسه یا زال بی چاتره له وه
 قسه ی به سهه ر عقلیا زال بی • سی هم له پیش
 قسه کردنا بیر بکاته وه له قسه که یا تا قسه ییکی
 ریک وپیکی وا که بو ئه وه وخت و جیگایه ده ست بدا

بدوزیته وه ، وه کو ووتویانه : (هر سخن جایی و هر
 نکته مقامی دارد) وه قسه که له دلی خویا لیک بداته وه
 نه وه ک له پاشا ضرری لی ببینی وه کو ووتویانه قسه
 له پیش کردنا وا له به ندی خانه ی انسانا له پاش
 کردنی انسان له به ندی خانه ی ئه وایه • چواره م : قسه
 ئه بیت له ئه ندازه ی شانی خاوه نه که یا بیت تا له
 وه ختی ئیش کردنا روزهر د نه بیت • پینجه م :
 ههر قسه یی ئه کا به لفظیکی سهه و ساده وه به ئارام و
 له سهه ر خو بیکا تا هاووری که ی باش له قسه که بگا •

شایانی باسه که خراپ ترین و گوناوه ترین قسه
 سعایت ، غه یبه ت ، نه میمه ، درو ، جوینه • سعایت
 ئه وه یه انسان ناوی که سی ببا به ره نگگی ئه و که سه

پی ناخوش بی ، نه میمه ئه وه یه انسان قسه ی
 هه ندی که س به ری بولای هه ندیکی تر به نیازی ئه وه
 ناو به ییان تیک بدات ، درو ئه وه یه انسان ده نگ و

باسی ناراست بگریته وه ، جوین ئه وه یه انسان
 به قسه ی نامناسب و ناشیرین ئا بروی خهلق ببا وه
 عه یبو که م و کورری یان بداته پال ، زیان و خراپه ی

ئەمانە بونوسىن ناشىن ؛ ئەم چەشنى قىسانە بىنچىنەي
تىك چۈنى شىرازەي دوستى و يەككە تى و ، ماىيەي
پاش كەوتنى انسانن لە ھەمو قازانچىكى دىنى و
دنيايى .

مەولاناي جامى فەرمويە تى :

ھەر كە شد مبتلا بە پرگويى
بە بلای عجب گرفتاراست

ھەر بلایى كە مىرسد بە كسان
بىشتر از مەر گفتاراست

منيش نوسيو مە :

بە مثل سەر ئەپەرە دل مەخزەن
دەموە كو قاپى يەو ، زوبان ھەرەسە

كە ھەرەس نائەمىنى دەرگا بو
زەحمە تى پادشا ھەمو عەبەسە

حدىثى بىستەم

(كفى بالمرء اثماً ان يحدث بكل ما سمع)

يەئنى : بەسە بوگوناهى پياو ئەمە ھەر
قەسە يىكى بىست بىگىرىتەو .

بەم مەعنا ئەگەر انسان ھىچ گوناهىكى نەبى
لەمە زياتر كە ھەرچى بىست بىگىرىتەو ئەمە
بەسە چونا ئەمە گوناهىكى گەورەيە . مقصود

ئەمەيە پيويستە انسان ھەرقسە يېڭى بېست
 لە پېشا تەماشاي بکا ، ئەگەر لەريگە يېڭى باوەر
 پي کراوە وە نە بو گوئی پي نەدا؛ وە ئەگەر لەريگە يېڭى
 راستە وە پي گەشت ئەم جار بېر بکا تە وە ئەگەر
 لە گيرانە وە پيدا سوديکي ديني يادنياي بو بېگيرتە وە
 ئەنا وازی لی بينی ، چونکە لە گيرانە وە قسەي
 خراپە وە زور کەس توشي دەردو بلا برون ، پيويستە
 انسان ئەم ملاحظەيەي لە ياد نەچی .

مەولانای جامی فەرمويەتی :

مردرا بس همین گنه که قدم
 از مقرر امان نهد بیرون
 هرچه آمد درون روزن گوش
 از مر دهان دهد بیرون
 منیش نوسیومه :

هەرچی بېستت لەسەر قیاس و نظر
 ھەل بژیرە لەو ئەوی چاکە
 حەیفە گيرانە وەي ھەمو قسەيەك
 شەررە یا خیرە ، پيسە یا پاکە

حدیثی بېست و یەكەم

(كثرة الضحك تميت القلب)

یەعنی : پیکە نینی زور دل ئەمرینی .

دیاره پیکه نین و که یف خوشی و گالتی زور دل
 دور ئه خاته وه له یادی خوا ، وه مادام انسان له سهر
 ئهم حاله ته مایه وه دلی و رهش ئه بیته وه له فیربون و
 تی گه یشتن ئه کهوی ، وه به طبیعت وه کو مردوی
 لی دی که بو ئه وه ناشی هیچ وه رگری .

بزائن : پیکه نینی زور له بی ئاگایی یه وه په یدا
 ئه بی ؛ چونکه ئه گهر انسان ئاگای له ناره حه تی
 مردن و به جی هیشتنی مال و مندال و دهسو پیوه ند
 بی وه یا له ناره حه تی حساب و کتاب و عذاب و روژی
 قیامت وورد بیته وه ، وه یا خود بیری ئه وه بکاته وه
 که دوژمنانی دین و میلله ت هه میشه وان له سهر
 مه یل و ئاره زوی هیرش بردن بو سهر موسولمانان وه
 ئه یانه وی له ناویان به رن وه بیانکه ن به به نده ی
 خویان وه ملک و مال و سه روه تیان له ده ست وه ر بگرن
 وه کو ئیستا له پیش چاومانا ئاشکرایه ، قه ت به
 پیکه نینی زورو گالتی و گه پ عمری خوی صرف ناکا

وه شه وو روژ خه ریکی ریکه ستنی ئه سبابی
 به ره له ستی و دفع کردنی دوژمن ئه بی . ته ماشا
 ئه که ین هه ر کهس مشکله ییکی بیته ری تا حلی نه کا
 تامی استراحت ناچیز و وه خوشی له خوی حرام
 ئه کا ، زور پیویسته موسولمانان له م مثاله
 ئاشکرایه وه ئاموژگاری وه رگرن وه له م وه خته
 ناله باره دا خویان به رابواردن و شتی بی که لکه وه
 نه خلا فینن وه له عاستی وولاته کانیا نا چاونه نوقینن .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :
 خرم آنکس که بهر زنده دلی
 زیر لب خنده را بمیراند
 خنده کم کن که خنده ی بسیار
 صد دل زنده را بمیراند
 منیش نویسمه :

خوزگه بهو نفسه طالبی یاده
 هه ر به یادی خوا دلی شاده
 خه نده ناکا نه کا دلی بمری
 به تبسم دولیوی ئازاده

حدیثی بیستو دوهههه

(العدة دین)

یه عنی : وه عده قهرزه .

واته : که سی وه عده ی دا به که سی که فلان چاکه ت
 له گهل ئه کهم به گویره ی دوستایه تی اسلامی
 پیویسته له سه ری ئه وفرمانه جی به جی بکا ،
 ههروه کو قهرزار واجبه ئه وه قهرزه که له سه ریه تی
 بیداته وه .

وه فا به وه عده له دیانه تازور به مهم ناسراوه خوای
 تهعالا له قرآنا تعریفی حه زره تی اسماعیلی به وه کردوه
 که له وه عده دا راست گو بووه . امامی غسه زالی

رةحه تي خواي لي بي فةرمويه تي : حةزرهت (ص) بو
 چاوه رواني كا براييك سي روز له جيگايي كدا مايه وه
 چونكه وه عده ي پي دابو . انسان كه وه عده ييكي دا
 پيوسته دلي له سهر ته وه بي تا له ده سه لات يا بي
 وه فا به وه عده يه بكا ، به لام ته گهر به دهم وه عده بداو
 به دل نيازي نه بي بي اته سهر ته وه به منافق
 ته ناسري ، وه كو حةزرهت (ص) فةرمويه تي : (ثلاث
 من كن فيه فهو منافق ، وان صام وصلي وزعم انه
 مسلم : اذا حدث كذب واذا وعد اخلف واذا ائتمن
 خان) . يه عني : سي ره وشته مهن هه ركه س ته وه
 ره وشته نه ي تيا بي ته وه منافقه ، با روزو بگري و
 نويزيش بكاو خويشي به موسسولمان بزاني ،
 ره وشته كان ته مانهن : وه ختي قسه ي كرد درو بكا ،
 وه ختي وه عدي دا به پيچه وانهي بجوليتيه وه ، وه ختي
 به ته مين دانرا له سهر شتي خه يانه تي تيا بكا ، به لام
 وه ختي خلاف وه عده يي به منافقي ته ناسري كه له
 كاتي وه عده كه دا له دليا نه بو بي بي اته سهر . انسان
 كه وه عده ي داو له دليا بو كه وه فاي پي بكا پيوسته
 ته وه نيازي دليه بينيته دي مادام عذريكي معقول
 ري لي نه گري ، چونكه انساني وه عده خلاف به دروزن
 ده ره چي وه شرف و اعتباري لاي خهلق ناميني .

مهولاناي جامي فةرمويه تي :

مرد را هر چه بگذرد به زبان
 عيب باشد وراي آن كردن

وعدہ درذمہ ی کرم قرض است
فرض باشد ادای آن کردن

منیش نویسمه :

وعدہ عنوانہ بو شہرافہ تی پیاو

وعدہ میزانہ بو جوان مہردی

لایقہ بو وہفا بہ وعدہ ، برا

سہری خوت دابنی ی ٹہ گہر مہردی

حدیثی بیست و سی ہم

(النظرۃ سہمۃ مسہومۃ من سہام ابلیس)

یہ عنی : تہ ماشا کردنی ژنی نامہ حرہم بہ بی
ضرورہ تیکی شہرعی تیریکی زہراوی یہ لہ تیرہ کانی
شہیتان .

ٹہم حدیثہ شریفہ مناسبہ بیکی جوانی دہربریوہ ،
چونکہ ہر وہ کو تیریکی زہراوی بدری لہ لہ شی
انسان با زامہ کہ شی ٹہوہ ندہ نہ بی انسان بکڑی ،
بہ لام بہ تأثیری زہرہ کہ گوشتی لہ شی انسان
دائہ رزینی ہر بہ ورہ نگہ گوناہی تہ ماشا کردنیش
بالہو دہرہ جہدا نہ بی انسان بفہوتینی بہ لام ٹہو
تہ ماشا کردنہ ئارہزو لہ دلی انسان دا ٹہ بزوینیتہوہ
وہ ٹہو ئارہزووہ ٹہ بی بہ باعشی تہ ماشا کردنیکی تر
وہ ہر وہا انسان توشی فرمانی ناشیرین ٹہ کاوا
بہ تہ نینہوہی تہ ماشا کردنی یہ کہم انسان فہوتا .

سهره رای ئەمه انسان که تهماشای هەر ئافره تیکی کرد ئەگەر تهماشا کراوه که جوان نه بو دلی انسان بهو گوناهاهه دئه گیری ، وه ئەگەر جوان بو سهره رای گوناهاهه که توشی مهراق و خهه و خههت ئەبی وه وورده وورده ئەه مهراقه وه کو تیری زههراوی چون ئەته نینه وه ئەویش ههروهه ها له جگه ری انسانا ئەته نینه وه وه انسان توشی دهردی جگه ره ئەکا ، وا ده رکهوت که تهماشا کردنی نامه حهره به حهقیقهت تیریکی زههراوی به .

مهولانای جامی فهرمویه تی :

دیدن خالو زولف نامه حهره
دانهی کیدو دام تلبیس است

هر نظر ناوکیست زهر آلود
که زشصت کمان ابلیس است

منیش نویومه :

نظری خالو زولفی نامه حهره
تیری شهیتان و نه فسی به دکاره

نهك به ته نیا زه ره ره له دینی ئەدا
جگه ریش بهو نیشانه زاماره

حدیثی بیست و چوارهم

(خصلتان لا یجتمعان فی مؤمن : البخل و سوء الخلق)

یهعنی : دوو شت ههههه به تههواوی کو نابنه وه

له انسانیکا ایمانی ته وای بیی ، یه کهم رژدی ،
دوهه م به دخویی یه .

رژدی ته ویه انسان مال صرف نه کا له جیگای
خویا ، له رژدی یسه نه دانی ته و حقوقانه که خوا
دای ناو و ه کو زه کات ، سستی کردنی ده وله مهنده
له دانه و هی قهرز ، خوگرتن له خهرج کردن بو
گوزهرانی خیزان ، گوی نه دان به خزمه تی میوان و
بیگانه ، ناؤمید کردنی هه ژاران و لی قه و ماوان .

بزائن : رژدی چه نده دهره جهی هه یه ، ههنده
کهس ته وهنده رژدی یه که یان زوره ههروه کو خویان
هیچیان له ده ست نابیته وه ، ته گهر که سیکي تریش
به خششی بکا ته مان پی یان ناخوش ته بیت . ههر
چه نده رژدی به سرف نه کردنی مال مه عنای
لی دراوه ته وه ، به لام به حه قیقه ت گه لی شتی تریشه ،
وه کو مه نه کردنی علم له مستحقان که رژدی ییکی
زور زیان دارو گه وریه .

به دخویی کلمه ییکه هه موسوکی و خراپه ییک
ته گریته وه ، ههروه کو خوش خویی کلمه ییکه ههرچی
ره وشتی چاکه یه ته ی گه یینی وه کو : راستی ،
پیاوه تی ، چاوپوشی ، ته دهب ، ره حم ، روخوشی ،
حه یا ، داوین پاکی ، خوراگرتن ، سو پاس ،
نیازچاکی ، دهر و ن پاکی ، عزه تی نه فس ، ناسیاری ،
وه گه لی شتی تر ، وه ههرچی پیچه وانهی ته مانه بی
به دخویی یه .

له پاش ره حمی خوا مهم ترین ئه سبابی خوش خویی
 هه لسان و دانیشتنه له گهل ئه و که سانه که
 خو و ره وشتیان به رزه ، نیشانه ی ئه و انیش مانه و هیه
 له سه رشوین که و ننی ره فتاری پیغه مبه ر (ص) .

مه و لانی جامی فه رمویه تی :

بذل کن مال و خوی نیک و زر
 راه ایمان اگر همی پویی
 زانکه در هیچ مؤمنی باهم
 نشود جمع بخل و بدخویی

منیش نویومه :

هه ر که سی جهز ئه کا له ره حمی خوا
 باسه خی بی و شریف و بی ئازار
 چونکه گیراوه ری موسولمانی
 له دلی پیاوی رژدو بهد ره فتار

حدیثی بیست و پینجه م

(طوبی لمن شغله عیبه من عیوب الناس)

ئهم حدیثه به شیکه له حدیثی که عبارته ته که ی
 ئه مه یه : (طوبی لمن شغله عیبه من عیوب الناس ،
 وانفق الفضل من ماله ، وامسك الفضل من قوله ،
 ووسعته السنة) ، یه عنی : خوزگه به و که سه
 ته ماشا کردنی عیبه ی خوی ری لی بگری له ناو بردنی

هه رگوناوه خراپه ييكي چاوپي كهوت له
هه ركه سيكه وه بو نه ي هيل، وه به هه مو وه سيله يهك،
بو نه هيشتنى تيكوشى به ده س يا به زوبان يا به دل
چونكه نه مر به چا كه و نهى له خراپه فرضى كفايه يه .
مه ولا ناى جامى فهرمويه تى :

اى خوش انكس به عيب بينى خویش
پيشواى هنروران گـردد
عيب او پيشى ديدو دل او
پرده ي عيب ديگران گـردد
منيش نوسيو مه :

به ر له وه ي باسى عه يبي خه لقى كه ي
خوت له عه يبو خراپه دورخه وه
وا نه كه ي ، هه ر نصيحه تى ته يكه ي
پيت بلين : ته م نصيحه ته ت به ره وه

حديثى بيست و شمه شهم

(الحزم سوء الظن)

يه عنى : پيرى ساغ ته وه يه كه به دگومان بى
له گه ل ته وانه ي كه گوماني خراپه يان پى ته برى .

يه عنى : پيوسته بو انسان ، به تايبه تى
ته وكه سانه كه خاوه نى جيكه و ريگن ، هه مو كه س
وه كو يهك ته ماشا نه كهن وه به بى لى كولينه وه

تحقیقات باوهرریان بهه مو کهس نه بی وه له سه ر
نهینی دلی خویان ئاگاداریان نه کهن .

ئه م حدیثه مباره که زور نه صیحه تیکی به رزو
به سووده و ، موسولمانان له م خصوصه وه قصورریان
کرد که له ئه طرفی دنیا وه دل سافی و
ساده له وحی یان هینایه پیشه وه تا هه مو و
بیگانه کان له بیرو باوهرریان گه یشتن
وه له هیزو بی هیزی ئاگادار بون . وه
ره خنه یان خسته کاروباری دین و دنیا یان ، وه به
جاری به سه ریا نا زال بون . زور که سی گه روک و
دنیا گه رد به ناوی خواناسی و پیاوچاکی یه وه خویان
پیشانی خه لقا وه به هه مو و ره نگی سو دیا ن
لی وه رگرتن ، دوا یی حقیقتیان به پیچه وانهی ادعا که یان
دهر که وت . چه ند له بیگانه کان سه رو گو یلا کی خویان
گورری وه به ناوی بازرگانی و زیاره ت و سه یاحه ته وه
گه رران به دنیا دا ، وه موسولمانان به دل سافی له سه ر
هه مو و نهینی یه کانی خویان ئاگاداریان کردن ،
ئه م کرده وانه پیچه وانهی ئایینی اسلامن ، انسان
ئه بی شعوری بیی ئاگادار بی له قازانچ و ضرری
خوی و نیشتمان و میلله ته که ی .

(بیداری) : خه یال تان نه روا ئه م حدیثه پیچه وانهی
ئه و ئایه ت و حدیثانه یه که مه نهی یان کرد ره له به د
گومانی ، چونکا ئه وانیش جیگه ی خویان هه یه وه
علما له م باسه دا تحقیقاتیان کردوه ، فه رمویانه بشر
سی نوعه ، نوعیک چاکه ی ئاشکر او تجربه کرا وه ،

نوعيك خراپه‌ی دیاری‌یه ، نوعيك نه چا‌که‌ی نه
 خراپه‌ی دیاری‌نی‌یه . نوعی‌یه‌که‌م پیویسته انسان
 خه‌یالی له‌گه‌لیان باش‌بی ، ئه‌گه‌ر ده‌فعه‌یی به‌ریکه‌وت
 خراپه‌ییکیان کرد یا پاساوی بدا یا به‌سه‌وو زه‌للای
 دابنی و وه به‌ته‌نها ئه‌و خراپه‌یه خه‌یالی خوی
 له‌گه‌ل‌یا نا خراپ نه‌کا . نوعی دوه‌م پیویسته هه‌مو
 کاتی انسان خوی بپاریزی‌لی‌یان ، ئه‌گه‌ر جاری
 چا‌که‌ییکیان کرد به‌و جاره هه‌ل نه‌خه‌له‌تی وه فریب
 نه‌خوا . مه‌شه‌وره مار جار به‌جار سرره ، پیشینان
 وو‌تویانه : مار کارژ فرری‌ئه‌دا به‌لام طبیعت فرری
 نادا ، زیاد له‌مه‌ش ئه‌و که‌سانه که له‌سه‌ر فکری
 ته‌فره‌دانی خه‌لقن مجبورن به‌وه که ظاهرا خوش
 خویی بیننه‌پیشه‌وه تا به‌ئاره‌زوی شوم‌می خویان
 ئه‌گه‌ن . نوعی سی‌هه‌م‌یه‌عنی ئه‌وانه که حالیان
 په‌نه‌انه ئه‌وانیش به‌شیکیان به‌زیره‌کی و عه‌قل یا
 به‌واسطه‌ی ووردبونه‌وه له‌بع‌ضی نیشانه‌ه‌الیان
 ده‌رئه‌که‌وی وه کو سه‌رنج‌دانی حالی ئه‌وانه‌ی که
 له‌گه‌لیانا هه‌ل‌ئه‌سن و دا‌ئه‌نیشن ، وه وه‌کو مبالات و
 بی‌مبالاتی به‌احکامی‌دین ، ئه‌مه‌دوباره‌وه کو دو‌نوعه
 پیش‌وو‌ه‌که‌ی لی‌دیته‌وه ، به‌شیکیشیان انسان بژی
 ریاک‌نا‌که‌وی تحقیقی حالیان بکا وه ظاهرا نیشانه‌ی
 خراپه‌و چا‌که‌یان دیار‌نی‌یه ، ئه‌وانه انسان به‌بی
 دلیل ناتوانی به‌چاک یا به‌خراپه‌یان بزانی به‌لام
 پیویسته له‌گه‌ل ئه‌مه احترام‌یان بگری وه به‌دل
 پاکی ته‌ماشایان بکا ، احتیاط‌یشی بی تا وورده

وورده حالیان ده رئه کهوی .

مهولانای جامی فره ویه تی :

حزم مرد آن بود که درهمه وقت
در حق خلق بدگمان باشد

در همه کار احتیاط کند
تا ز هر کید در امان باشد

منیش نویسه :

تیگه یشتن ئه وه نی یه به دهوام
نیازی خوت لای هه مو که سی ده رخی

تیگه یشتن وه هایه ووریابی
له قسه تدا که بو یه کیکی ئه که ی

حدیثی بیست و ده و ته م

(لا یلذغ المؤمن من جحر واحد مرتین)

یه عنی : انسانی موسولمان له کونیکه وه دو جار
ناگه زری .

ئه م حدیثه موباره که ادبیکی کومه لایه تی
به موسولمانان پیشان ئه دا ، وه مه عناکه ی له صوره تی
نه ی دایه ، ئه قهرموی انسانی موسلمان ئه بی
هه میشه ووریاو به احتیاط بی له کارو باری دین و
دنیا دا وه خوی گیل نه کا بو انسانی فیل باز تا هه ر
کاتی بوی ریکه وی ته فره ی بدا ، چونکا که سی حالی
وابو هه میشه ده سو پیوه ندی وان له ضرری دین و

مشهوره پياوې روښته خدمه تي امام احمد
 - خواي لي رازي بي - عه رزي كرد له دولاو له شكرې
 اسلام غه زاننه كن ، سهر كرده له شكرېكيان زور
 به كفاهت و ټاگداره به لام خوي پياويكي زور چاك
 نني به ، وه سهر كرده له شكره كه ي تر زور پياويكي
 چاكه ، به لام له كاروباري شه را زور ووريا نني به ،
 وه من ټاره زوي غه زام هه به شويني كاميان بكهوم ؟
 امام احمد پي فهرمو شويني ټه و سهر كرده يانه
 بكهوه كه وورياو تي گه شتووه ، چونكه باخوي
 پياويكي زور چاك نه بي به لام بو ميلله تي اسلام
 قزانجي هه به ، وه له شكره كه ي له سهر كه و تنايه ،
 ټه م سهر كرده كه ي تر با خوي پياويكي زور چاك بي
 كه بي كفاهت و كارلي نه هاتو بو خوي و
 شوين كه و تواني وان له تالو كه دا • ټه م حديثه زور
 په يوه ندي به حديثي پيشووه وه هه به • له حديثي
 پيشو ټه مه دهر ټه كه وي انسان احتياط بكا
 له و كه سانه كه به د ټه خلاقن ، وه له و كه سانه كه
 نايان ناسي نه وه ك زيانكي توش بي ، وه ټه م
 حديثه ټه وه پيشان ټه دا ټه گهر انسان به واسطه ي
 دل سافي خويوه وه جاري زيانكي توش بو له
 كه سيكه وه ټه و جاره له بهر نه ښاره زايي چاوپوشي
 لي ټه كړي ، به لام بو جاري دوه م گله يي له سهر
 خويه تي وه لومه ي خوي ټه كړي چونكه ټه بو له پاش
 جاري به كه م عبره تي بگرتايه •

(بیداری) : چه زرت «ص» ، ثم حدیثه مباره که ی
 به یه کی له بت پرسته کانی عرب فهرمو که ناوی
 ابو عزه بو ، پیایو یکی شاعر بو ، ذمی موسولمانانی
 نه کرد ، تا له غه زای بدر به دیل گیرا ، که بردیانه
 خدمه تی پیغه مبه «ص» زور پاررایه وه ، وه ووتی
 خیزانم زوره ثم جاره لیم ببوره له مه ولا هه رگیز
 ذمی موسولمانان ناکه م ، وه زیانیان لی ناده م ،
 چه زرت «ص» به گویره ی ره حم و شفقت نه و جاره
 بهرهلای کرد ، ابو عزه دیسان دهستی کرده وه به
 ذمی موسولمانان تا له غه زای احد به دیل گیرایه وه ،
 ثم جاره ش دهستی کرده وه به عذر هینانه وه و
 پاررانه وه بو بهرهلایون ، چه زرت «ص» ثم جاره
 عذر که ی قبول نه کرد وه ثم قسه ی پی فهرمو ، وه
 فهرمو ی نابی ثم جاره ش بهرهلایکری تا نه لی
 دوجار به فیل خوم له دیلی موسولمانان رزگار کرد .

مهولانای جامی فهرمو یه تی :

دگر ازوی مدار چشم وفا
 هر که بروی در جفا گستاخ

زانکه هه ر گز دوباره مؤمن را
 نگزد مار دریکی سوراخ

منیش نویومه :

باشه کاری قضا وه لی به خووا
 چه یفه گیلی له حد نه وه نده به دهر

له کونیکو بدا به انسانو
دو که ررهت ماری حيله بازی بشر

حدیثی بیست و هه شتم

(السعید من وعظ بغیره)

یه عنی : به اختیار که سیکه له یه کیکی تره وه
عبرهت وه ربگری . عبرهت گرتن به غیر صفتیکی
زور باشه ، پیویسته انسان له دنیا دا عبرهت گر
بی ، هه ر که سیکي چاوپي که وت له ریکا یه که وه زیانی
توش بو خوی له ور یکه یه لادا . که زانی که سیک له
خلاف و به دخویی یه وه توشی غضب و قهری خودا بو وه
لازمه ته ویش ته و کرده وانه له خوی دور بخاته وه
ته گهر له چه ر خیکا له ده سستی خیلکی دل پیس و
بی انصافا گیروده بو ته لاش بکا بو رزگار بونی خوی
له ده سیان وه له باقی ژیا نیا ته فره نه خوا ، مه شهوره :
کوسه به ندیکی بیني و په ندیکی گرت . پیویسته
له سه ر انسان رودا وه کانی زه مانی وه کو تاریخ
بنوسی وه لای خسوی رای بگری ، تا خوی و فامیل و
ها ونی شتمان ه کانی له چه شنی ته و رودا وانه به دور
بن . ته و میلله تانه که ئیستا گیروده ی سته می
زور دارن ته گهر تأریخی روودا وه کانی سه د سال
له مه و به ریان به دهرس بخویندایسه وه بیریان لی
بگردایه ته وه ئیستا حالیان وای لی نه ته هات ، چرنکا
واقیعاتی زه مانه زور ئاموژگاری که ریکی به کاره

بویه عاقلان فەرمویانە : (من لم یؤدبه ابواه یؤدبه
 الدهر) ، یەعنی کەسی باوک و دایکی ئەدەبی
 نیشان نەدەن زەمانە ئەدەبی پێ نیشان ئەدا ؛ بویه
 زور گەورەیی طائفە بوون پارا و نەتەرە لە خوا کە
 طائفە نەزانە کەیان گیرودەیی نەرەحەتی بکا تا
 بیدار بنەو .

مهم ترین ئەسبابی عبرەت وەرگرتن سی شتە ،
 یە کەم گیرودە بون بەزەحمەت ، دوهەم لی کولینەو
 لە تەریخی رابوردووان ، سێهەم سەیاخت و
 گەررران بەدنیادا .

مەولانای جامی فەرمویەتی :

نیک بخت آن کسی که می نبرد
 رشک بر نیک بختی دگران
 سختی روزگار نادیده
 پندگیرد ز سختی دگران
 منیش نویسمه :

عاقبەت خیرەھەرکەسی بگری
 عبرەت و موعظە بە چەرخێ زەمان
 پەندی دنیا بکا بە پەندی دلی
 حەپی یاران بکا بە مەشقی ئەمان

مهولانای جامی فہرمویہ تی :
 چند گیری بہ مجلس واعظ
 پی منبر پی گرفتن پند
 وعظ تو بس بہ مرگ ہمسایہ
 نہ عہری نہ وحہ گہر بہ بانگ بلند
 منیش نووسیومہ :

گہر ہہ تہ فکرو معرفت بہ خودا
 ناتہوی موعظہی سہری منبر
 مردنی قوم و خویش و دوست و برا
 واعظیکہ بہ دہشہت و رہبہر

حدیثی سی ہم

(لعن عبد الدینار لعن عبد الہرم)

یہ عنی : دور خراوہ تہ وہ لہ رحمہ تی خوا
 تہ و کہ سہی کہ بہ ندہی دینار و درہمہ .

تہم حدیثہ مبارکہ کہ دہربارہی تہ و کہ سانہ ہاتو وہ
 کہ لہ چاودیری خلیفہی موسولمانان دان ؛ وہ ہہ تا
 خلیفہ پارہیان تہ داتی لی راضین وہ بہ گوی تہ کہن ،
 وہ ہہر وہختی پارہیان نہ داتی لی راست تہ بنہ وہ ،
 بہ کورتی خدمت کردنیان بو پیداکردنی پارہو
 پولہ ، نہک بو تہ وہ کلمہی حق بہرز بیتہ وہ ،
 ہہرچہ ند تہم حدیثہ دہربارہی تہ و نہوعہ کہ سانہ

ووتر اوه ، به لام چه ند صوره تی تریش دائه گریته وه ؛
 یه کهم ئه و که سانه که به نده ی مالی دنیان ، له ههر
 لایی وه لای ههر که سی مالیان دهس که وی شوینی
 ئه که ون با ئاینیشیان له ناو بجی : مثلاً زور کهس
 ههن له بهر کهم گوزهرانی دهس بهرداری کاسبی حلال

ئه بن وه وه وظیفه ی حرام قبول ئه کهن . دوههم ئه و
 که سانه له به نده گی خوا دهس بهر دار ئه بن وه
 گوی نادهن به جی به جی کردنی حقوقی شرعی ، نه وه ک
 ماله که یان بفه وتی ، وه نویژو واجباتی دینی
 ئه فیه وتینن . سی ههم ئه و که سانه له شوینیکا
 به ئه ندازه یه ک ثروته و پاره یان هه یه ، ههر چه ند له و

جیگه دا توشی ذه لیلی دینی و دنیایی ئه بن وه هه تکی
 شه رافه تیان ئه کری ، له بهر ملاحظه ی ماله که یان
 قبولی ئه کهن ، وه ئه و خا کو بومه به جی ناهیلن .
 چوارهم ئه و که سانه که بو دهس خستنی مالی دنیا
 میلله ت و نیشتمانی پیروزی خویان ئه فروشن
 به بیگانه . وه به عقلی ناتوه وای خویان وائەزانن ئه و

ثروته و ماله تا دنیا دنیایه ههر ئه مینی وه
 خوشه ویستی بیگانه کان بویان بهرده وام ئه بی
 وه له وه ووردنابنه وه که ههروهختی ئه و دوژمنانه
 له وجیگه یه دا دامه زران ههر پاره ییکیان صرف کردوه

به زیاده وه وهری ئه گر نه وه و ، به پیچه وانه ی ئاره زوی
 ئه وان ئه یان کهن به به نده ی خویان ، ئه م جار ههرچی
 ته لاش بکهن رزگار نابن وه له و جیگه یه دا به ذه لیلی

ئه مرن • پينجه م ئه و كه سانه تا مالى دنيايان زور تر
 بى زياتر ئه كه و نه مهراقه وه ، وه هه رگيز دهسيان
 ناروا ته مالى خويان وه صرفى ناكهن ، فقط وه كو مشك
 پاره ئه دزى وه له سه رى ئه نوى ، به وچه شنه له گه ل
 ماله كه يان ئه ميينه وه تا له كو تو پرا ئه مرن ،
 هه نديكيان ماله كه يان گوم ئه بى وه كه س
 نايدوزيته وه • هه نديكيشيان ئه كه و يته دهستي
 چه ند كه سيكي وه ها هه رگيز نه خيري دين نه خيري
 دنيايان بو ئه م كا براهه نابى ، كه ده ركه وت
 خزمه ت كاري مالى دنيا وا خراپ و ناشيرينه ، پيوسته
 انسان خزمه ت كاري خوا بى وه دينار و دره مى بو
 ده ست خستنى به ختيارى بو خوى و انسانيت بى ،
 وه بى يان كا به ئه سبابى رزگارى خوى له دنيا و
 قيامه ت دا وه له ريگاي ميلله ت و دين و نيشتماني
 خويا صرفى بكا وه شرافه ت و ئازادى خوى پى را بگرى ،
 تا له دنيا دا به ئازادى بژى ، وه له قيامه ت
 سه رفراز بى •

مه ولاناي جامى فه رمويه تى :

گرچه هست ئافتاب رحمت حق
 شامل ذره ذره عالم

باد ازان دور بنده ي دينار
 باد ازان دور بنده ي درهم

منيش نو سيومه :

باشه دینار و درهمی نافع
 بوده وामी سعاده تی بشری
 لاکن ئه و ذاته ئه ی پهرستی به دل
 له هه مو رحمه تی خودایه بهری

حدیثی سی و یه کهم

(الدنيا ملعونة ، ملعون ما فيها)

الا ذکر الله وما والاہ وعلماً و متعلماً)

یه عنی : دنیا و هه رچه له دنیا دا هه یه دورن له
 رحمه تی خوا الا بیرو یادی خوا نه بی ، وه هه رشتی
 به شوینی ئه و بڕوا ، وه کهسیکی عالم که قازانچ
 بگه یینی به خهلق ، وه کهسی خهریکی فیربونی ئه و
 علمه بی ، له گه لی ئایهت و حدیثا ذه می دنیا و مافیها
 کراوه وه له زوریشیا نا تعریف و مدحیان کراوه .
 خولاصه ی کلام له مباسه دا ئه مه یه هه ر دنیا یی
 ئه سبابی بهختیاری انسان بی ، بهم رهنگه له ریگه ی
 شرعی یه وه پهیدا بکری ، وه له ریگه ی کامه رانی دا
 صرف بکری ، ئه وه ممدوح و جوانه ، وه هه ر دنیا یی
 وا نه بی بهم رهنگه له ریگای خلاف شرعه وه پهیدا بکری
 وه یاخود له ریگه ی شرعی یه وه صرف نه کری ئه وه
 مدهوم و ناشیرینه . ئیتر مقصود له م حدیثه ئه مه نی یه
 انسان خهریکی کاسبی نه بی ، چونگه عقل شتی و
 ناگونجینی ، وه له چه ند ئایهت و حدیثا امر به

ناماده کردنی ئه سبابی به رهه لستی دوژمن کراوه ،
 وه ئاشکرایه به رهه لستی دوژمن به بی دهوله مه ندی
 زه حمه ته ، وه له بعضی حدیثا ریگامان نیشان دراوه
 بو ئه وه له پهیدا کردنی دنیا دا حالمان وابی وا بزانی
 هه رگیز نامرین ، تا به هه ول و دل گه رمی خه ریکی
 کاسبی بین .

مه ولانای جامی فه رمویه تی :
 هدف لعنت خدای آمد
 دنیا و هه رچه هست در دنیا
 غیر ذکر خدای صاحب ذکر
 در دو عالم به رحمت است اولی
 منیش نویومه :

دوره دنیا له ره حمه تی معبود
 خوی و هه رچه له وا هه یه موجود
 غیر هه رچی سعادتێ بشه ره
 وه کو کسبێ حلال و ذکر و سجود

حدیثی سی و دوهه م

(دم علی الطهارة یوسع عليك الرزق)

یه عنی : ده وام بکه له سه ره پا کو ته میزی رزق و
 روزیت گو شاد ئه بی .
 پاکی ئه وه یه انسان له شو به رگ و خوارده مه نی و

جیگای دانیشن و نوستنی خوی پپاریزی له چلك و پیسی ، انسان كه پاك و خاوین بو خهلق خوشیان ئهوی وه كه خهلق خوشیان ویست هه مو جوړه یارمه تی ییكي ئه دهن ، وه له هه مو كاتیکا ده سی برایه تی بو دریز ئه كه ن ؛ كه و ابو گوزه رانی خوش ئه بی وه به خوشی رانه بویری . انسانی پاك و خاوین دوره له نه خوشی وه به له ش ساغی عمری خوی ئه با ته سهر وه له ژیانیدا وه ختیکی زوری بو كاسبی كردن ئه بی كه معلومه ئه مه ش سببیکی به كاره بو خوش گوزه رانی ، زیاد له مه ش انسانی پاك هه می شه له شی ساغی وه عقلی ساغیش له له شی ساغه وه یه ، انسانیک كه عقلی ساغو ریک بو ، كه بیړی كرده وه ریگای راست ئه دوزینه وه ، وه به مه ژیانیکی خوشی پرر له كامه رانی بو خوی مسوگر ئه كا ، له بهر ئه م هه مو و ده لیلانه یه پیغه مبه ر «ص» فهرمویه تی (النظافة من الايمان) . یه عنی : پاکی به شیکه له موسولمانه تی .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :

ای كز آلودگی تو شبو روز
فاقه و فقر تو زیاده شود
بی طهارت مباحش تا بر تو
روزی تنگ تو گشاده شود

منیش نویومه :

زینه تی دینی احمده پاکی
بدن و منزل و لباس و طعام

به‌خه‌به‌ر به له‌سه‌ر حدیثی صحیح
باعثی ده‌وله‌ته‌و کلیلی مه‌رام

حدیثی سی‌ی و سی‌هه‌م

(الصبحة تمنع الرزق)

یه‌عنی : خه‌وی سبه‌ینان مه‌نعی رزق ئه‌کا .

سبه‌ینی وه‌ختیکی پی‌روزو به نه‌شه‌یه ، وه‌ختی
ده‌رکه‌وتنی لطف و رحمه‌تی خوا‌یه ، وه‌ختی هاتنی
ملائکه‌ی رحمه‌ته‌بو سه‌ر زه‌وی ، که‌وابو زور
پی‌ویسته‌انسان له‌م‌وه‌خته‌جوانه‌دا بیداربی . وه‌به
یادی خواو پاررانه‌وه‌خوی ئاماده‌بکا بو لطفی خوا ،
ئه‌گه‌ر انسان له‌سه‌ر ئه‌م‌حاله‌ده‌وامی کرد له‌هه‌مو
خصوصیکه‌وه‌ده‌رگای رحمه‌تی خوا‌ی لی ئه‌کریته‌وه ،
خو ئاشکرایشه‌گوشادی رزق و روزیش رحمه‌تیکه
له‌رحمه‌تانی خوا . وه‌ئه‌گه‌ر به‌بی ئاگایی و نوستن
ئه‌و وه‌خته‌مناسبه‌ی له‌ناوبرد له‌وه‌هه‌مو خیر و
به‌ره‌که‌ته‌بی به‌ش ئه‌بی . وه‌دیس‌سان له‌جه‌تی
دنیا‌شه‌وه‌که‌ته‌ماشا ئه‌که‌ین زورتر ئه‌سبایی رزق و
روزی و قازانج وه‌رگرتن له‌کاسبی حلاله‌وه‌بو خه‌لقی
شار یا دیهات له‌سبه‌ینی‌دا ده‌ست ئه‌که‌وی ، که
انسان له‌وه‌خته‌دا نوس‌ت له‌وقازانجه‌بی به‌ش
ئه‌بی . هه‌روه‌ها ئه‌و که‌سانه‌که‌دره‌نگ له‌خه‌و
هه‌له‌سن له‌شیان ته‌واو ساغ نی‌یه . وه‌که‌سی که
نه‌خوش و ده‌رده‌دار بو کاسبی پی‌ناکری . وه

گوزهران و رزقی ههر رو له کزی ئه بی .

مهولانای جامی فهرمویه تی :

ای کمر بسته کسب روزی را
صبح خیزی دلیل فیروزی است

بهر خواب صباح چشم مبنه
زانکه این خواب مانع روزی است

منیش نویومه :

له سحر دا نسیمی رحمت دی
بو دلو گیانی ههر که با خیره

مه نوه با رزق و رحمت بوبی
لهو خوداوه که خالقی قدره

حدیثی سی و چوارهم

(الدَّيْنُ شَيْنٌ الدَّيْنُ)

یه عنی : قهرز وه سیله ی زه ده بونی دیانه ته .

قهرز ئه وه نده خراپه ی لی ئه وه شینته وه که به ههر
ره نگه بووه پیویسته انسان خوی لی لا بده ، یه کهم
ئهمه یه انسان قهرزی له ههر که سی کرد بهمه جبوری
توشی ریا کردن ئه بیت ، وه زور جار له بهر دلی ئه وه
که سه چاوپوشی له حق ئه کا ، دوهههه : له بهر چاوی
خه لقا شرفی کهم ئه بی وه قدر و اعتباری ئه رروا ، به
تایبه تی ئه گهر خاوهن قهرزه که بی مروت بی به قسه ی

ناخوش له دنیا دا ئا بر روی ته با ، بویه و وتویانه :
 قهرز له بی مروته تالانی مال و حورمه ته ، سی هم
 مادام که سی عاده تی گرت به قهرز کردنه وه به ئومیدی
 ته وه که پاره ی دهس ته که وی جله وی خوی له دهس
 بهر ته بی ، وه خو و ته گری به اسراف و
 پاره خه رچ کردنه وه ، چوار هم که انسان عاده تی
 به قهرز کردنه وه گرت زور جار مه جبوری ته که ن
 به وه که (فایز) سود بدا به خاوه ن پاره که ، وه
 معلومه سود دانیش وه کو سود کردن گونا هیک
 گه وره یه ، پینجه م : چونکه قهرزار هه میشه داوای
 پاره ی لی ته که ن هه رگیز به ئاره زوی خوی دهستی
 نا که ویتته کاسبی یه وه . شه شه م : قهرزار به بی ئیدنی
 خاوه ن قهرز هه ر سفری بکا حه رامه وه له وسفره ،
 هه رچی رو خسه ته بو موسسولمانان وه کو
 کورت کردنه وه کو کردنه وی نویژ ، بو ته و که سه
 دروست نی یه . حه و ته م : قهرز کردن زور ده ر دیکی
 کاری یه بو خوشه ویستی : زور دوست و برابوون
 به واسطه ی قهرز کردنه وه دلیان له یه که ئیشاوه ،
 وه ناو به ی نیان تیک چو وه ، بناله سه ر ته مه زور
 پیویسته تاممکن ته بی انسان قهرز نه کا وه هه ر
 وه ختی قهرزی کرد له ته ندازه ی خوی لانه دا ، وه بیری
 دانه وی بی ، وه تا ته توانی زو بیداته وه .
 مه ولانای جامی قهرمویه تی :

نکشد بهر مال دنیا رنج
 هر که خواهد کمال بهره ی دین

جهري دين مڪن بناخن دين
تانگاهه جمال چهره دين

منيش نوسيو مه :

قهرز به گویره حدیثی پیغمبر
واسطه نقصی حورمهت و دینه

وه کوزه هره جگر نه کاله تله
هوی په یا بوونی عاجزی و قینه

حدیثی سی و پینجه م

(من حسن اسلام المرء ترکه ما لا یعنیه)

یه عنی : له جوانی موسولمانه تی انسانه واز
هینانی له شتی که مقصدی نه بی .

نه گهر موسولمانه تی هم پینچ رکنه مشهوره بی وه کو
شهادت و نویژو روزووو زکات و حج نه وه مه عنای
هم حدیثه وای لی دینه وه : انسان با به ته نه نه وه که
هم فرمانانه به جی بینی به موسولمان بژمیری ؛ به لام
وه ختی موسولمانه تی یه که ی جوان و خاوینه زیاده
کردنی نه وانه یش واز له شتی بی سود بینی ، وه خوی
خهریک نه کا به فرمانی غیره مطلبه وه ، وه نه گهر
موسولمانه تی عبارت بی له به جی هاوردنی هه مو
ئادابی شرعی وه کو کردنی واجب و سنته کان ، وه
دور که وتنه وه له حرام و مکروه هم جار مه عنای
حدیثه که وایه با انسانی موسولمان هه مو واجب و
سنتی جی به جی بکا وه واز له هه مو حرام و مکروهی

بینی ، وهختی موسولمانه تی یه که ی جوان و دیاری یه
 که پاریزگاری بی بی له شتی حلالی بی سود ، چونکا
 فرمانی حلالیش مادام که قازانجیکی شرعی تیا نه بو
 له خه ریک بونیا وهختی انسان به خوررای بی نه فیهوتی ،
 وه طبیعه تی نه گوری .

ئه م حدیثه اصلیکی راست و دروسته بو
 پاک کردنه وهی دهرن له نه خلاق ی سوک و خراپه ، وه
 هه موو موسولمانان بانگ نه کا بو نه وه که ژیا نی
 خویان ته نها بو بهختیاری دنیا به کاسبی حلال و
 ریکخستنی هه رچی به که لک بی بو کامه رانی ژیان ،
 وه بو بهختیاری قیامت به به گوی کردنی
 فهرموده کانی خوا صرف بکه ن ، وه خویان لاده ن له
 به جی هینانی ئاره زوی نه فسان ی و هزی جانه وه رانه
 وه کو نوستن و خواردن و خواردنه وهی له نه ندازه
 به دهر ، وه خه ریک نه بن به شتی بی سوده وه وه کو
 زیاده ره وی له دامه و شه ترنج و فرمانی بی سودی
 ترا وه کو قسه ی زورو گه رانی ناوهخت به بازارو
 کولان و جاده و دهشت و دهر ، ئه م فرمانانه نه گهر
 گونا هیشیان لی پهیدا نه بی خو به خوررای بی وهختی
 ئاده می زاد نه کوژن . مه شهوره پیای پیای کهوت
 به لقمانی حکیم له مجلسیکا دانشتبو ، ئاموژگاری
 دانیشتوانی مجلسه که ی نه کرد وه نه وانیش زور به
 حورمهت ته ماشایان نه کرد ، پیای وه که پی ی ووت نه ی
 تو خدمتکاری فلان هوز نه بوی ؟ فهرموی به لی ، ووتی

ئەى بەواسطەى چىيەوہ ئەم پایەت دەست کەوت ،
 فەرموى بەواسطەى سىشتەوہ ، يە کەم : قضاو
 قدرى خوا ، دوہەم : راستى لەقسە کردنا ، سىہەم :
 وازہینان لەشتى بىقازانچ .

مەولانای جامى فەرمویەتى :

تا شود درجهان علم و عمل
 شاهد دین تو جمال افزای

زانچە درخور نباشدت بازای
 زانچە لایق نباشدت بازای

منیش نویسمە :

عمرى انسان ژمارەيە بە نَفَس
 ئەوہ دەسمایە بو تجارەتى کەس

حەیفە ضایع ببى بە پوچ و عبس
 بو کەسى کەس بى ئەم ئیشارەيە بەس

حدیثى سى وشەشەم (زُرْغَبًا تَزْدَدُ حَبًّا)

يەعنى : ھەر بەينى نەبەينى برو بو دیدەنى
 دوست و برات ، تا خوشەوێستیت زیاد ببى .
 ئەگەر کەسى بىيەوى خوشەوێستى لەگەل
 برادەريکیا زیاد ببى ، حقى وایە کەم کەم دیدەنى ،
 چونکە ئەگەر کەم دیدەنى کرد ھەموو ھەختى
 لەوماوہدا کە لەيەك ئەبرین ئاگرى اشتیاقو

خوشه ویستی ههل ئه گیرسی وه به دل گهرمی ئه چی
 دیدنه نی ئه کا ، وه به خوشی ئه گهر ریتته وه به لام ئه گهر
 زور دیدنه نی بکا خوشه ویستی یه که یان کهم ئه بیتته وه
 له بهر چه ند دلیل ؛ یه کهم : مادام ههروهختی ههزی
 کرد چاوی به و برایه کهوت ئه و دوسته له بهر چاوی
 بی ئه هه می یهت ئه بی ، وه به طه بیعت وه کو
 هاووری یه کی عاده تی لی دی ، مه شهوره : بویه روژ له
 هاوینا قدری نی یه چونکه هه میشه دیاره ، وه بویه
 له زستانا خوشه ویسته چونکه کهم کهم دهر ئه کهوی .
 دوههم له هات وچوو هه لسان و دانیشتنی زوره وه
 وائه بی چاوی به کرده وه ره فتاری نامناسب ئه کهوی
 وه ئه مه ئه بی به مایه ی نا کو کی و دل له یه ک ئیشانیان .
 سی ههم : له تیکه لی هه میشه یی وه انسان توشی
 بی ئه ده بی ئه بی ، وه بی ئه ده بی مهترین ئه سبابی
 له ناوچونی خوشه ویستی یه ، چوارهم هه مو وهختی
 ئه و برایه وهختی ئه وه ی نی یه بروا بولای ، وائه بی
 خه ریکی فرمانیکی تایبه تی خویه تی ، یا ههزی له
 ته نهایی و هه سانه وه یه ؛ هه زناکا به چاوپیکه و تنی
 کهس ، وه ئه گهر کهسی برروا بولای پی ناخوشه ،
 ناشکرایه دیدنه نی و له بی محبه تی زیاتر قازانجیکی
 لی وه رناگیری ؛ بویه ووتویانه : عهدو په یمان به
 حیات ، دیدنه نی دوست به سه عات .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :

دیدن دوست دوست را گه گه

چهره ی دوستی بیاراید

زاتفاق دوام صحبتشان
شوق کامل ملال افزاید

منیش نویسمه :

ههر که سی حز نه کاله دوستو برا
که م که می دیده نی بکا لی یان
نه ک وهرسیان بکا به دیده نی زور
بو نه ووی زیاد بکا محبتیان

حدیثی سی و هه و ته م

(من اعطی الله ، ومنع الله ، واحب الله ،

وابغض الله ، فقد استكمل ایمانه)

یه عنی : ههر که سی له بهر خواشت بدا به خهلق ،
وه له بهر خوا لی یان بگریته وه ، وه له بهر خوا خهلقی
خوش بووی ، وه له بهر خوا رقی لی یان بی نه وه
موسولمانیکی ته و او ه .

مثلا نه گهر که سی ره فتای چاک و ره وشتی جوان
بو له بهر نه وه که به گویره ی شرع نه جولیتته وه ؛
انسان یارمه تی بدا ، وه ههر کاتی که روی کرده
ره فتای خراپ و ره وشتی ناشیرین له بهر نه وه که
له گوناها یه هیچی نه داتی ، یا خود براده ریکی بی
تا به دیانه ت و روشت بهر ز بی خوشی بووی ،
وه ههر که روی کرده بی دینی رقی لی بی وه وازی
لی بینی ، نه وه نیشانه ی ته و او ی ئیمان ه .

ئەم ھەدىثە ھەموو مۇسولمانان بانگك ئىكەن بولسا
 (اخلاص) : اخلاص ئىكەن بولسا ئىنسان ھەم
 فرمانى بىكەن بولسا بىكەن بولسا بىكەن بولسا بىكەن بولسا
 تەنھا لە بەر رەزاي خوا بىكەن ، نەك لە بەر پىشان دانى
 بە خەلق ، يا بولسا ھەم كە خەلق بىيىسنە ھەم ، يا بولسا
 ئىكەن كە ناو بانگك دەر كا ھەم لە ھەم لە لايىكە ھەم خەلق
 دەست بىكەن بە مدحو تعريف كردنى ، انسان ئىكەن
 ھوش و فامى بىي ئىكەن ملاحظەى غىرى خوا
 لە عبادەت كردنا بى عقىلە ، چونكە بشر ھەم وەك يەك
 ضعيف و محتاج ، وەلە خوا زياتر لە دەستە لاتى
 كە سەنى يە لە رىكايىكى غەيبى يە ھەم قازانجى يا زيانى
 بىگە يىنى بە يە كىكى تر ، وە ھەم عبادەت كى بولسا
 بىرى خوا ئىكەن داتە ھەم بە ناو چاوى خاوەنە كە يا .

بە گویرەى ھەدىث ھەم كەس نىيازى دلى چون بى
 خوا بە گویرەى ئىكەن نىازەى لە گەلىا ئىكەن بولسى ھەم ،
 حضرت «ص» فەرموئەتى : (ما أسر عبد سريرة الـ
 البسه الله ردائها ، وان خيراً فخير وان شراً فشر) ،
 خولاصەى مەعنا كەى ئىكەن ھەم كەس ھەم رشتى
 لە دلى خويادانى ، خوي تەعالا بە گویرەى ئىكەن بولسى
 لە گەلىا ئىكەن بولسى ھەم ، ئىكەن نىيازى چاكى بولسا
 چاكەى بولسا ، وە ئىكەن نىيازى خراپەى بولسا
 خراپەى لە گەل ئىكەن ، بنا لە سەر ئىكەن پىويستە
 انسانى مۇسولمان ھەم بولسا ھەم فرمانى ئىكەن تەنھا
 لە بەر خويى تا خواش لى قبول بىكەن ، بەئىنى لى

تیگه یشتووان ووتویانه : چوار شت ههن به چوار
 شت دهست ناکهون : رهمی خوا به عیباده تی ریا
 دهست ناکهوی ، خوشه ویست بون لای خهلق به
 به دخویی دهست ناکهوی ، وهفای دوست و برا به بی
 وهفایی دهست ناکهوی ، علم و معرفت به تهمه لی و
 حهسانه وه دهست ناکهوی .

مهولانای جامی فهرمویه تی :

انکه در حبو بغض و منع و عطا
 نبودش دل به غیر حق مائل

نقد ایمان خویشرا یابد
 برمحك قبول حق کامل

منیش نویومه :

ههر که سی حبو بغض و منع و عطا
 خالصه بو خودای عزوجل

مژده بی دینی کامله به خودا
 رهمی خوای پی نه گاله کاتی اجل

حدیثی سی و هه شتم

(الجنة تحت اقدام الامهات ، من شئن

ادخلنا ، ومن شئن اخرجنا)

حه زرهت نه م حدیثه ی دهر باره صحابی بیک فهرمو
 که نه ی ویست بچی بو غهزا ، به لام دایکی
 نه ی نه هیشت .

مه عنای ئەم حدیثه وایه : به ههشت بو موسولمانان له ژیر پی دایکیانایه ئاره زویان له ههر کهس بو ئیذنی ئەدهن بیخهینه له شکره وه بو غهزا ، ئاره زوشیان له ههر کهس نه بو دهري ئە کهین وه نایه لین بچی بو غهزا ئەم حدیثه هه ل نایکی زوری تیایه بو موسولمانان له سهر به گوی کردنی دایکیان ، ئەم حدیثه به ئاشکرا ئەلی : غهزا به وه نه مو ئەهمیه ته وه که هه یه تانه بی به فرضی عین - یه عنی تا دوژمن هیرش نه هینیته سهر وولاتی اسلام - به بی ئیذنی دایک حه رامه ، ئەمه شتیکی سه یر نی یه ، له راستیدا دایک و باوک حه قیان له سهر مندا ل زوره ، وه له پاش اراده ی خوا به تأثیری باوک و دایک ، وه به زه حمه ت کیشانی ئەه وان په یدا ئەه بی و پی ئەگا ، به تایبه تی دایک که زه حمه تیکی زور ئە چه ژی ، نو مانگ به پیستی سک هه لی ئە گری ، که په یدا ئەه بی مه ینه تیکی زوری توش ئەه بی ، گه لی جاریش گیانی خوی دا نه نی ، ئەنجا به دریزایی سالانی شیر خواردنی تا پی گرتنی ئەه بی به دیاریه وه شه و نه خونی بکیشی ، وه که گریا رای ژه نی و شیر بداتی و ژیری بکاته وه ، ئە گه ر خویشی شیر نه بو مال به مال بیگیری ، یا شیر بو بکری ، ئەه بی له شو به رگی بشوری و چاودیری بکا ، سه ره رای ئەم هه موئیش و ئازارانه ش ئەه ونده به ره حمه ئە گه ر مندا له که ی توشی ناساغی ییک بو حه سانه وه له خوی حه رام ئەه کا بو

خاتری چاودیری ټهو ، له بهر ټهمه یه جزادانه وهی
 به خیری دایک و چاکه له گهل کردنی زور له باوک
 پیویست تره ، وه کو حه سه نی به صری فهرمویه تی :
 (حق الوالد اعظم ، وبر الوالدة اکرم) . یه عنی :
 حق باوک گه وره تره ، به لام چاکه کردن له گهل دایکا
 پیویست تره .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :
 سر ز مادر مکش که تاج شرف
 گردی از پای مادران باشد
 خاک شو زیر پای آن که بهشت
 در قدمهای مادران باشد
 منیش نویومه :

داییک خوت له سهر سهرت دانی
 دایمه نی قهت له مال و منزل و دهشت
 گهر به خدمت بررویته ژیر قدمی
 ههرله ویوه ټهررویته باغی به ههشت

حدیثی سی و نوههم
 (ليس الشديد بالصرعة ؛ انما الشديد
 الذي يملك نفسه عند الغضب)

یه عنی : ئازا ټهو که سه نی یه که خهلق زور بدا
 به زه وی دا ؛ ئازا ټهو که سه یه که خوی بگری له کاتی
 ررق هه ستانا .

بهم چه شنه که له کاتی ررق ههستانا بتوانی
 مه نعی ررقه که ی بکا ، وه ئه گهر ههر زوری پی هینا
 خوی بگری له قسه ی ناشیرین و کرده وه ی ناره واً
 لیکدراوه ته که ررق ههستان زور خویکی ناشیرینه ،
 حتی بعضی له تیگه یشتووان ووتویانه ههر شه رری
 که توشی انسان ئه بی یا له ههزو ئاره زوی نفسه وه یه
 یا له ررق ههستانه وه یه ، مثلاً کوشتن ، بریندار
 کردن ، جویندان ، ناشکوری کردن ، طلاق خواردن ،
 سویند خواردن ئیشان دنی دلی دوست و برادر ،
 وازهینان له کهس و کار ، وه امثالی ئه مانه هه موو
 له خووی ررق ههستانه وه په یدا ئه بن ، وه زور کهس
 بوون له وه ختی ررق ههستان دا گیانیان دهرچووه ،
 بناله سهر ئه مه زور پیویسته انسان ئاگای له خوی
 بی ، وه ههر چون بووه منعی ررق ههستان له خوی بکا ،
 وه ئه گهر به ناچاری ررقی ههستانا خوی له قسه و
 کرده وه ی ناشیرین بیاریزی وه بو ئه مه چه ند وه سیله
 هه یه ، یه کی له وانه بیر کردنه وه یه له گه وره یی خوای
 تهعالا که دهستی ئه رروا له جزای ئه م ررق ههستان و
 ناشیرین ووتنه دا انسان له ناو بهری ؛ یه کیکی تریان
 بیر کردنه وه یه له اجر و ثوابی ئه هلی حلم و حه وسه له ،
 وه ووردبونه وه یه له مه ئه گهر خوی رابگری له وه ختی
 ررق ههستانا خوا جهزای ئه داته وه ، یه کیکی تر
 له وانه دهست نویژ گرتنه ، یه کیکی تر له وانه ئه وه یه
 ئه و جیگه یه به جی بهیلی ، وه برروا بو جیگه ییکی تر

(بیداری) : ررق ههستان وهختی ناشیرینه که
 به ناحق بی ، چونکه ررق ههستان لهسه ر حق زور
 شتیکی جوان و بهجییه ، هه زهرهت «ص» به وه هه مو
 حلم و هه وسه له وه که بووه زور جار لهسه ر اموری
 دیانت به توندی عاجز بووه ، امام احمد خوالی رازی
 بی فهرمویه تی : (نهاية الکمال الغضب فی موضعه ،
 والحلم فی موضعه) ، یه عنی : ئاخر دهره جهی ته واوی
 بو انسان ئه وه یه له جیگاییکدا ررقی ههستی کسه
 موناسبی ررق ههستان بی وه له وهختیکا حلمی بیی
 که مناسبی حلم بی .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :

پهلوان نیست آنکه در کشتی
 پهلوانی دگر بیندازد

پهلوان آن بود که گاه غضب
 نفس اماره را زبون سازد

منیش نویومه :

پالهوانی ئه وه نییه که به زور
 خهلق زه لیل که یت و لات و مال و یران

پالهوانی وه هایه خوت بگری
 له خراپه له کاتی ررق ههستان

حدیثی چل ھھمین

(المسلم من سلم المسلمون من یدہ ولسانہ)

یہ عنی : موسولمانی تہ واو تہ وکسہ یہ کہ
موسولمانان لہ دہست و زوبانی سہ لامہت بن .

بہ مہ عنایہ موسولمانی تہ واو کہ سیکہ نہ بہ قسہ
نہ بہ کردہ وہ موسولمانان توشی زیان نہ کا . نہ دہس
دریژی بکا بو مال و گیان و ناموسیان ، وہ نہ لہ پاش
ملہ ناویان بہری وہ قسہی خراپیان پی بلی وہ جوینیان
پی بدا . وہ بوختانیان بو بکا وہ ناووناتوری
ناشیرینیان بو ھہ لہ بستیت .

پیویستہ لہ سہر ھہ مو انساننی چاودیری حقوقی
خواو ھہ مو خہلق بکا . وہ بزانی کہ بہ تہ نہا چاودیری
حقوقی لایہ کیان نہ جاتی نابی بہ لام لہ بہر دوشست
لہم حدیثہ دا تہ نہا باسی حقوقی خہلق کراوہ . یہ کہم :
چونکہ بو ژیاننی دنیا چاودیری کردنی حقوقی خہلق
گرنک ترہ ، چونکہ تہ گہر انسان لہم دنیا دا چاودیری
حقوقی خہلق نہ کا ناژی ، وہ دنیا پرر تہ بی لہ شہررو
ٹاژاوہ و کوشتن و بررین ، کہ تہ مہش ناشی بیبی ، بہ
پیچہ وانہی تہ مہ وہ تہ گہر چاودیری حقوقی خوا
نہ کا گونا ھہ کہی تہ نہا بو خویہ تی ، وہ ھہر خوی
توشی زیان تہ بی ، وہ مہ سئہ لہ کہ تہ کہ ویتہ بہینی
خوی و خوای خویہ وہ ، خوایش ارحم الراحمینہ دور
نی یہ کہ لی بیوری . دو ھہم لہ بہر تہ مہ مادام انسان

حالی له گهل خه لقا باش بو زور نژیکه حالی له گهل خواي
خویشیا باش بی ، وه به گویره ی فهرموده کانی
بجولیته وه وه ههرچی پیویستی به نده گی بی
جی به جی ی بکا .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :

مسلم آنکس بود به قول رسول
گرچی عامی بود و گر عالم
که به ههر جا بود مسلمان
باشد از قول و فعل او سالم

منیش نویسمه :

به صریحی حدیثی پیغمبر «ص»
ئه و مسلمانه دینی ساغه که وا
له زبان و له دهستی سالم بی
ههر که سی باوهرری هه یه به حوا

اللهم اجعلنا من المسلمين الذين يسلم المسلمون
من ايديهم والسننهم سبحانه رب العزة عما
يصفون وسلام على المرسلين والحمد لله رب العالمين .

۱۳۷۳ ی کوچی - ۱۹۵۴ ی زایینی
سوله یمانی - مزگه وتی حاجی حان

۵

نوورونه جات

بسم الله الرحمن الرحيم

به ناوی ئه و خالیقه ی که کامیله و به که ره م
به خشنده یه و میهره بان خاوه نی «به یت و حه ره م»

سه ناو سوپاسیکی وا که می نه مینی له وا
بو خالیقی ماسیوا به حیکمه تی مونته ظه م

دروستی فهرموو هه موو دنیا ، که هیچی نه بوو
نووسی له «له وحا» به زوو هه رچی ئه بی زورو که م

ئینسو فریشته و پهری ، عه رزو سه ماو ئه خته ری
هه ر ئه و بوو وینه گری له سه ر هه تا کو قه ده م

به لوطفی خوی ئه و خودا به ئاده می عه قلی دا
ایده بالهدی ، علمه بالقلم

هه م قووه تی عه قلی دا به ناردنی ئه نبیاء
ته بشیرو ئینزاری دا به نیعمه ت و به ئه له م

ئه زه لی یه هه ر بووه ، ئه به دی یه هه ر هه یه
ته نیایه بی وینه یه ، خاوه نی حوکه و حه شه م

قادرو زانایه ئه و ، بیسه رو بینایه ئه و
خواهشی بالایه ئه و ، گویایه بی ده نگ وده م

یا رب صلّ علی افضل من أرسلا
والانبیاء ، وعلی من اقتدا فی الامم

[بریژه رحمت خوا له به حری فه یض و صه فا
سه رحه رزه تی موصطه فاو ته صاحب و ثالی به جه م] (۱)

پیغه مبهری ره حمه ته بو روحی ئه م ئوممه ته
خاوه نی مه رحمه ته بو عه رب و بو عه جه م

پیغه مبهری « خاتمه » بو دینی ئه م عاله مه
ره هبهری چهن « حاتمه » بو به خشش و بو که ره م

لوقمانی دهر دو غه مه ، لوطفی وه کو مه ره مه
ده وای دهر دو ئه له مه بو قه لبی خاوه ن ئه له م

سه روهری گشت عاله مه ، له م نه ته وهی ئاده مه
بو فه یزی ئه و خادیمه چهن شاهی خاوه ن عه له م !

باجی له سه ر سه له فه ، تاجی سه ری شه ره فه
به لکو شه رف سه ده فه و ، ئه و دورری فه ردی یه که م

بو چه رخی پیغه مبهری شه مسی سه مای سه روهری
بوداییره ی ره هبهری « طاها » یه به دری ئه ته م

هه ربه و هه واهل ته کا شووشه ی شه قاوت شکا
هه ر به وه خور ره م ئه کا بارانی فه یزو که ره م

له وشوینه گول به سته یه ئه و گولی سه رده سته یه
له وشوینه دل خه سته یه ئه و مه ره مه بو ئه له م

هه ر ئه و په نای ئه مه له بو سه رده می زه لزه له
سوجه ئه با یه په له و تکا ئه کا بو ئوممه

(۱) ئه م به یته بو ئه وه یه وه کو سه ربه ند به کومهل بخوینریته وه .

جيا له گهل عالهما ئه ذاته ئيللا لهما ،
خاليقي عه رزو سهما هيناووني له عه دم

[ره بي بريژه صهفا بو ره بهري ري وهفا
بو لابهري هوي جهفا به حيلم و حوكم و قه لهم]

بو ئه و چراي عالهما نووري دلي ئادهمه
كه ره بهري خاتمه بو عه ره بو بو عه جهم

ئه و شاهي صاحيب سهنا ، ئه و ماهي دوور له پهنا
كه ئه و ئه بي به پهنا به بو كاتي ئيش و ئه لهم

ئه و ئه نووري ئه نبيا ، ئه و سه رووري ئه صفيا
لاميع به نوورو ضيا دافع له بو توز و ته م

دنيا له به حرو له بهرر ، زه وي له ووشك و له تهرر
پرر بو له خيرو له فهرر ، كه نايه سهريان قه دم

نووره و نه جاته و صهفا ، بو دلي خاوهن وهفا
دهرمانى ده رده و جهفا ، مهره مي ئازار و غه م

به شيري ئه هلي وهفا ، نه ذيري ئه هلي جهفا
مونيري خاوهن صهفا ئه ميري خاوهن كه ره م

مه حبه تي يه كه نه فهس به گيان ئه گهر بيته دهس
بو ئه هلي مه يل و مه بهس چاتره له به يع و سه له م

موحه ممه ده ، ئه حمه ده ، مه سه ووده ، هه م ئه سه عه ده
له مه رته به ي دهس مه ده ؛ نايگاتي دم يا قه له م

ئه و شاهه پايه قه وي پيغه مبه راني زه وي
داويانه موژده ي ئه وي به عه يني ناوي عه له م

هاتووہ نیشانہی نہ بیی بہ عہجہ می و عہرہ بیی
« مُبَشِّرًا بِنَبِيٍّ » نہ قلہ لہ (عیسا) بہ دہم

خوا کہ ناردی روسول پھیمانی فہرموو بہ کولل
بو کومہ کی ٹہو بہ دل ، بو نہ شری حق بو ٹومہم

لہ نیو سو پای رہہبری ی ، چ ٹامیر ، چ عہسکہری
ہہر بو ٹہوہ سہروہری ی ، ہہر ٹہوہ خاوہن عہلہم

وہک پھروانہ بوو پھری ی بوشہ معی رووی ٹہوہری
بویی وہ کو (موشتہری) جو بریل ٹہہات دہم بہ دہم

حہیرانی دہورو بہری زوہرو سوہاو موشتہری
سہیوانی تاجی سہری چہرخی سہمای مونٹہزہم

دنیا یہ بوو ہیمہ تی ، دہریایہ بوو نیعمہ تی ،
شہیدایہ بو تہلہ تی ٹہومانگہ دہردی لہ تہم

مہنبہ عی صیدق و صفہا ، مہجمہ عی شہرم و وہفا
رہقیبی جہورو جہفا ، طہیبی دہردو ستہم

شہیدای شہمیمی دہری باغی بہہہشتی بہری
چاکیری دررکی دہری گولباغی دہشتی ٹیرہم

چون ٹہو ٹومیدہو پہنا بو روشنایی و سہنا
نوخٹہی رہشی دانہنا لہ کاغہذا بہقلہم

ہہر نوورہ بارہو بہشی ، ہہر پاکی یہو بی غہشی
دوورہ لہ لہ ککہی رہشی بہروح و دل دہست و دہم

بو شہرحی صہدری ٹہو ، بو رہفعی ذیکری ٹہو
بو نووری فیکری ٹہو ٹایہت پررہ لہ حیکہم

ره فیقی فه تح و ظه فه ره له حه زه رو له سه فه ره
بو نه فه رو ، بو خه فه ره ، له تیپی تو ، زورو کهم

ونوره 'في الوری عمّ السما والثری
بجهده للهدی ، وصدده للصنم

[برریژه ره حمت خوا ! له به حری فه یضو صه فا
سه ره حه زه ته تی مو صطه فاو نه صحابو ئالی به جهم]

رشته ی نه سه بی له هه ردی و لاوه

نه سه بی مو عته به ری بو شه ره فو سه ره وری
هه موو له له ککه به ری ی ، موخته ره مو موخته شه م

له خه به را واریده : ئه م سه ره و ره سا جیده
هه رکه س به ئه و عائیده گه و ره بو وه موخته ره م

به ندی دوررو گه وه ره ، له مه عده نی جه وه ره
حوبی ئه وان وه رگره به روح و دل نه ک به ده م

ئامینه یه والیده ی ، باسی ئو صولی بکه ی
به وه هب و زوهره ئه گه ی عب دوله ناف ی یه که م

باوکی بوله ند مه رته به (عبدالله ی) مونته خه به
له (عه بدی مطلبه) خاوه نی جاوه حه شه م

(هاشم) عه تای خوی به سه ، (عب دوله ناف) ئه قده سه
(کلاب) هه پینجه م که سه (مه رره) یه جه ددی شه شه م

(که عب) ، (لووه ی) هه شته مه (غالب) بلی نو هه مه
(فیه ره) به حه ق ده هه مه (مالیک) له وی یازده هه م

(نهضر) و (که نانه) له بهر ئینجا [خځیمه] له سهر
(مودریکی) خاوڼ ته بهر لای عه رب و لای عه جه م

(ئیلیاس) ه، ئه نجا (موضهر)، (نه زار) ی عالی سی یه
موعه دد گه لی موخته بهر ، عه دنان گه لی موخته شه م

ئهم رشته ئه روا هه تا (قه یدار) ی خاوڼ وه فا
کورری ذه بیچی (صه فا) ئیسما عیلی موخته ره م

سیلسیله یی به شه ره ف به رزه له هه ردوو ته ره ف
نه له سه له ف ، نه خه له ف وینه ی نه بوو بو که ره م

له ئاده مو نه سه بی ، هه تا خه لیلی نه بی ی
تا بابی خوش هه سه بی ، موخته ره م له موخته ره م

بو حورمه ته ، ئه ی برا ! ، که گه وهه ری شه وچرا
ئه بریته عالی سه را له شوینیکی موخته سه م

چهن کانه ئهم عالهمه ؟ ئهم نه ته وه ی ئاده مه
خوش خولکه ، موخته ره مه ، له عه ره با ، یا عه جه م

په یدابوونی هه زره ت (ص)

[بریژه ره حمه ت خوا ! هه تا قیامه ت له سه ره
سه رده فته ری ئه نبیاء ره هبه ری جینن و به شه ر] (۱)

ئهو کانی حیلیم و وه فا کاتی به نوورو سه فا
ده رچوو له په رده ی خه فا رووناکی کرد ده شت وده ر

(۱) ئهم به یته وهك سه ربه ند ده ووتریته وه .

بیسته می نه یسانی زوو به هاری خوش ره نگ و روو
غونچه به لیو خه نده بوو له بهر نه سیمی سه دهر

مانگی ره بیعی یه ک بوو ، له روژی دوانزه می
دووشه ممه بوو صوبج دهم هه تاو له کهل هاته دهر

به صووره تی دلبه ری نازاری بی سیبهری
به شه و قی رووی ئه نوهری (کالشمس ، لا کالقمر)

روون بوو زهوی تا سه ما توو زو ته می تیا نه ما
خه م جی نه ما له وده ما ، له م عالهمه که و ته دهر

ئهم عالهمی پرر ته مه ووشکی نه ما ئه و دهمه
به نمی ئه و شه ونمه به خورر ئه باری له سه ر

که و ته ته به سسوم هه موو لیوی جیهان زوو به زوو
له عه رزه وه موژده چوو له بو فریشته له سه ر

فهوجی فریشته ی سه ماء به نه شئه هاته سه ما
غهم له نیوانا نه ما (والدهر قد از دهر)

میلله تی دل پرر له ته م به (ئه بره هه) ی پررسته م
به نووری به دری ئه ته م نه شئه ی سه فای که و ته دهر

به مه قده می (موصطه فا) نه ما نموونه ی جه فا
حیجازو مه ککه و سه فا پرر بوو له خیرو له فه رر

به شه و قی رووی موصطه فا روشن بوو ده شتی سه فا
به بای شه مالی وه فا دهر چوو جه فا بو (سه قهر)

حق که و ته جیلوه و سه نا ، باطل به ره و لای فه نا
نوور دای له پیچ و په نا ، تاریکی رویشته دهر

ٲه و نيشانانہی کہ لہ پيش لہ دايک بوونی دہر کہو تن

بو شہرہ فی (موصطہ فا) ٲه و چل چرای ری و ہ فا
زو و ہاتہ دی بہ صہ فا گہ لی نيشانہ و ٲه ٲہر

یہ کہم نيشانہی قہوی لہ سہر بیساتی زہوی
پایہی مہ جوسی نہوی ، شو کوہی کہو تہ خہ تہر

کیسرای قہوارہ قہوی ، خاوہن شو کوی خوسرہوی
مہ ٲموری ہاتہ خہوی ، بی ترسو بیم و حہ ذہر

پی ویوت مہ قامت ہہ موو تہ سلیم بکہ زو و بہ زو و
بہ مہ ردی خوش خولک و خو و ، خاوہن عہ سای بی زہرہر

پاش ٲہمہ ہہ یوانی ٲہ و بو شیوانی ناوی ٲہ و
چوار دہ تا قی بہ تہ واو شہق بو و لہ خوار و لہ سہر

بہ و خہ و ہرر وحشہ تہ ، بہم حادثہ و دہ ہشہ تہ
ٲہ و شاہہ باشہ و کہ تہ کہو تہ خہ یال و خہ تہر

گہ ورہی موغانی (۱) ٲہوی ، ٲہ ویش خہوی دی شہوی
خہوی کہ دل نہ یہوی پی ی کہو تہ بیم و حہ ذہر :

چہن ٲہ سپی خوش رہوت و ررو ، چہن ووشتری نہرم خو و
لہ دہ جلہ و ہ ، دہ و بہ دہ و ، پہرینہ و ہ رو و بہ سہر

یانی سسوپای دینہ وا بہ ورہ نگہ شیرینہ و ہ
بہ شان و تہ مکینہ و ہ بہ و یا ٲہ کہن ری گوزہر

(۱) موغ : پیای ٲایینی ٲاگر بہرستہ کان .

مه جووس له بهد ئهختهري كوژايه وه ئاگري
ئه گهرچي بوون له سهري چهن جهرهسي باخه بهر

گولاي ساوهي به فهر روچوو وه كو دهشتي بهرر
ياني قوراوي به سهر رووم له سهرو كهوته بهرر

ريگهي جنو كه نه ما له هاتووچو بو سه ما
(كاهن) له چالي خه ما داما وه كو كويروكه رر

كه نوبه بي بو هودا ، بو نووري وه حبي خودا
عه رراف ئه بي بي صه دا بمرى به صه ده ردی سهر

ئهوانه ي شيرين داوه تي و به خيوي ن كر دووه

دايه ني شيري ، له سهر به ياني ئه هلي سيهر
يه كه م (ثووه يبه) عه تيقي برون (خير البشر)

دوو ههم (حوه ليمه) ئه و يش گه ييشته ئه و نيعمه ته
به فه يزي ئه و خزمه ته ، بو قه و مه كه ي بوو به فهرر

دوو سال له ناو بادي يه ئه و سهروهره هادي يه
به م دايه نه (سه عدي يه) پهروهره بوو بي زهره ر

پاش ئه وه هينايه وه ، لاي واليده ي مايه وه
چون واليدي ماجيدي له م عاله مه چو بووه ده ر

شهش ساله بوو موصطه فا دا يكي به شيويه وه فا
هه تا (مه دينه) ي صه فا بردي به عه زمي سه فهر

كه هاتنه وه ، دي به دي ، بو واليده ي هاته جي
كه خاكي (ابواء) ببی به قه بري ، نِعَمَ المقر !

له ته مه نې هه شتی یا با پیره گه وړه ی نه ما
ئینجا له لای مامی ما (بو طالب) ی مو عته بهر

له عومری دوانزه له گه ل مامی (زبیر) ی به طهل
به هو ی تیجاره و عه مه ل چو و بو یه مه ن به سه فهر

له عومری هه ژده دابوو به عاده تی کاسبی
چو و شاری بو صرايشی دی له شامی خاوه ن ته مهر

له مه سه فهره مه یسه ره لای سه ری ئه و سه روه ره ،
پارچه یه هه وری ئه دی سیبه ری خستبوه سه ر

جا شوره تی ئه و وه ها دای گرت جیهان به به ها
(خدیجه) دل خوازی دا بو عه قدی شاهی به شهر

ئه ویش له سه ر ره غبه تی ، به ئاره زووی عه شره تی
عه قدی صفاو عوشره تی کرد به بناغی ته مهر

شکو و شیوه ی هه زره ت (ص)

وه صفو ته نای بی گومان مه حاله بو ماسیوا
هه یرانه ئینسان له وا فریشته یه ، یا به شهر ؟

به به که چن ئه نوه ره ، هه تاوی بی سیبه ره
نه فریشته نه به شهر ، به م سیره ته که و ته دهر

له حوسنی بی ئافه تی میانه بوو قامه تی
که چی له ناو عه شره تی به به رز ده ها ته نه زهر

له بهر شکوهی سه ری (زوه ره) به دل ، (موشته ری)
بو خادمی و چاکیری بی به دهر بانی دهر

به دري دوجاي ظولمه ته ، شه مسي ضوحاي رحمة ته
نووري هوداي ئوممه ته بو گه لي جينن و به شهر

مووي ره شي قوببه ي سهر ي بينداری وهك عه نبهري
تا شاني دائه پهرري دمدم له مـهـش كورت تر

ته ويلى خوش هه يئته تي به زينـه تي طه لعه تي
كه دهرئه كهوت وات ئه دي روژه له كهل هاته دهر

دوو خه تي ئه بروي شهوي ، و كوو هيلالي نهوي (۱)
كه وان و تيريش موژه ي بو قه لبـي صاحـيب نه زهر

ته شبـيهـي چاوي مه كهـن به چاوي ئاهووي خوتهـن
خه تا يه دم لي مه دن به نيسبه تي بي ئه تهـر

ئه يدي له پشتي سهر ي وه كوو له پيش نه زهر ي
ياني : له شي ئه نوهر ي پا كه له توزو كه دهر

ئيمامي عاممه و ئه بي چاوي له عالهم هه بي
له راسته وه يا له چه پ ، له پشته وه يا له بهـر

نيرگسي چاوي ره شي ئه نووست وه كو غونچه گول
به لام له خه ودا به دل بيدار و خاوهـن خه بهـر

رووي پرر له شهرم و حه ياي ، قه نديلي دهشت و چيـاي
له شهوقي نوورو ضيـاي روژ رووي نه بوو بيته دهر

غونچه ي ده مي ئه نوهر ي ، به بيني وهك عه نبهري
عاشق له بووي موشته ري به دل ، به روح و ، به سهـر

(۱) نهو : تازه ،

تقی ئه بو به شیفا بو زامی دهر دو جه فا
به شهر تی صیدق و صه فا بو شاهی (خیر البشر)

به صونعی (رب الفلق) سینه ی وه کو لاهو رهق
واسیع له بوو نوری حق ، لامیع به وینه ی قه مهر

له سینه یۆ دهر ئه چوو خه طیکی شیرین له موو
طوولی هه تا نافی بوو به میثلی ره یحانی ته رر

لای چه پی ناوشانی ئه و ، بو عیززه ت و شانی ئه و
هه بوو نیشانی که به و شاهیده ئه هلی سیهر

به قه دری هیلکه کهوی ، ئه ستیره بوی ریک کهوی
مه ممنوو نه بو پرر تهوی نووری ئه وی بیته سه ر

بونی ئه رویشته دل چاتر له نه سرین و گول
بوی ئه تلایه وه به کول عه نه رو میسکی ته ته ر

دهستی دریژ بوون برا له بو عه تای فوقه راء
دائه په ررین له سه را تا به ندی ئه ژنوبه دهر

چونکه شه هاده ی شه ره ف به و گه یی یه شه ش ته ره ف
په نجه ی شه هاده ی له که فف ئه علاو ، ئه وان موخته سه ر

بو ئه وه تا شوینی پی ی راس بی له سه ر عه رزی ری
قوولی نه بوو ژیری پی ی به نه قلی ئه هلی سیهر

پاش به پیغه مبه ربوونی

ئه و ذاته مونته خه به که مه عده نی ئه ده به
نه ک سه روهری عه ره به ، به لکو بو هه موو به شه ر

له ئه‌ووه‌لی حاله‌وه تا که‌وته ناوساله‌وه
له‌دهر وه یا ماله‌وه ئه‌یکرد له په‌ستی حه‌ذر

فیکری وه‌هابه‌رز ئه‌بوو له‌م عاله‌مه‌ده‌ر ئه‌چوو
بیری له‌خالق ئه‌کرد ، نه‌ک ئه‌زه‌وی و ده‌شت و ده‌ر

کاتی که‌ ویستی خودا یه‌کی بگا به‌هودا
فیکری وه‌های پی‌ئ‌ه‌دا په‌نای بدا له‌خه‌ته‌ر

به‌لی هیدایه‌ت که‌ بوو عه‌ون و عینایه‌ت به‌زوو
ئهم روح و جیسمه‌هه‌موو ئه‌کا به‌خاوه‌ن هونه‌ر

له‌به‌ر چرای ئی‌هتیدا ئه‌که‌وته یادی خودا
له‌ئ‌ه‌وه‌لو ئی‌بتیدا ئه‌که‌وته ده‌ریای نه‌ظه‌ر

هه‌رسالی مانگی ، برا ، ئه‌رویه‌ غاری (حیراء)
فارێغ له‌گشت ماحه‌را به‌روح ، به‌دل ، به‌به‌صه‌ر

که‌سالی چل‌هاته‌دی شه‌ش مانگ هه‌رچی خه‌ویه‌دی (۱)
راس‌ده‌ر ئه‌چوو بی‌که‌می ی وه‌کو سفیده‌ی سه‌حه‌ر

هه‌تاله‌ غاری (حیراء) ریساله‌تی پی‌درا
بوو به‌چرای چل‌چرا بو‌ری نه‌جاتی به‌شه‌ر

دووشه‌مه‌بوو هه‌ژده‌هه‌م له‌ره‌مه‌زانی ئه‌هه‌م
(جبریل)ی خاوه‌ن که‌ره‌م وه‌حیی خودای برده‌سه‌ر

چه‌ن ئایه‌تیکی خودا ، له‌خه‌لق و عیلم و هودا
هینا له‌بو ئی‌هتیداو ، وون‌بوو له‌ده‌ر کی به‌صه‌ر

(۱) خه‌ویه‌دی = خه‌وی ئه‌دی .

که وون بوو لی ئه وده مه ئه و خاته می ئه کره مه
وه کویه کی پررغمه هاته وه دل به حه زهر

که هاته وه مه نزی له پاش ئیفاقه ی دلی
فه ورن به بی ماته لی که وته به یانی خه بهر

گیرایه وه ماجه را ئه وزاعی غاری (حیراء)
بو هاوسه ری دووسه را ، بو هاوده می موخته بهر

پاش باسی ئه م صادیقه ، ئه وهاده می موشفیقه
برد یه لای (وه ره قه) زانا به عیلمی سی یه ر

ئه ویش به له هجه ی وه فا فه رمووی به موژده ی صه فا
ئهو ذاته بی ئیختیفا (جبریل) بوو ، بوت که وته دهر

پاش ئه مه سی سالی دی ، رووی جو به ئیلی نه دی
و قلب حُضْرَتِه ضَاقَ لَهُ و انحصر

تا جاری ئه و رووچرا رویشتبوو بو (حیراء)
که هاته وه به وسه را (جبریل) ی هاته نه ظه ر

به هه یئه تیکی عه جه ب ، به هه یبه ت و به حه سه ب
له ده هشه تا شای عه ره ب که وته وه له رزو خه ته ر

که هاته وه ماله وه به وه له رزه هه رمایه وه
پیچای له ئه عزایه وه جلی له پی تا به سه ره

هه تا له بو ره به ری (جبریل) که ییشه سه ری
سووره تی (مدر) ی هینا به شان و قه ده ر

ئینجا به شان و شه ره ف حه رزه ت له هه ر چوار ته ره ف
به یانی کرد ، وه ك سه له ف ، ته وحیدی ره ببول به شه ر

صیددیقو ، زهیدو ، عهلی ، بیلالی مه شرب وهلی
عوثمان به نووری جهلی گه یین به بی دهردی سهر

طه لحه و زوبه یرو سه عید سه عد ئیبنی عهوفی ره شید
ئه بوو عوبه یده ی شه هید ، تهرقه می عالی سیهر

یاران به صیدقو صه فا ئه چوونه لای موصطه فا
به ترسه وه نه بادا بگهن به ئیش و زهره ر

یه کیه کو دودو ئه چوو لای شاهی خوش خولک وخوو
تا وهرگرن رووبه روو ئادابی دینی به فهره ر

بوکاتی فیربوونی حق گرد ئه بوو نو یه ک نه سهق
لای شاهی شیوه شیرین ، به لام به بیم و حه ذهر

هه تا به ره حمی خودا قه بوول بوو لای باره گا
دوعای (نبی الهدی) ئیمانی هینا عومه ر

ئینجا به شان وشکوّه عومه ر وه کو شیری کو
کوفقاری هینا ستۆ له شارو دی و دهشت و دهر

شمشیری خوی کرده مل ئه یگوت به پیاوانی زل
کی زیددی دینه به دل فهرموو ده با بیته دهر

تا هاته خوار زووبه زوو [فاصدع بما تؤمر]
بو نه شری دین رووبه روو له شاری مه ککه و له دهر

جا مه ککه که وه ته په له له شورش و زه لزه له
له زیددی ئه م سیلسیله بو کرده وه ی شوروشه ر

تائه و شه هی ئه کره مه فهرمووی له بهر مه رحه مه
بررونه لای (ئه صحه مه) شای حه به شی مو عته بهر

ياران له ترس ته له ف چوون بو چه بهش به سه له ف
لای ته صحه مهی به شه ره ف مانه وه بی دهردی سهر

يارانی دل به وه فا له دووری رووی موصطه فا
دیل بوون به داوی جه فا تا هاته لایان خه بهر :

کافره کان صهف به صهف چوونه ته سوجهی شه ره ف
بو خالقی شهشی ته زه ف (والنجم) ی ناردوونه سهر

له شه وقی ئهم وه حده ته يارانې ته محه زره ته
که رچی سه فهر زه حمه ته هاتنه وه مه ککه ی به فهر

دهر کهوت کافران هه موو هه روان له سهر عه ینی خوو
بویه که ررانه وه زوو له بو چه بهش به سه فهر

ره ضای خودا حازره ، هاتنی زور ظاهره
بو ته وکه سه ی صابره له بهر به لاو دهردی سهر

ته روا ته ناو قه لبی حه ی به روژوشه و په ی به په ی
ته وه ی نه کا باسی وه ی له ئیشی دهر دوزه ره

دهر چوونی به نی هاشم بو شه عبی عبدالمطلب

ئه مه مجاره خپلی جه فا ، کافرانې بی وه فا
له بو سزای موصطه فا که وتنه قه سدی خه ته ر

ئه بی موحه ممه د به زوو له گهل ته قاریب هه موو
بررونه دهر زوو به زوو ، نه کهن به شارا گوزه ر

خزمان خه له دل هه موو ، دهر چوون له مه ککه له بو
شیوی (عبدالمطلب) دل عاجزو غه له بهر

به فیه یزی جیلوهی قیده م که بوی ته چوو دهم به دهم
گیان بوو به به حری که رهم دل بوو به کانی ته مهر

بیستی گه لی سیرری حهق له خالیقی ماخه لهق
ناکری به حه رفو وه رفق شه رحو به یانی خه بهر

جادا پهری له وده ما له ته و جی بور جی سه ما
عالم ته می تیا نه ما له به رنه سیمی سه حه ر

شه هابه ، یا به رقه خو ی دنیا به بی فه رقه بوی
ده ست له دنیا ته شوی بزانی چونه خه بهر

کوچی حه رزه ت (ص) بو (مه دینه)

ئینجا به وه حیی سه ما وه ختی ئیقاده ی نه ما
با (سیّد الکرماء) له مه ککه بر روا ته ده ر

هات ته مری هیج رت به حهق لای ذاتی (رب الفلق)
له بهر شه رری (ما خلق) که و ته ته هی یه ی سه فه ر

له گه ل ره فیقی وه فی ، سه دیقی دل مو کته فی
به صووره تی موخته فی له شاره وه چوو نه ده ر

له غاری ته و را له وی مانه وه تا سی شه وی
به لکو هه لی هه لکه وی هه تا بررون به سه فه ر

بوو به کری خاوه ن صه فا ، ره فیقی صاحب وه فا
پی خوشی بوو ده ر دو جه فا له پیناوی پیغه مبه ر (ص)

سه دیقی نازاری تو ، ره فیقی ناوغاری تو
گولباخی بی خاری تو بو تو ته بوو به سو په ر

به ده وری ئه و یاره دا مار گهستی له و غاره وا
له و غاره پر رماره دا بی یار ئه که و ته خه ته ر

سی شه و له و ی مانه وه ئینجا به په نهانه وه
وهك روژ له کیوانه وه طلوعی بوو ، که و ته ده ر

به شه رم و شان و شکوه نه سیمی داوینی کوه
رووی کرده جه بهی سه روو له ساحیاژ بر سه فه ر

هه رچه نه باران نه بوو که چی ریگاوبان هه موو
به یومنی ئه و زوو به زوو پرر بوو له خیر و له فه رر

له م سه فه ری هیجره ته له فه ضلی ئه و حه رزه ته
هه ر خاریقه ی ده ه شه ته ده ر ئه که و ی بو به شه ر

باسی (سوراقه) مه که ن ، له و خاریقه ده س مه دن
سی جار له رری به به دن روو چوو گه ییشته خه ته ر

با به رگی (کیسرا) ببا له جائیزه ی ئه ده با
خه لات له لای نوجه بآء شمشیره یا تاجی سه ر

له ئومومه عبه د مه دوو ، مه رریکی پیری هه بوو
به یومنی شا زوو به زوو بوی بوو به جی ی خیر و فه رر

که شه و قی داوه له دوو ر خاوه ن سه فای به رقی نوو ر
ئه نصار گه یینه حوزوو ر ، حوزوو ری (خیر البشر)

به عاده تی نوجه بآء پیشوازی یان لی کرا
که دابه زین له (قوبآء) میوانی زور مو عته به ر

روون بوو هه موو سه رزه و ی به نوو ری سیما ی ئه و ی
تاریکی ی که و ته نه و ی ی ، ده رچوو سو فیده ی سه حه ر

راسته ته مه يا خه وه ، به روژه يا به شه وه
ته وخواه ونی پر رته وه لای عاشیقان که و ته دهر ؟؟

(ته نصاری ته و روژ وشه و په روانه وینه به ته و (۱)
بوشه ووقی روخساری ته و ته چوون به سوژی جیکه ر

چهن خوشه دل ته و دمه سه رشارو خاتر جه مه (۲)
نه میخنه ته و ، نه غه مه ، نه زه حمه ته و ، نه که دهر

له حاله ویجدانی به ، میقداری یه که ثانی به
به مه عالمه فانی به قیمته تی ناییت دهر

پاش مووده تی له (قوباء) له که لگه لی به وه فا
وه کو شنهی بای صه با چوو بو مه دینه ی به فوهر ر

پیش وازی که ران به جه م دل خوش و خالی له غه م
سروودی شادی به دهم : (طلع نور القمر)

یارانی مه که کش هه موو له زور و که م هه رچی بوو
که یین هه موو زوو به زوو به حه زره تی پیغه مه ر (ص)

موهاجرینی (حه به ش) پاش زه حمه تی روژی ره ش
جه م بوون له لای به ش به به ش به میثلی هاله ی قه مه ر

چهن خوشه دل به صه فا ، له پاش فیراق و جه فا ،
به یاری خاوه ن وه فا بگا ، به بی دهر دی سه ر !!

جا سه روه ری روو چرا فه رمووی : چرا هه لکرا
ئیعلانی ئاین درا بو ئه هلی به دوو حه زه ر

(۱) به ته و = به تاو ، به تین .

(۲) سه رشار = مه ست ، شاد .

به وه عظو ئیرشادی حهق ، عالهم طه بهق به طه بهق
گه یین به نووری شهفهق دلشادو دهس به که مه ر

به لام به هوی به درهوی ی جووله که ی ره وشت نهوی ی
تهم که و ته سه ر رووی زهوی له به رته مای آخذ و جر

شیری سپی ئیه تیدا رهش بوو به شیوه ی عیداء
جا وه کو شیری خودا ئه صجابه ده رچوو نه ده ر

به درو ئو خود هاته روو ، خه ندهق و خه یبه ر به زوو
به فه تحی مه ککه ش که بوو ، حونه یینی پر له زه فه ر

ئیمانی ئه هلی «یه مه ن» به سه ییدی مو ئته مه ن
حیجازی خسته که مه ن ، ئیسلامی پی که و ته سه ر

وه صفو ته نای ئه صجابه کان (رض)

من بم به قوربانی تو ، قوربانی یارانی تو
سینه سپیرانی تو بو روژی بیم و خه ته ر

صه دیه کی باس نا کری وه صفی صه حابه ی (نبی)
ده بی به بی ئه ده بی ده م بیته نوطق و خه به ر

هه موو نو جومی خودا بو ره جمی جنی عیداء
به وان له ناوچوو صه دان له ئه هلی غه دروزه ره ر

بوفه ره ره موو مال ته له ف بو شه ره ره موو گیان به که ف
که دائه مه زران له صه ف ئه باری فه تح و ظه فه ر

بوخو هه موو نه رم خوو ، دل ئاگرین بو عه دوو
کاتی ئه بوون روو به روو دوژمن ئه که و ته خه ته ر

قِفْ بِمَقَامِ الصِّفَا ، وَصَفِّهِمْ بِالْوَفَاءِ
فَهُمْ هُمُ الشَّرَفَاءُ وَالصَّفَوَةُ فِي الْبَشَرِ

أَجْسَامُهُمْ عَذَّبُوا ، أَنْفُسُهُمْ هَذَّبُوا
أَجَلٌ ، فَهُمْ ذَهَبٌ ، وَغَيْرُهُمْ كَالْغَبَرِ

ثُمَّ رَوَّاحٌ وَمَالِيَانِ لَهْلَا ، وَهَكَوْ وَهْتَنُ خَاكُوبَا
دَايَانُ ثَنَا بَهْ فِيدَا تَا دِينِي حَقْ بَيْتَه دَهَر

لَهْ ذَهْوَقِي هِيَجْرَه تِي تُو ، بَه شَهْوَقِي نَهْ صَرَه تِي تُو
بَه عَهْ شَقِي حَهْ زَرَه تِي تُو سَهْ رَزَهْوِي يَانِ گَرْتَه بَهَر

بَه بَه لَه (ثَهْ نَصَارِي) تُو ، ثَهْ حَبَابِي ثَهْ خِيَارِي تُو
فِيدَا کَارِي گِيَانِي تُو لَه رَوژِي تُو وُشُو خَه تَهَر

گِيَانِيَانِ فِيدَا بُوو لَه بُوِي ، مَالِيَانِ بَه قُورْبَانِي رِي
دَلِيَانِ لَه بَه رَخَاکِي پِي تَا دَابْنِي پِي لَه سَهَر

مُو هَا جِيرِيْن دَل بَرِيْن ، ثَهْ نَصَار بَه قُورْبَانِي دِيْنِ
بُوِيَه ثَهْ نَاوُ ثَا فَرِيْنِ ثَهْ هَاتَه سَهَرِيَانِ لَه سَهَر

ثَهْ صَحَابَه کَهِي (بَه دَرِي) تُو ، قُورْبَانِي رِي قَه دَرِي تُو
لَه عَهْ شَقِي رُوِي بَه دَرِي تُو سَهْ رَمَه سَتِي ذَهْوَقِي کَه دَهَر

صِفْ أَهْلَ بَدْرِ الْفِدَا أَحْيَاءَ أَوْ شَهْدَاءَ
بِكُلِّ وَصْفٍ غَدَا لَخَيْرَةٍ فِي الْبَشَرِ

سَيِّصَه دُو سِيَانَزَه کَه سَن بَه رُو حُو دَل ثَه قَدَه سَن
ثَه تَ گُوت گُولِي نَه وَرَه سَن لَه بَاغِي ئِي حَسَانُ وَ فَهَرَر

فَرِي شْتَه رُوو بُوون هَه مَوو خُوش خُولُکُو خُوو بُوون هَه مَوو
قُورْبَانِي تُو بُوون هَه مَوو ، بُو تُو ثَه بُوون بَه سُو پَهَر

بویی فریشته‌ی سه‌ما بوون به مه‌دهد له و ده‌ما
له به‌دردا غه‌م نه‌ما له شه‌وق و شادی ظه‌فه‌ر

له کیوه‌که‌ی (ئو‌خود) ا‌چ‌ه‌ن مو‌خلیسی جان‌فدا
چوو‌ه ریزی شو‌ه‌ه‌دا به‌رگی گولی کرده‌به‌ر

ئه‌صحابی به‌یعه‌ی ره‌ضا ، رازی به‌ئیش و سه‌زا
هات بو‌ئه‌وان به‌جه‌زا ئه‌ناو ره‌زای مو‌عه‌به‌ر

ئه‌صحابی خیر الرسل ، ئالی وه‌کو به‌سته‌گول
پیویسته بو‌نووری دل حو‌ببی ئه‌وان بو‌به‌شه‌ر

مه‌خصوص له بو‌خوله‌فاء ، هاومه‌جلیسی مو‌صطه‌فا
مه‌نبه‌عی حیل‌مو وه‌فا ، مه‌جمه‌عی دین و ئه‌نه‌ر

بو‌وبه‌کری صیددیقی ئه‌و ، حازری ته‌صدیقی ئه‌و
ناصیری ته‌حقیقی ئه‌و ، له غارو خاری که‌ده‌ر

هه‌م یاری خاوه‌ن شکۆه ، شیری ده‌رو ده‌شت و کو
کوففاری هیذا ستوه ، چه‌زره‌تی مه‌ولا عومه‌ر

عوثمانی کانی چه‌یا ، دل پرر له نوورو ضیاء
دوو نووری شای ئه‌نبیاء له مالی ئه‌و هاتنه‌ده‌ر

ئه‌که‌هری ئالی (نبی) هاوسه‌ری زه‌هرای (نبی)
چه‌زره‌تی مه‌ولا عه‌لی ، چه‌یده‌ری خاوه‌ن هونه‌ر

نه‌رگسی شه‌ه‌لا حسن ، حسین شه‌قیقه‌ی چه‌مه‌ن
بو‌دل ئه‌بوون به‌که‌مه‌ن ، بو‌حه‌ق ئه‌بوون به‌سو‌په‌ر

عه‌باس و چه‌مه‌زی شه‌هید زوبه‌یرو سه‌عدو سه‌عید
ئه‌بو‌عو‌به‌یده‌ی ره‌شید ، طه‌لحه‌ی چه‌میده‌سی یه‌ر

ههم ئيبنو عه و في ميثال بو صهرفي ته رهوت و مال
جه عفر كه ته فرري به بال ، كما أتي في الخبر

رهزاي خواي عالهمين ، له سه ره ته وان اجمعين
ههم بو ته وهي تابعه بو ديني خير البشر

باسي قورثاني قهديم

[بابي له قودسي سه نا ، ره ببي ، سه لام و ته نا
بو سه ره و هري ته نبيا بو ره هبهري ئومه نا (۱)]

وَصَلِّ رَبِّ عَلَى مَنْ نورهُ عَمَّنَا
وَفِيضُ بَعَثْتَهُ تَمَّ وَعَمَّ لَنَا

من بم به قورباني تو ، قورباني قورثاني تو
دهليل و بورهاني تو اظهر من شمسنا

وه صفي قهديمي خودا ، بي حهرف و سهوت و سهدا
(كلامُ نفسِ غدا يلمعُ في نفسِنا)

وك سائري وه صفي ته و لازمه بو ذاتي ته و
مونه ززه هه له عه ته ب موزه يه نه به ته نا

هه روا به سهوت و سهدا كه لامی له فزي خودا
سه دو چوار به جودا بي عه يبو پيچ و په نا

سهديان به حهق صوحوفن بو ته نبياي سه له فن
كه مه جمه عي شه ره فن ههم لاييقي ئيعتينا . .

(۱) تهم به يته سه ره بنده ، به كومهل ده خو ئنر يته وه .

چواریان به ناوی عه له م ، ته وراتی مووسا یه که م
زه بو وروئینجیله هه م بوئه نبیای ئومه نا

قور ئانه ئاخر ره قه م بو ئه حمه دی موخته ره م
ناسخی باقی به جه م ، هه موو چوون بو په نا
بی ده خلی ئینسو په ری ، بی خه ته ری موخته ری
پاکو نه زیه و به ری گه بی به (خیر الوری)

له بهر بوله ندی قه در ، له حه ددی عاله م به ده ر
مو عجیزی جینو به شه ر (ولوله استظها)
جامیعه بو خه یری کول ، بو له شی ، له بو گیان و دل
عه تری وه کو به رگی گول ئه روا به دل به سه را

به جه وهه ری ئه نوهری له گه وهه ری شه وچرا
ده ر که ری ئینسو په ری له میخنه تی ماچه را
باعیثی نووری دله ، هاو ده م هاو مه نزه
حه لی هه موو موشکیله له قه لبی باخه به را

شیفایه بو زامی دل صه فایه بو جامی دل
وه فایه بو کامی دل بو ئه هلی حه ق ئه ی برا
ئه و که سه به و ماییه دووره له هه ر غاییه
ئه و که سه له و غافله دووره له نووری چرا

نووری وه ها ناری یه له ناو دلا ساری یه
که سی به حه ق قاری یه ئه گا به به هه ره و عه تا
بینی له لای عالییه ئه وی به دل تالی یه (۱)
له عه نبه رو غاییه ، له میسکی ئاهووی خه تا

(۱) تالی : له تیلاوه ته وه وه ر گیراوه ، واته : ئه وی ئه ی خوینیته وه .

نه نه جيان ليك ، برا ، به قهه تور هياو شهرا
سامح علي ما جاري بالسهر منا اتي

ئاوي فوراتي صهفا بو قه لبي شه هلي وهفا
لهو كه سه نه رروا جه فا كه خوي شهوا له وشه تا

خيرو جه زاي شه هيه حه رفيكي يهك به ده يه
زياده جه زاي شي هه يه نه رروا له گل ني يه تا

به قهه هه موو حه رفي شه برزي كه رامهت به دهو
سه ر روي ره هبه ري شه هه به سه ري ئوممه تا

باسي خووره ووشتي به رزي هه زرهت (ص)

شه شاهي خوش خولك وخوو شه ماهي گول ره نگ وروو
گيان و له شو دل هه موو بو تو ببی به فيدا

شه خالقي خوش ته رزي تو له سوننهت و فه رزي تو
وهك مو عجزه ي به رزي تو دايه وه ده نگ و صه دا

ره وشت و عاده تي تو ، زيکرو عيباده تي تو
صه برو صه داقه تي تو ، قيبله يه بو ئيقتيدا

چون باسي شه و صافي تو ته واو شه كا گو فتو گو
قور ئان كه بو نه عتي تر «خولقي عه ظيمي» هينا

خولقي عه ظيمي شه تو قور ئاني خاوه ن شكه
بو شه و كهت و شاني تو قور ئان بو وه به په نا

به نووري ئيماني تو ، به عيلم و عير فاني تو
به وه عزو تبیاني تو شه چه رخه كه و ته صه دا

به‌حيلم و ئي‌حسانى تو ، به‌عه‌فوى ئاسانى تو
به‌رحم و وي‌جدانى تو بوت بو به‌شهر به‌فيدا

ئه‌وه‌نه‌بوو تا ده‌سهر له‌كافرى به‌دئه‌ئهر
بو كوشتنت هاته‌به‌ر به‌نى‌يه‌تى ئيعتيدا

كه‌لى ئه‌بووى باخه‌به‌ر بى زه‌جرو بى ده‌ردى سهر
رووت كرده صه‌رفى نه‌ظهر له‌كىنه‌وو له‌عيدا

صاحيبى سه‌يف و قه‌لهم ، طالبى عيلم و عه‌له‌م
عاجز له‌ئيش و ئه‌له‌م مهر بو جه‌زاي ئيعتيدا

سهر گه‌ردى هي‌ممه‌تى تو ئاصه‌ف كوررى به‌رخيا
شاگردى حيكمه‌تى تو (لوقمان) به‌چهن ئيعتينا

له‌به‌ر مه‌لاحه‌تى تو (يووسف) قه‌له‌م برر به‌ده‌س
له‌به‌ر فه‌صاحه‌تى تو (سه‌حبان) عه‌له‌م ده‌رفه‌نا

بو سه‌عدى طاليعى تو (زوهره) به‌دل موشته‌رى
له‌نوورى لاميعى تو شه‌مس و قه‌له‌م ده‌ريه‌نا

«كاف» بو كيفايه‌تى تو ، «هى» بو هيدايه‌تى تو
«يا» بو جه‌ماعه‌تى تو ره‌مزي خي‌طابه‌و نيدا

«عه‌ين» بو عينايه‌تى نو عيلم و عه‌داله‌تى تو
«صاد» بو صه‌داقه‌تى تو ، ره‌مزه‌له‌بو ئيه‌تيدا

«طاها» و «طاسيم»ى تو «طاسين» و «ياسين»ى تو
راسته‌به‌ناسيينى تو به‌شهر ئه‌گا به‌خودا

بو «صاد»ى چاوانى تو ، كوم‌ه‌لى لاوانى تو
وه‌ك قوچى قوربانى تو خويان ئه‌كرد به‌فيدا

به «قاف» ی قور ئانی تو ، به «صاف» ی عیر فانی تو
 چهن موخلیسی شان ی تو چونه ریزه ی شو هه دا
 به «نونی» نامه ی که رهم بو عه ره بو بو عه جه م
 چهن سه روه ری موخته رهم چوونه گه لی سو عه دا
 که طه لعه تت که و ته دهر ، له شه رمی رووی تو قه مهر
 شق بوو له خواری له سهر له وجیگه که و ته په نا
 ته نیا نه وه ک ههر قه مهر ئه م عالمه سه ره سه ره
 خادم و دهس به که مهر دهم به سو پاس و ته نا
 سو جده به ره داری دهر ، له سو و سه مار دی خه به ره
 ئاهوو شکاتی خه ته ر دینیته لات بو په نا
 له به ره فیراقی ئه تو کوله که هاته ستوه
 حقیقه به بی گفتو گو بیته فغان و زه نا
 چون سیرری حقه ساری به له جامیدو نامی یا
 له جینن و ئاده می یا ، له جه وه ری مه عده نا
 ئه توی مه سیجا نه فهس که لیمی طوری قه بهس
 عه صای ئه تو عیلمه بهس ، واللہ اَوْرَثْنَا

سکا لایه ک لای فه خری عالم (ص)

ئه ی گولی باغی دلم ! تو گولو من بولبولم
 له بو سوروری دلم خه نده بکه به صه فا
 با بهس بی ئه سرینی چه م ، و کوو گولی نم به دهم
 با بهس بی نالین و غه م له داغ و دهر دی جه فا

ئەي شاھى بەيت و ھەرەم ! ڤەر موو بە شيوھى کەرەم
با گوشە چاوى بڭخەم بو خادمى بەوھفا

تا بە بە لاغەو ئەدەب وەك بولبولى بە تەرەب
بە نەزم و نەغمەى عەجەب بيمە ئەناى موصطەفا

بەسۆزو سەھودايە دل بە زەوق و ئينشايە دل
بو تويە شەيدايە دل ئەروا بە شەش تەرەفا

«بوردى يە» يا «کوردى يە» ھەر شەوقى ئەحمەدى يە
عەشقى موھەممەدى يە لي ولین سەلفا

بەحرىکە بى بىخوپەى ، چەن کەعب و ھەسسانى ھەى
«جامى» بەچەن جامى مەى مین عینە اغترفا

ھەرچى ھەبوو ئەصفيا لہ ئەنبياو ئەوليا
موڤەررە بى کيبرىاء لہ جامعەى عورەفاء

ئىحسان و جوودى ھەمو سىماو سو جودى ھەموو
نورى شوھوودى ھەموو مین حَضْرَة المصطفى

مەقامى مەھموودى تو ، جىگەى ڤغانەو پەنا
لە ھەوزى مەوروودى تو گەرد ئەبنەو ھە ئومەنا

صوورەتى مەحبووبى تو ، سىرەتى مەرغووبى تو
بو دلى مەھسووبى تو نورىکە ناگرى پەنا

نەعمەتى مەشھوودى تو ، مەرھەمەت و جوودى تو
بو قەومى مەسعوودى تو عَمَّ ودام لَنَا

بە ماددە ئينسانى تو ، مەرکەزى ئىحسانى تو
ئەمما مەلەكسانى تو لە ئەوجى قودسى سەنا

روحٌ عَلَيَّ عَرْشُهُ يُوجِبُ اجْلَالَنَا
شَخْصٌ عَلَيَّ فَرْشُهُ يَجْلِبُ اِقْبَالَنا

ئەي پادشاهی حەرەم خاوەنی خاوەنی کەرەم
ساکت بەبی «لا» و «نەعە» م ها تو و مە سایە و پە نا

دەخیل بەوینە ی عەرەب ئە ی پایە بەرزی حەسەب
وێڵم نە کە ی بی دەلیل لە دەشتی صاحب تەما

من خادم و ، شاهی تو ، ئەمیری جەم جاهی تو
حەیفە لە بو جاهی تو بە نەدەت لە ناو ماتەما

ئەسیری دنیا یە دل لە گێژی دەریایە دل
با رەحمی تو بیتە کول ئە ی کانی فەیزی سەما

توو و مەرتەبە ی سەر وەری توو و مەنقە بە ی رەهەبری
نەسیمی بو عەنبەری ی با بیتە دل لەم دەما

جا با بە ئیحسانی تو ، دوو دەستی دەربانی تو
بگەن بە دامانی تو دەرچم لە چالی غەما

یا شمسَ نور الضحا ، یا بدر لیل الدُجا
من بِالْهُوَى فَلَجَا لِبَابِکُمُ التَّجَا

وَجَائِيَا قَدْ أَتَى مِنْ أَجْلِ نَيْلِ الْعَطَا
فَجِدْ لِمَنْ قَدْ أَتَى يَا خَيْرَ مَنْ يُرْتَجَى

بو خادمی حەزەرەت ، سایە ی لیوای رەحمەت
پایە یە بو ئیھتیدا ، مایە یە بو ری نەجا

لە حالی بی حەسەم بە سەر او دەرگای دلم
سا حەل بکە موشکیلم وافتحْ لَنَا مَخْرَجاً

هاتوومه ئاسانه كهت بو فه يزي ئيچسانه كهت
 با هه وري نهيسانه كهت برژيني سهيلي رهجا
 ئاوى حهياتم ئهوى ، سايه و په ناتم ئهوى
 « نوورو نه جاتم » ئهوى ، يا املي للنجاة

شو كرى خودا بى خه فا دل موله مه به صه فا
 لاي هه زره تى موصطه فا قه بووله هيواو رهجا
 دووليوى دهربانى ئهوى ، له عه ينى ئيچسانى ئهوى
 شه ربهت ئه با روژوشه و ، نهك هه رده مى ئيلتيجاء

پاررانه وه له خواى تهعالا

يا ربّي ، يا راحمي ، يا خالقي ، منعمي
 يا صاحب الكرم ، يا مَنْ به يُلْتَجى
 يا رافع السقم ، يا دافع الالم
 باسمك الاعظم اَللّٰهُ حِينَ الرَّجَاءِ

وكافة الانبياء ، السادة الأوفياء
 وسائر الاصفياء مَنْ فِي الصفا وَلَجَا
 لا سِيَّما المصطفى اشرف اهل الوفا
 مَنْ لِلورى بُعِثَا ، مَنْ فِي العلَا عَرَجَا

واله المحترم والصحب سَحْب الكرم
 وكل اهل الحرم ، وَمَنْ به يُرْتَجى

واهل علم الاثر للدين اذ يستطر
 واهل ذكر السحر ، مَنْ بِالوفا ادْلَجَا
 ارحم بنا ربنا ، فَاَنَّنَا فِي العنا
 وما اَلَمْ بِنَا مِنْ وَسْعِنَا خَرَجَا

واکشف لَنَا رَبَّنَا کَرَبًا اَحَاطَ بِنَا
والطف بِنَا رَبَّنَا ، واجعل لَنَا مَخْرَجًا
واشرح لَنَا صَدْرَنَا ، یَسِّرْ لَنَا اَمْرَنَا
واختتم لَنَا عَمْرَنَا بِرَحْمَةٍ وَنَجَاةٍ

من خوم به شیوهی وهفا ئیقرار ته کهم بی خهفا
به بهردی جورم و جهفا جامی صهفا کهم شکا
به لام که دل هاته کول ، داوینه پرربوو له گول
له عه رهقی شه رمی دل زه رده گولی لی تکا

کوورهی که ره م دیته دهم گونا ه ئه با زورو کهم
لای ره بیی بهیت و هه ره م دی ته مری عه فوی خه تا
ره حمی خودا له م ده ما ته رژی له ته و جی سه ما
اِنْ عَمَّ مِنْهَا الْخَطَا ، قَدْ عَمَّ مِنْهُ الْعَطَا

بریژه ره حمهت خودا بی ته وهل و ئینتیها
سه ر سه روه ری ته نبیاء سه ر ره هبه ری ته صفیاء
سه ر ئال و ته صحابی ته و ، ته تباع و ته حبابی ته و
طالبی ئادابی ته و له ته تقیاء ته ولیا

تا به رقی نووری سه ما ته رژی به سه ر عاله ما
تا له به نی ئاده ما طالب هیه بو ضیاء
تا (نامی) یه (۱) شاخی گول له دیبه ری به رچیا
تا سامی یه باغی دل له سیبه ری ته صفیاء

مانگی ره مهزان - سالی ۱۳۷۵ ی کوچی
ته کیه ی تاله بانی - له شاری که رکوک

(۱) دانه رکه لیمه ی « نامی » به کارهیناوه بو نازناو .

٦ ئىقبال نامە

بسم الله الرحمن الرحيم

حه مدو ته نای عام بو خودای عه لیم
ره هنوما ی به شهر بو عیلم و ته عیلم

برژی بارانی سه لات و سه لام
به سه ر روحی شای میلله تی ئیسلام

ئیسمن موحه ممد ، ره سمن مومه ججه د
ئه کمل و ئه جمهل ، ئه شرف و ئه مجهد

هم له سه ر ئالو سه حب و تابیعین
خودا رازی بی لیان ئه جمه عین

پاش ئه مه ئه لی به صیدق و ته سلیم
چاوه ری ی فه یض و ته وفیقی عیلم

(عه بدولکه ریم) ناو طالبی حیکمه ت
مائل به نه شری ئه سبابی رحمه ت :

مه ولانا (خضر) شیخی روواری
روتبه ی عالی کا حه زره تی باری

له سه ر زوبانی هه ورامی عامه
نه ظمی فهرموو بوو یه ک (ده وله ت نامه)

چونکه نه ظمیکی به ئینتیظام بوو
له بو خاص و عام نه فعی ته مام بوو

له هجه که م گۆری سه هل و بی عیله ت
تا نه فعی بگا به هه موو میلله ت

تەرتیبم گورری بو ئاسانی یاد
 ھەندی جیم کەم کرد ، ھەندیکی زیاد
 چونکە ئیقبالم لەمە مەرامە
 ناوم بو دانا بە (ئیقبال نامە)
 ئومیدم وایە بو گەرە و منال
 ببی بە مایە عیززەت و ئیقبال
 تەرتیبی وایە : یەك (موقەدیمە)
 دوازدە (باب) و ئەم جار (خاتیمە)

(موقەدیمە)

(بسم الله) ئەلیم بە موقەدیمە
 مەقصوود لە کتیب ھەتا خاتیمە
 بزانی خودای ھە کیم و ھەباب
 دای مەزرا نوو دنیای بە ئەسباب
 دنیای بەش بەش کرد بە چەن تەقسیمی
 بە ھەر قیسمیکی ئەلین ئیقلیمی
 لە ھەر ئیقلیمی داینا میللەتی
 بو ھەر میللەتی یەك طەبیعیەتی
 ھەر چەن مەوالید ھەبە لە دنیا
 ھە یوان و مەعدەن ، یا جنسی گیا
 دای بە ھەریەکی ھەندی لە ئاثر
 بو دەلیل لەسەر قودرەتی قەھار :

ئىنسانى رەشە، يەكى خوش روخسار،
گىيى دەوايە ، گىيى ئازار ،

ياقووت بو تەرۈت، تەلە بو عىززەت،
ئەلماس بو دەفعى بەرقى بە ھەيىبەت،

بەمەدحو تەنا دل ئەبى خوش حال ،
بەدەم و جەفا عاجزو بەدحال

ھەردوويان قسەن : يەنى ھەواى دەم
ئەوەليان نۆشە ، ئەمىيان ئىش و غەم

كە شاخى بزن بىن بكا لە خاك
لى پەيدا ئەبى ماريكى ناپاك

زوو پەيدا ئەبى لە خستى نەمدار
دووشكى چىدار ، بە زەھرو ئازار

چەن ئاداب ھەيە بەدل ئەدەن نوور ،
چەنى عومرو مال پىي ئەبى مەوفوور !

ھەندى كار ھەيە عومرت ئەكا كەم
ھەندى كار شەررەو ، مەينەتەو ، ماتەم

ھەندى بىرو ھوش پىي ئەبى زىياد
ھەندى بىرو ھوش پىي ئەبى بەرباد !

ھەندى كار مايەى شان و عىززەتە
ھەندى كىش كوسپەو ، مايەى نوشوستانە

ھەندى بەكارە بو بينايى چاو
ھەندى ھىزى چاو ئەكا ناتەواو

والحاصل سه به ب له گهل موسه به ب
ره بطیکیان هه یه شه رعی و موره تته ب

ئه م عاله میشه جیگای ئه سبابه
مه زره عه ی روژی خیرو عیقابه
که واته باشه به قه دهر طاقه ت
ئینسان به ئه سباب بی بی مه عریفه ت :

بزانی کامه مایه ی ئه وابه
کامه باعیشی شه ررو عیقابه
تا له میان لاداو ، رووبکاته ئه ولا
بی به جیگه ی ئه لطافی مه ولا

بابی یه که م باسی ئه وشتانه ئه کات

که دل روشن ئه که ن

ئه وه فه رمانانه ی روشن ئه که ن دل
یه که م سه له وات دان له شاه ی رسل (د ٠ خ)

یادو ذیکری حه ق چرای ده روونه
ژیر ئاگاداره له م چه ن و چوونه

ئایاتی قورئان سه رچاوه ی نووره
خویندنی بو دل مایه ی سرووره
زانینی مه عنای نوور له سه ر نووره
بی نووره هه ر که س له مه عنای دووره

دل روشن ئه کا ته قواو عیباده ت
نویژی چیشه نگاو ، نویژی جه ماعه ت

نويڙي نيوه شهو ، بيداري سه هر
 ٽه ٻنه رووناڪي بو دلي به شهر
 ريزو گوي گرتن له دايڪو باب
 دل روشن ٽه ڪن بي حدو حساب
 هاوري يي چاڪان روشني ده
 ده واي ڙه ننگي دل شيخي ڪامله
 دل روشن ٽه بي وه ڪو ٽاينه
 مادام تيا نه بي به خيلي و ڪينه
 ڪم خوري و ، پاڪي و ، ڪه لالي طه عام
 دل روشن ٽه ڪن ، بي گهره ، وه ڪوو جام
 زور خوري و پيسي و ڪه رامي طه عام
 دل دوور ٽه ڪه ٽو له فريضو ٽه نعام
 بو ڪم مه جالان صفا محاله
 فهاغت مايه ي عه ڪل و ڪه مال
بابي دووهم باسي ٽه وشتانه ٽه ڪات ڪه ٽه ٻنه

هوي دريڙي عومر

عومرت زور ٽه ڪا ، ٽه ي نووري به صهر
 ته ماشاي بالاو روخساري دولبر ،
 ده نڪ و ره ننگي باش ، ڪه طو ناوي خوش
 نه زورو نه ڪم شادي و عه يش و نوش
 بيني خوشي ڪچ مه نڪو و ڪه ي ڪه لال
 به عه ڪل و ڪه مال ، بالا وه ڪ شمشال

که لامي هه يه عه ره بى و مه رغوب
« شفاء القلوب لقاء المحبوب »

هه يوان و خانووى گوشادو عالي
مه خصوص مه نزلى به ره چاو خالى

كيوانى بوله ند وه كو « ده ماوند »
وهك ته ختي « شاهو » و « ئه لبورز » و « ئه لوه ند »

عومرى ساكتيان دريژه داييم
ره نكيان سالمه و ، به دهنيان قاييم

پياو ه تى و چا كه لا ئه با به لا
زياد ئه كا عومر به ئه مرى خودا

عومرت زياد ئه كا يومنى هه سه نات
وهك كه مى ئه كا شوومى سه يئات

نافيعه بو عومر ، رافيعه بو ئيش
به جى هينانى صيله ي ره حمى خويش

بو خوشى دليان زور بكه ته لاش
به ده هه نده يى ، يا به قسه ي باش

قاوه لتى و شيوت بكه به ته رتيب
ئه و پيش نيوه رو ، ئه م له پيش مه غريب

شيوى نيوه شه و ، قاوه لتى دره نگ
عومرو صيحه تت له سه ر ئه كه ن ته نگ

شافعى فه رمووى : « العلم علما ن
« علم الاديسان ، وعلم الابدان »

له بو ساغی دین عیلمی ئه دیانه
بو ساغی به ده ن عیلمی ئه بدانه

بناغه ی ساغی که م خوراکی یه
زورخوری مایه ی دهر دناکی یه

بو مانی ژیان « کلوا واشربوا »
له بوو له ش ساغی « ولا تسرفوا »

خه وی موخته دیل : نه زۆرو نه که م
ده وامه بو گیان ، ده وایه بو غه م

مروی به ئه ده ب عومری زیاده
بی شهرم و ئه ده ب عومری به رباده

ئه ده ب له ئه هلی عه قل و عیلم و دین
مایه ی دریزی عومره به یه قین

حه دیشه : « هه رکه س حورمه تی پیری
بگر ، به پیری حورمه ت ئه گیرئ »

سه لاوات مایه ی عومرو ده وله ته
چونکه میفتاحی حوبی حه زره ته (د ۰ خ)

عومری دریشه حاکمی عادل
ره حه تی روحه ئوستادی کامل

جار جار ته ماشای گولی « هه رمه له »^(۱)
باعشی شادی و فره چی دله

(۱) هه رمه له = هه رۆ

شکار ، جار به جار ، مایه‌ی شادی‌ی یه
سه‌یادی داییم نامورادی یه

یاری به شه‌ترینج شادی‌ی یه ، کهم کهم ،
زوری سه‌به‌بی نه‌گبه‌تهو ماتهم

ئیش کردن بو له‌ش دهرمانی دهرده
به‌ده‌نی کاسب وه‌ک پولاو به‌رده

ههر کهس بی کاره موبته‌لای دهرده
ئه‌غله‌ب بازاری ره‌نگیان زهرده

سه‌فه‌ری کوتاه له‌گه‌ل سواری
فه‌ره‌حی روحه‌و ، ده‌وای غه‌مباری

وه‌ختی بو سه‌فه‌ر رویشتیته دهر
بکه دوورکات سوننه‌تی سه‌فه‌ر

ئه‌م‌جار بخوینه سووره‌تی «قوره‌یش»
له‌وسه‌فه‌رده‌دا ئه‌بی صاحب عه‌یش

عه‌صا له‌ بو پیر مایه‌ی ئیقباله
چاکتر له‌ «میلۆ» بادامی تاله

ئینسانی بی ده‌نگ عومری زیاده
ههرزه‌گو عومری خه‌یلی به‌رباده

زیان دریرژی شه‌رره بو ئینسان
تلفُ الانسان طرف اللسان

ههر کهس زبانی مه‌حفووظله‌و مه‌خزوون
ئه‌و کهسه‌دلی قه‌ت نابی مه‌خزوون

نه قشبه ندى يان چه پس ته کهن نه فهس
هه تا عومريان نه روا به عه بهس

زبانته يه که ، گوچکته دوانه
ياني : يه کيلي و ، دوان بزانه

بابى سى يه م باسى ته وانه ده کات

که عومر کورت ده کهن

بوت به يان ته کهم جوان و ته مييز
هه رچي زيانه بو عومري عه زيز :

يه کهم فکرو غه م ، په ريشاني دل
هه رکهس غه مبار بي زوو ده روا ته گل ،

ناره زوو و طه ماع بو مالي که سان
به خيلي و حه سه د ، وه کوو ناکه سان

تو وره يي زياد عومر ته کا به رباد
هه م خه جالته بوون له به يني عيباد

داري نه سووتى ، چرايه نه گرري
ميداد نه نووسى ، تيغى نه برري .

وولاغى کهم پي ، ره فيقى نادان ،
ئيحتياجى مهرد بو لاي نامه ردان ،

مه حکوومى له دهس حاکمى جه ببار ،
له ناو ناکه سان ببى گوروفتار ،

قه رزاري پاره ي پياوى ناپه سه ند
مه خصوص ئينساني تازه ده و له مه ند ،

دلوپه‌ی خانوو ، که‌وشی به‌ ئازار
به‌دخولقی ژنان مه‌خصوص به‌دکردار ،

بی‌که‌وشی چاکه ، نه‌ک پیلاوی ته‌نگ
بی‌مالی چاکه ، نه‌ک مالی پررده‌نگ

ره‌نگی ترشو تال ، طه‌عنه‌و قسه‌ی سه‌رد
له‌ دلا ده‌رده ، له‌ چاوانا به‌ه‌رد

خه‌وف و فه‌ره‌حی له‌ میزان زیاد
وه‌ک سه‌یری مردوو عومر ئه‌ که‌ن به‌رباد

له‌مانه به‌دتر پیری و ئیحتیاج
مردن چاکتره‌ بو پیری موحتاج !

به‌تایبه‌تی که‌سیکی شه‌ریف
له‌چه‌رخ‌ی گه‌ردون که‌وتبی و زه‌عیف

جیماعی زیاد وه‌ کوو پاساری
که‌م عومری دینی هم‌ ده‌رده‌داری

چوونه‌لای حائض ، هه‌رچه‌ن‌ه‌رامه ،
مایه‌ی نه‌خۆشی و کزی ئه‌ندامه

خوینی ئه‌و ئه‌بی به‌ نوظفه‌ واصل
ده‌ردی خراپی لی ئه‌بی حاصل

گوشتی هه‌یوانی لات و ده‌رده‌دار
مه‌خو ؛ باعیشه‌ بو ده‌ردو ئازار

پاروویه‌ک زورباش نه‌یبرری ددان
فری ده‌ مه‌یخو ؛ ئه‌بی به‌ سننان

ددان گه وهه ره لای ده لسه ره قی
 پی ی مه شکینه یه رد به که لله شه قی
 له مسی سوورا خواردن زه ره ره
 سپی کراو بی تیزی چاک تره
 به ده نت مه گره لسه قه زای حاجت
 زوو به رده گمیز ؛ نه بی به عیله ت
 لای «ئیین وحه جهر» ، هه م قه ولی «ئه نوار»
 هه رانه هه نگوین بو شه خسی تادار ؛
 گرانه تادار هه نگوین بیچی
 مه رخوا نه یکا ئه رنا ئه یکوژی
 بو ته سکینی تا خه سته و ماس و دو
 به لوطفی خودا ده وایه بو تو
 له هی هه نگوینا ئه گهر ئه که ی باس :
 فه رموویه : « فیه شفاء للناس » ؟
 بو جوابی تو به سه برو قه رار
 ئه لیم شفایه بو به عضی ئازار
 له بو ئلشی سک مه خصوص شفایه
 بو ده فعی به لغهم ئه علا ده وایه
 بو چهن مه عجوونی روکنی وافییه
 بو مه عنای ئایهت ئه مه کافی یه
 چونکه فه رموویه : تیا هیه شیفا ،
 نه یفه رموو بو گشت عیله ت و جه فا

به‌دی و به‌دناوی مه‌که گه‌وارا ؛
« ولا یزیدُ الا تبارا »

بابی چوارم قسه نه‌وشتانه ده‌کات

که باغی نه‌گبه‌تین

بزانه هه‌ر که‌س ئه‌هلی عیسیانه
له هه‌ردوو دنیا کاری نوقصانه

به فیسق و فجوور بزانه مه‌علووم
له ده‌وله‌ت ئه‌بی بی‌به‌شو مه‌حرووم
گه‌ر ئه‌لی زور که‌س صاحب ده‌وله‌ته
هه‌م ئه‌هلی فیسق و دروو غه‌یبه‌ته ؟

ئه‌لیم : ئه‌و ماله‌ مالی ده‌مده‌مه
بی عاقیبه‌ته‌و روو له‌ عه‌ده‌مه

یاخو ئه‌و که‌سه به‌وه‌موو ماله
داییم مه‌لووله‌و ، حالی به‌دحاله

به‌هه‌ر مالیکیش مه‌لوول بی‌حاله
ئه‌وه نه‌گبه‌ته ، نه‌ک خیر و ئیقبال

کوی ئه‌کاته‌وه به‌هه‌زار زه‌حمه‌ت
به‌جیشی دیکی به‌ئاخ و سه‌سه‌ره‌ت

« ناله » ، ئه‌گه‌رچی صاحب حه‌یوانه
چون بو‌خوی نابی مه‌علووم شوانه

نه‌گبه‌تی زوره « تارك الصلاة »
له هه‌ر مالی بی پرره له‌ ظولمات

ههركهسى نهيدا زهكاتى مالى
« نعوذ بالله » له بهدى حالى

نهدانى زهكات مهنعى بارانه
به « زينا » وولات چولو ويرانه

ههركهسى نهگرى روژووى رهمهزان
دوژمنى دينهو هاوررى شهيتان

ئهگهر چهج نهكا خاوهنى سهروهت
نگينو مالى ئهبي به نهگبهت

دروو ههرزهپى ويارى ناشيرين
نهگبهتين ، برا ، بو دنياو بو دين

دهخيله مهخۆ ، به درو ، قهسهه
مال ويران ئهبي ، بروا ئهبي كهه

كهواته له بو شهخصى موسلمان
گوناه باعیشه بو شهروو نوقصان

مهلى : وانى به ؛ خۆ شهخصى كافر
بهدهنى ساغه و سامانى زياتر

دنيا زيندانه له بو موسولمان
بههشته له بو بى دين و ئيمان

خهو ، نهزۆر نهكهه ، مايهى صيحه ته
زورى ههوينى شهروو نهگبه ته

خهوى سبهينى تا خۆرئه كهوى
ههركهسى بيكا نهگبهتى ئهوى

« قل لو كان البحر » هه تا « احدا »
به شهو بيخوينه له کاتي خه ودا

له وادهي دلخواز ئه بي خه به ردار
سيرري قور ئانه ؛ بت بي ئيعتبار

له نيوه ررودا « قه يلووله » چاکه
دواي عه سران نووستن مایه ي هيلاکه

سه رت له ده رگاو ، به ده نت له مال
مه نوو ؛ باعیشه بو شه ررو وه بال

له خه و دامه ني دهس له ژيري سه ر
مه ر بو ئيتي باع سه يدي سه روه ر (ص)

به قه صدي سوننه ت شه رريش ئي حسانه
ئه مه ئه زاني هه ر کهس ئينسانه

مه نووه له مز گه وت به بي زه روره ت
تقي تي مه خه ئه دباره و نه گبه ت

له قه برستاندا نووستن نه گبه ته
نووستن له حه ممام فه ناي ده وله ته

هه نديکت له خور ، هه نديک له سي به ر
مه نووه ؛ بوت ئه بي به ده ردو زه ره ر

له سه ره ري دا نووستن زه حمه ته
کاتي له ش پيسي خواردن نه گبه ته

له گه ل له ش پيسي خويندني قور ئان
بيجگه له گونا ه ، نه گبه ته و نوقصان

روښتن له بو مزگهوت و بازار
به له شي پيسی نه گبه ته و نه دبار

نه گهر هز نه که ی نه بیني موشکیل
هرگیز مه شوره دهس به ئاووگل

دهس نویژ مه گره له نه ده ب خانه
بو مال و حالت شهرو نو قصانه

له سهره ری دا به ول و نه جاسهت
هم له مه جلیسا زیانه و نه گبهت

له ژیری دارا ، مه خصوص به نه مهر ،
هم روو له قیبله نه گبه ته و زهره ر

ته ماشای پيسی مایه ی خه ساره
له سهر نه جاسهت قسه نه دباره

بو عه وره تی خوت ، یاعه وره تی غهیر
مهروانه ؛ شهروه ، شهرو نابی به خهیر

هرگیز مهروانه له بو نامه حرم
خه فته بو دل ، دینیش نه کاکه م

چهن که سی شیت کرد مه راقی نه ظه ر
چه ندی موبته لا به دهردی جیگر !!

بویه فهرموویه هه زره تی ره ئیس :
نه ظه ر تیریکه له تیری ئیبلیس

به پال که و تنو ، یا به راوه ستان
نه گبه ته ، هرگیز مه خو ئاوونان

نان له هه ژاران ، دهروزه که ران ،
وهرمه کره ؛ مالت پی ئه بی ویران

تیکه له دهم دا بیجاوه جوان
بابۆلێ مه که به وینه نادان

له ته نشته وه ، یا له سه ری ران
یا له دووره وه قهت دامه نی نان

له بهرده مت دا به قه درو حورمه ت
دای بنی و بیخو و به ئیستیراحه ت

نان مه خه به ری ، شه رو نه گبه ته
ئیکرامی طه عام مایه ی سهروه ته

به ددان له نان مه بره تیکه
هه رزه کار مه به ، قهت مه که فیکه

ئاو مه خوره وه له گوزه ی شکاو
مه خو و مه خورو له کاسه ی به سراو

به کارمه هینه شانه ی ژنانه ،
شانه ی شه ریکی و شکسته دانه

ریشته به ووشکی مه که به شانه
شانه ی ئه مانه ت نه گبه ت نیشانه

مه گره به ددان سمیل و ریشته
بوچی به تالی برو بو ئیشته !

هه رگیز ناخوونت مه گره به ددان
ناخوونت مه ده له بیخی ددان

ناخوونت مه گره له چوار شه ممه
باشه له دواى عهصرى پينج شه ممه

كه ناخوونت كرد دهس بشو جوان
به خليله ي مورد ماژنه دان^(۱)

طه عامى به دبو دوور له رحمة ته
بو شه وو روژى جومعه زه حمة ته

دوور به له ههركهس هه رزه كه لامه
مه خه ره ژير پى شالو عه مامه

قه ط مه دووره وه لى باس له به ردا
با بى ئه وزاعيت نه يه به سه ردا

به دانىشتنو ده رپى بكه پى
مى زه ر به پيوه ؛ خىرت ئه گاتى

قه ط به داوينه يا به گوشه ي جل
رووى خوت مه سرره ، فه قرت دى ته مل

له سه ر هه ر دو پى ت ئه گه ر دانىشى
به قنچۆ ، ئه لىيت موشته رى ئىشى

به دهسته و ئه ژنو دانىشتن شه رره
سه ر له سه رى ران مه نى ؛ بى فه رره !

له خانووى تارىك ته نيا دانىشى
دىاره به ته ماى ئىش و ئه ندىشى !

(۱) ماژنه دان : واته چىلكه ي ووردى دارى مورد مه كه به به ينى
دنداندا .

به ئارام بررو ، روژه يا شهوه ،
خوت لاده له رري ، له خوله كهوه

دهسمه به دوا وهختي هه ره كهت
له هيچ هه يواني قهط مه كه له عننهت

قهط مه سووتينه گه لاي پيازوسير
پيش مه كهوه له ماموستاو پير

له به يني رانو گاهه لو قهطار
ئه گهر رابووري ده بيني ئازار

به ناو خه له دا گوزه ر ئازاره
مه خصوص خه له يه مالي هه ژاره

له سه ر ئاوي پاك قهط دامه كه تف
مه كوژينه وه چراي شهو به پف

قاميشي مه عقوود يه عني گري دار
قهت پي ي مه نووسه ؛ نه گبه تهو ئه دبار

مه خه ژيري پي كاغه زو قه لهم
خه وش و خال مه كه له ناو مال دا جهم

قهت ته فره مه ده فره ماني خيرات
تاخيري خيرات ئه بي به ئافات

عه جه له مه كه له كارا ، ده خيل !
مه گهر له خيرا ؛ « في الخير تعجيل »

ئيمساك نه گبه تهو ، ئيسراف مه ذموومه
ئيقتيصاد چا كه ؛ خه يري مه علوومه

ټه گهر له ده خلت زياتر بې خه رجت
به چاو ټه بينی زه حمهت و ره نجت

مه ده له هه تيو مه گهر بو ټه ده ب
له گهل گه وره دا مه که گالته و گپ

يانه ی « عنكبوت » جولایي که ره
لایبه له مالآ به دو بې فهره

هر ته ویله یه تیابی عه نکه بووت
وولاغی لهره ، لات و نامه زبووت

خانوو نه یمالی ، یا شهو بیمالی
ټه بی به مایه ی پهریشان حالی

چیلکه مه تاشه ؛ کاری به تاله
کو ترچی و صه یاد دایم ره جاله

هر رگیز دوعای شهر ره مه که له ټه ولاد
ټه گهر ټه ته وی بمینی دلشاد

دایک و باو کی خوت بانگ مه که به ناو
تا ریسوا نه بی سووک و ناتواو

باویشک مه ده روو به رووی که سی
یا دهمت بگره به پستی ده سی

به چاو ی سوو کی مه روانه بو که س
مه به به فیتنه قسه ی که س بو که س

په نامه کی خوت مه به بو که سان
سرر وه کو سهره مه یده به ههرزان

رامه گره له مال نه سه گټ، نه سو ورته
ټیلا سه گي پاس له بهر زه رو ورته

له ده وري تهرمو له سهر مه قبه ره
واته ي دنيايي گه لي زه ره ره

کاتي نه خوینري حه ديث و قور ئان
گوي بگره ؛ چونکه ئارامن بو گيان

قسه ي پروو پو وچ ، زه مزه مه و صه دا
نه گبه ته ، مه خصوص له يانه ي خودا

مز گه وتي ئيسلام خانه ي خودايه
شویني توبه و ياد ، نزاو دوعايه

پررمه که ره وه ههر ئاوي پاکه
ده ستت دامه ني له ژير چه ناکه

خاگي گوررستان مه يينه بو مال
گهر پادشا بي نه بي به حه ممال

« وفقنا الله على الآداب
أعني آداب أهل الصواب »

بابي پينجه م قسه له وشتانه نه کا که

بيرو هوښي مړوق زياد نه کهن

پشت به خواي گه وړه بوت نه کهم به يان :
ههرچي زياده نه کا حافيزه ي ئينسان

ئەعلای وەسیلە سەعییکە داایم
حافیظه بە سەعی زور ئەبی قاییم

کرداری چاکە نوێژی نیوەشەو
ئەدا بە ذیھنت شەعشەعو پەرتەو

خویندنی قورئان، مەخصوص بە نەظەر
چاکترە لەوەی بیخوینی لەبەر

گەر لەبی حیفزی خەیلی ئەترسی
بکە بە ویردت ئایە تولکوری

دوعای حافیظه بەبی ئیرتیباب
لە « ئیحیا » دا هەن لە بابی ئاداب

روژانی جومعه بخوینە صەلەوات
صەلەوات دەبیتە هو لە بو خەیرات

بە خوشوێستنی رەسوولی ئە کرەم (ص)
ئامانجی خیرت بۆدیتە بەرھەم

تەو بە لە گوناھ ، تەرکی مەعاصی
بە قوووەت ئە کەن حافیظه ی ناسی

چونکا حیفزو ذیھن نووری خودایە
ناییتە دلی بە شەرر سیایە

ئەم ئادابانە لە بو ئیسلامە
ئادابی ئیسلام مایە ی مەرەمە

لە بوو حافیظه سیواک دەوایە
بە کاری بێنە ؛ سوودی تیایە

خاوينى له شو پو شاك و خوراك
په يوه ندى به هيز له گهل پياوى چاك

به خواردن و خه وتن به قه د حال
بيرو زيره كيت ده گاته كه مال

عومرت به فيرو مه ده به تالان
مه به به هاوررى هه رزه به طالان

له گهل به طالان مه به به هاوسى ؛
هاوسى له هاوسى نه گرى سه راسى (۱)

ده خيل سه دده خيل ره فيقى خراب
خوتى لى لاده بى حه ددو حيساب

موجاوه رهيان سه ممي قاتله
مايه ي ره فيقيان پو وچو باطله

تووى نيفاقيان سه وز نه كا له دل
دارى ، به ره كه ي هه مووى غه شه و غه ل

له هه قاله وه زور مروقى پاك
دلى تاريك بوو ، وهك نه هلى هيلاك

له لاي ناسنگه ر كه سى دانيشى
جلى نه سووتى ، يا سه رى ئيشى

له گهل پياو چاكان به به ره فيق
كه خوشت ويستن نه گه يته ته و فيق

(۱) سه راسى : سه ر ئيشه .

هيممهت داواكه له پياوچاكان
له سينه صافان ، له دېروون پاكان

فائیده به خشن صوله حای نوممهت
مه جلیسیان پرره له نووری رحمته

هه ركه س دانیشی له حوگره ی عه ططار
له ده ماغی دا بوی خوش ده كاكار

بگهرری له شوین ماموستای شه فیق
خاوه ن دیانته ، طالبی ته حقیق

عالی عامیل طه بیعهت عالی
خووره ووشته په سنده خاوه ن مه عالی

وهك دهرس ته خوینی زور به موشتاقي
فیرببه وه زعی حال و نه خلاقى

له گهل ئوستاذا ره فیقی مه سروور
ته بیعهت شیرین « نور علی نور »

مهحه ککی ره فیق چوارن به صیحهت
ته ماعو، سه فهر، هاورری پیو، میحنهت

(دایه ن) نه خلاقى منال نه ناسی
هاوسی نه ناسی حالی دراوسی

كه نه مهت دهس كهوت لابه له غهیر
مه كه وه ره دواى وه همی «ثمَّ الخیر» (۱) !

(۱) وه همی « ثمَّ الخیر » : واته دوودلی و دانه مزران له سهر رایهك .

ئەدەب لە ئۆستاد حازرو غائب
هەم لە رەفیی رەشیدو طالب

موطالەعی شەو لە گەل تی بینین
دەرسی چیشته نگا لە گەل تی فکری

یەك لە دوای یەك پیاچوونەوی دەرز
لە گەل هەقالی رووخوشو سەربەرز

بەو مەرجە کە خوت بە کەم بزانی
ئەتکا بە ئەهلی عیلمی رەببانی

کە پیاچوویتەو ئەنجا بیکەبەر
بەرکردنیک ساعو بی کەدەر

بە دەوری داایم قەت ناچی لە بیر
قەترەوی ئاو ئەکا لە بەردا تەئیر

هەلبگرە داایم قەلەم و دەوات
هەر عیلمیکت بیست بینووسە لەلات

هەرچی ئەزانی لی مەبە بەهەطال
هەرچی نازانی بیزان بە سوئال

لە پرسیار کردن کەسی ئەیبی عار
کە خوی بە نازان بکا ئیعتیبار

ئەگەر طالبی ئەنواعی دەرسی
هەرکەس فەننی خوی ، ئەبی پرسی

هەردۆی عەقڵی ، هەرسەری فامی
هەرکەس مەشرەبی ، هەردەم کەلامی

له گه ل موغانيد به فيکري به طال
 ده خيله نه که ي نيزاع و جیدال
 که بووی به عالم باش بکه عه مه ل
 عه مه لی خالیص ، خالی له خه له ل
 خویندن بو زانين ، زانين بو کردن
 کردن نافع عه بو دواي مردن
 ئه م نه سيحه ته به ئيعتیباره
 مه رو بو موشکیل بی « استخاره »
 نویژی دوورکات دوعای مه شهووره
 له بوو موهیمات گه لی زه رووره
 پاش « ئیستیخاره » هه م ئیستیشاره
 به شه خسی ئه مین ئه مری موختاره
 « صلاة الحاجه » یش هه یه بی گومان
 بو کرانه وهی موشکیله ی ئینسان
 دوعای ئه م نویژه یش هه یه وه مه ئثووره
 له پاش نویژه که سه رانسهر نووره
 ئینسان سی به شه : شت و نیوه شت
 به شی سی یه مین پیی ئه لین ناشت
 شت ئه و که سه یه کاری ری که وت بووی
 عه قلی تر بیني بو لای عه قلی خوی
 نیوه شت که سی هه ر به عه قلی خوی
 یا به عه قلی غه یر کاربکا بو خوی

ناشت که سیکه خوی ناعاقله
له پرسی پیای ژیریش غافله
(وَفَقْنَا اللَّهَ عَلَى الْإِتِّعَاطِ
وَادْخَلْنَا فِي الْقَوْمِ الْوَعَّاطِ)

بابی شه شه م باسی نه وشتانه نه کات

که بیرو هوش کهم نه کهن

نه لیم به عهونی پادشای نه کهرم
چی بیرو هوشی ئینسان نه کا کهم
خوراکی ناپاک ، شتی ترشو تال
مه یخو زیانه بو عهقل و که مال
له ههر خوراکی ، مشکی بهد مه زاج
خواردوو یه ، مه خو تا نه بی موحتاج
خواردن و نووستن له میزان زیاد
زیاد له نه گبهت عهقل نه دن به باد
له پشتی سهرت مه گره که له شاخ
زیانه له بو ووشیاری و ده ماخ
له هه موو به دتر خه فته و غه مه
ئینسانی غه م بار حافیزه ی که مه
زه ره ره ، مه خه کیلی مه قبه ره
هه م خویندنه وه ی خه یلی زه ره ره

مهراقی زیاد نه زهري حهرام
 ته ماشای پیسی زهره ره بو فام
 پیکه نینی زور گالته ی بی پایان
 زیان له بو حافیزه ی ئینسان
 قهت له هماما مه خوینه قورئان
 مه که ره فیقی ی هه رزه و منالان

بابی هه وتهم

قسه له وانه نه کا ئابرووی ئینسان زیاد نه کهن

ئه وهی ئابرووی پی ئه بی زیاد
 عیاده تی ساغ له گهل زیکرو یاد
 ههم وه رع و ته قوا ؛ ئه تقا ئه کره مه
 نه صصی که لامی خودای ئه عله مه
 خولق و خووی شیرین مایه ی عیززه ته
 ره وشتی په سه ند وه سفی هه زره ته (ص) (۱)
 کا که ! پیت بلیم ئه علای خوش خووی
 شیرین که لامی ی و گوشاده رووی
 رو و خوشی چاکه له گهل خاص و عام ،
 مه خصوص غه ریب و ، فه قیرو ، ئه یتام
 ره حم به بچووک ، ئه ده ب له گه وره
 مایه ی سه ره به زری و عیززه ته و قه دره

(۱) ئیشاره یه بو ئایه تی : « وانك لعلی خلق عظیم » .

رهحم و دلت بسی خو تو ئینسانی
ئولفه تت ببی ، نهك هه راسانی

« لا تَكُنْ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ
وَ كُنْ رَحِيمًا كَثِيرَ الْجَلْبِ »

ئه گهر ئه تهوی سه بهرز بی لای خهلق
خوت به گه وره تر مه گره به ناحق

بو دوست مرووهت ، دوشمن مودارا
ئینسان ئه باته ده ره جهی « دارا » (۱)

له گهل خراپان جهزا به چاکه
ئه م خولقه خولقی شاهی « لولاك » ه

پهیدا کردنی دوشمن زور سه هله
دوست پهیدائه کا هه ره گه سی ئه هله

خولقی قه ناعهت زۆر شیرین طهرزه
له هه ردوو دنیا قانع سه بهرزه

گه دا سولطان ه ، ئه گهر قانیعه
قانع گه دایه ، ئه گهر

هه م شو کری نیعمهت زیاد ئه کا نیعمهت
نیعمهت باعیشه بو شه ئنو

عیززه تی نه فسو بوله ندی هیممهت
ئه تکا به خاوهن عیززهت و قی

(۱) دارا : یادشایه کی گه وره به ناوبانگ بووه .

قه درو قيمه ت مده به دوونان
خوایه دهه ندهی نیعمه ت و ژيان

ئه م نه صیحه ته وورده و موقه دهس :
سه رمه به ناوی مه حره مانه ی کهس

چپه ، یا نامه و قسه ی خصوصی
تو ده خلت نی یه بوچی ئه پرسى ؟!

وه فا به وه عده ، راستی له گوفتار
بوت په یدائه کا پایه و ئیعتیبار

قه دری هه رکه سی بگره به میزان
له گه وره و بچووک ، له زاناو نه زان

به چاوی سووکی مه روانه فه قیر
خوی ناگوریتو فه قیر به ئه میر

هه رکهس له مالی خو یا پاشایه
ئه گهر ده وله مهنده ، ئه گهر گه دایه

کومه که به له سه ره عه مه لی خیرات
موشکیل گوشا به بو ئه هلی حاجات

خوگر به له بهر میخنه ت و زه حمه ت
تا ئه کریته وه ده روازه ی ره حمه ت

ده خیل سه ده ده خیل نه شکینی هیممه ت
شه یتان به زه حمه ت نه تخاته توهمه ت !!

جیهان له سووررا وینه ی دولابه
هه رروژی یه کی عالی جه نابه !!

هه رگیز مه پله بت به رمه ده له ده س
پشتت قاییم بی به خودای ئه قده س

نه دیته جی کار ، نه ئه تبری خار
به بی خواست و بریاری « قه ههار »

که وایسه خوا ئیراده و حوکمی
ئه بی خوگر بی ، هه رچه ند بی حیلمی !

به خووشی سه هله ؛ هه موو که س عه بده !!
عه بدی موجه ره ب هاوسه ری « سه عد » ه

به لام بخوازه له قایی ره حمه ت
باری وانهدا ده رچی له تاقه ت

خولاسه ی که لام : نیشانه ی مه ردان
خوررا گر تنه له کاتی ده ردان

ئه گهر ئه تهوی پایه ی سه عاده ت
له دنیای روشن بت بی سه خاوه ت

سه خی حه بیبه به لای خواوه
سه خی گه وره یه به روی دنیاوه

به به خشش موشکیل زوو ئه بی ئاسان
« ان الانسان عبد الاحسان »

سه ده قه : په نهان ، یا ئاشکرایه
هوی به رزی پایه و ده فعی به لایه

نازانی نرای داماو ره وایسه ؟!
به زه یی خوایش بی به رو دوا یسه ؟!

دهر گایي له سهر گه دا بی قاییم
له سهر طه بیبان گوشاده داییم !

هه ناسه ی فه قیر زور به خروشه
کووره ی سه طوه تی خودایش به جوشه

بو هه ردوو دنیا ، له دوا ی ئیمان ،
چاکه یه له گهل دراوسی و میهمان

هه رکه س پررئه کا توشه بو میهمان
ئه ژ ی به عیززه ت ، ئه مری به ئیمان

ته کلیف مه کیشه زیاد له میزان ؛
تانه بی به شه رر حوبی عه زیزان

هه رچی خودا دای بی هینه ؛ خوشه
بو میهمان چاکه و خویشت بینوشه

« مِنْ زَارِ حَيًّا وَلَمْ يَذُقْ شَيْئًا
فَكَأَنَّمَا زَارَ غَيْرَ الْحَيِّ »

بیداری سه هه ر بکه به عاده ت
به دوعای مه ئشوور بکرره سه عاده ت

چلویه ک دفعه له کاتی سه هه ر
« یاعه زیز » بلی ؛ هه یه تی ئه ئه ر

ئاخری « اسراء » ئایه ی عیززه ته ؛
بی خوینه ، چاکه ؛ ئه مری هه رزه ته (ص)

« هَدَانَا اللَّهُ لِلْخَلْقِ الْكَرِيمِ
وَوَهَبَنَا النِّعَمَ الْمَقِيمَ »

بابی هه شتەم

باسی ئەوشتانە یە کە ئابرووی پیاو ئەبەن

بوت بە یان ئە کەم هوبرای ئە شەرف
هەرچی ئابرووی پی ئە بی تە لەف

دوو رروو نابینی شە ئۆ ئیعتیار
نە لە لای خزمان نە لە لای ئە غیار

ئینسانی لار بی هەر رووی لە عوسرە
مالی چەپ ولار هەر کەم و کە سەر

لە گەل پیاو چاکان شە ررو ستیزە
ئابرووت ئە با ، ئە تەخا لە ریزە

شە ررو بە د کردار خە یانە ت پێشە
نە ک بە حە رام دە ردی لە ریشە

قە دری نامینی پیاوی بی ئە دەب
هەر زە و هەر زە گو ناگا بە مە طلب

هەر کەس بە کە سی حە سە د بکیشی
ئابرووی ئە رروا و ، دلشی ئیشی

تە ماع رە نگی زە ردیت دینی بە سە ردا
بە رگی ریسوایت ئە کا بە بە ردا

هە و او تە کە ببور بە دە بو ئینسان
ئە خاتە شانت نیشانە ی نوقصان

باش ئاگادار به پى نالین ههوا
 پاڤبى لىباست ، عه با ، يا كهوا
 هه رچهن بو ده فعى سه رماو گه رمايه
 زينه تى ناوى شه خسى به مايه
 به لام پۆشاكى حه لال و له تيف
 موباره كت بى ، بى پوشه زه ريف
 خو جوان راگرتن شه رعهن ره وايه
 خاوينى مايهى ره زاي خوايه
 مه عنای ته كه ببور ئه وه يه كه وا
 خوت گه وره بگرى له سه ر « ماسيوا »
 به هه موو ره نگی ده عيه زيان ه
 بو دين و دنيا تالى ژيان ه
 فيزو ده عيهى تو گه ر به سامانه
 مال وه كو سيبه ر روو له نه مان ه
 جا ، پياوى هه ژار كه نابا مالت
 بوچ ژير ده سته بى له بو ئيقبالت ؟!
 شيعرى به زمانى فارسى باوه
 مه عنای ئه مه يه ليره نو سراوه :
 كه من رازى بووم به نانكى جو
 چيمه له « خاقان » ، چيمه له « خه سه رو » ؟!
 ته گه ر ئه نازى به ناوو نه سه ب :
 باوكت وه زير بوو گه و ره مو قه ر ره ب

بزانه دنيا دهوران دهوران
نه مرو نه مانه ، سبهی نهوانه !!

گهر نهلی باو کم به طه ريقه ت بوو
يا خو عالمی به حه قيقه ت بوو

نه وه به توچی ، نه گهر عاقلی ،
مادام له عيلمی نهوان غافلې

نه گهر سه ييدیت عه له وی نه فضل
وه ختی شه ريفی که بت بی عه مه ل

فريات ناکه وی گه وره یی نه سه ب
«لا يغني النسب ؛ حسبك الحسب»

باش تی بفکره له گهل به صيرت
له قسه ی (حه زرت) له گهل عه شیرت

ئاخري سو وره ی « شعراء » بينه
ته فسيري له لای زانا بخوينه

عه لاه ، نه سه ب بی ئيختیاره
ئینسان ئینسانی فیکرو ئاثره

نه گهر عالمی خاوه ن مه هارته
عيلمی خوت بو خوت مه گره هارته

له گهل ده عيه دا عيلمت به طاله
عيلمی بی عه مه ل عه ينی ضه لاله

نه گهر صالحی صاحب عياده ت
شو کري خوا بکه که دای سه عاده ت

ټه گهر هه يئته و ره نکت لائيقه
تو خوت بى ده خلى ؛ خوا خاليقه

سه گيکى قه بيح له سه ره رى دا
شه خسى به سووکى روانى پيدا

سه گه که پى ووت به زباني حال :
« ټه گهر به خوم بى پيم خوشه جه مال !! »

چارم ناچاره ؛ خه للاقى ټه کبر
منى کرد به سه گ ټه تويش به به شهر !! »

دوژمنايه تى يه زداني قه ههار
له گهل سى چينه به گویره ي ټه خبر

يه کهم سوودخوران ؛ ټايه ي ټيلاهي
« فاذنوا بحرب » تا « من الله »

دووهم که ساني خاوهن ته که ببور
خوا دوژمنيانه ، ټه شکن کو تو پرر

سى يه م دوژمنى فيرقه ي ټه هلى دين
دوژمنن له بو رب العالمين .

دوژمنى خودا ټه نجامى وايه :
بى ټيمان برروا بى سوودو مايه

خودا لاماندا له شهررو زه حمهت
دوايمان بينى به خيرو زه حمهت

دېبى نويهم : قسمه لهوانه نه کا که

بينايى چاو زياد نه کهن . .

بوت به يان نه کهم نهى نوورى دیده
هه رچى بو نوورى چاووت موفیده

يه کهم : چاو ره شتن به سورمهى سيا
ميلي زيرو زيو ، يا روح تووتيا

بو هه ر چاو يکت سى ميل سوننه ته
له وهختى خه ودا ده ئبى حه زره ته

دوو ههم : خویندنى کهلامى بارى
پى روشن نه بى دوو دیدهى قارى

سى ههم ته ماشای شیرين جه مالان
له نه ربابى دين صاحب که مالان

چوارهم : ته ماشای جهمالى نه حباب
براو باو کو دايک يا باقى نه صاحب

پينجهم : ته ماشای خه طى خوش کالا
شه شه م : ته ماشای نوقره يا طلا

نافيعه بو چاو سهيرانى به هار
ته ماشای شه تاو باخو لاله زار

دهس نويز گر تن به ئاوانى سهرد
ئاو به لووتادان له چاو نه با دهر د

نه فع ئه دا به چاو نه فعيكي ته واو
له ئاوي ساردا بکه يته وه چاو

بيني بين خوشان صاحب ته مه ره
خوشي دهروونه نووري به صه ره

مووي لووت به مه قهس مووي بن بال بکيش
واچاکه بو چاو ، مه ترسه له ئيش

ته گهر بو نووري چاو به پهروشي
مووي لووت به موکيش قهت رانه کيشي

نزيکي ئاگر ، يا سه رمای زياد
مهستي و زور خوري چاو ته کهن به رباد

دوو کهلو غوبار چاو ته کهن موختاج
هه رچي سپي بي وه گرو به فرو عاج

شه له م به کالي ببري ته واو
بيخو نافيغه له بو نووري چاو

به کاره بوچاو هه رچي موسهيله
وهك سينه مه كي و گولو هه ليله

گيای قنگاوله زور به ته مه ره
ببري به ساج تي بخري که ره

بابي ده هم قسه ته کا له وانه ي

که هوي زور بووني روزين

بابي ده هه مين به قه ده ر تا قهت
ته نووسين ته سباب ده وله ت و ويسعت

هه ركه س به ده وام «طاها» و «واقيعه»
بخوينى ، دائيم رزقى واسيعه

سوورهى «مزمل» ، «والليل» و «شرح»
مايهى دهوله تن بزانه ته صهح

حيفظو خويندنى ئاياتى قورئان
صه لاوات له سه ر سه يدى عهدنان (د۰خ)

ده وامى دهس نويز مايهى صه لاهه
بو مال و سامان وه كوو سيلاحه

له پاشى دهس نويز ريشت دابينه
« انا انزلنا » ش سى جار بخوينه

زوو برو مز گه وت ، دره نگ بيره ده ر
ئه بى به خاوه ن ته روه وت و ته مهر

نويزى ريك و پيك به خه وف و خه شيه ت
ئه بى به مايهى سامان و نيعمه ت

سوننه تى به يان ، ياهى چيشته نكاو
مه يان فه وتينه ئه ي بينايى چاو

عيشا له مز گه وت له گه لى «وتر» ي مال
سه به به له بو ده ولت و ئيقبال

« آية الكرسي » قه درى مه شهووره
بو مال و ، بو ذيه ن سه به بى نووره

« قل اللهم مالك الملك »
بخوينه ته گه ر به ته ماى مولكى

« فُسُبْحَانَ اللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ
صُوبِحَ وَثِيَّوَارِهِ تَا » « تَخْرُجُونَ »

هَهُم « لَا مَانَعَ لِمَا أُعْطِيَ
وَلَا مُعْطِي لِمَا مَنَعَتْ »

له پاش نویژه کان بیلی به ده وام
سامان و روزیت بو دیته ئه نجام

له کاتی سه حر یه کصه د ته سبیحات
ئه بیته مایه ی رزق و به ره کات

بلی بهم نه هجه : « سُبْحَانَ اللَّهِ »
« وَیَحْمَدُهُ ، سُبْحَانَ اللَّهِ

العظیم » ، ئه مجار « استغفر الله »
روزیت بو دینی به عه و نی الله

هَهُم « لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ » یه قین
« الْمَلِكُ الْحَقُّ » هه تا « الْمُبِینُ » (۱)

له شه وو رورژا صه د ده فعه ی کامیل
رزق و سامانت بو ئه کا حاصل

« استغفر الله » صه د یا حه فتا جار
سه حر بیخوینه ؛ هه یه تی ئا ثار

تا هه زار ده فعه ذیکری یا وه هاب
رزقت بو دینی بی حه دو حیساب

(۱) واته : « لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ الْمُبِینُ » .

حه ز رمت ئه فه رموی به ئه هل و به یتى ؛
دهس بکهن به نویژ له وهختى سهختى

که نویژیان ئه کرد ئه یانبوو نه جات
« واستعینوا بالصبر والصلاة »

بو دانه وهی قهرز بی طوولی مودده
دوعایه ههیه ، نه قلله له « عدّه » (۱)

دوعا زور ههیه له « اصول الرفق »
ته صنیفی جهلال بوو یسهعتی رزق

نه فهقهی واسیع بو مال و منال
رزقت زور ئه کاو ، شاد ئه کا ئه حوال

گهر سه حهر رهوی ، یا شه وره وی که ی
بو ههر داخوازی ، به ئاوات ده گه ی

شورینی حاجه ت ، پاکى حهوش و مال
سه به به له بو سامان و یققبال

گفتو گوی شیرین ، ههم روو گوشادی
باعیشه له بو رزق و دلشادی

له به رو دواى خواردنی طه عام
ههر دوو دهس بشو ئه گه ی به مه رام

فائیده ی زوره به واته ی « خه بهر » (۱)
ته نوورو ، ئه سپو مایین ، له گهل مهرر

(۱) ناوی کتیبیکه له کتیبه کانی ابن حجر .

(۱) خه بهر : حدیثی پیغمبه ر (د.خ) .

خیر کردن ، چاکه ، نان به میوان دان
بوت ئه بارینی روزی ئاسمان

پاداشی چاکهش هوسه دچه ندانه
زیاتریش ئه بی ؛ واتهی قورئانه

ووریا کردنه وه یهك

باش خه بهردار به ئه ی نووری دیده !
له مه نه صیحه ته ، كه زور موفیده :

كه دنیا شوینی ماده و ئه سبابه
باسی « ذو القرنین » نه صصی كتابه (۱)

من وه ها نالیم تو بروی له مال
دوعا بخوینی و دانیشی به طال !!

ئه بی سه نعه تی باش بگریته دهس
ته و فیهت بدا خودای فریاد رهس

وهك بازرگانای یاخو فه لاحت
یا کاریکی تر خواوه ن سه لاحت

عیلم و خه تت بی له گهل خوش خه تی
تا مه هتووك نه بی رووت و پی په تی

هه تا ئه توانی به دهم داعی به
بو دین و دنیا ش دایم ساعی به

(۱) ئیشاره یه بو ئایه تی [ویستلونك عن ذي القرنین] له سووره تی
(الكهف) كه باسی ئه وه ئه كات (ذو القرنین) ئه سبابی به کارهینا .

بی یارمه تی خوا که سبیش به طاله
 گه رخوا نه یدا ته روهت مه حاله
 زور ئینسانم دی به که سب و زه حمهت
 دنیای دهس نه که وت، رویی به چه سرت
 زور ئینسانیش هه ن بی ده ردو زه حمهت
 ئه گا به مال و نیعمهت و ره حمهت
 مه قصوود له دو عا جه لبی ره حمه ته
 چون خوا ی عالهم به مه رحه مه ته
 مه بهس له دو عا ئه وه یه خوا
 روتبه ی مه حبو و بیت بدا به سه ردا
 وه صیه تت بی و ، نه صیحه ت نامه
 رای بگره به دل هه تا قیامه
 قهت خزمه تکاری ی مه که له دنیا
 نه بو ئه هلی دین ، نه ئه هلی دنیا
 شه خصی خزمهت کار خولقی فاسده
 له دین و دنیا مایه ی کاسیده
 خزمهت کار داییم سوو که و بی مایه
 داییم مه شغوولی دروو ریایه
 بی ئابروو ئه بی و بی پایه و هیمهت
 عومری به باده بی موزدو مننهت
 وه ختیکیش ئه مری به ده ردو وه بال
 ئه هل و منالی ئه رون ماله و مال

له صهد دوو که سیان صاحب نیعمه ته
 ټه ویش نیعمه تی بو هتو غه یبه ته
 زور باشه به روژ بکه ی حه مالی
 بهس نی یه به شه و صاحبی مالی
 له مریوه بررو ټه گه یته مه قصوود
 «انه هو الرئوف الودود»

بابی یانزه هم باسی دوعای مه ثوور ټه کات

بابی یانزه هم به عه ونی غه فوور
 ټه که م به یانی ټه دعیه ی مه ثوور
 «قل الحمد» ئاخری سووره ی «سبحانه»
 ده وایه بو غه م راستی بیزانه
 هم «لا اله الا الله» ی جه لیل
 «حسبى الله ونعم الوکیل»
 ده وایه بو غه م مه به موشته بیه
 «الله ربى لا اشرك به»
 شیئاً «تاسى جار ، به لام هه موو جار
 که لیمه ی «الله» باش بکه ی ته کرار
 «آية الكرسي» و «آمن الرسول»
 بیخوینه دوعای پی ټه بی مه قبول
 «یا حی ، یا قیوم» له وهختی سووجه
 زور زور مو فیده و پیت ټه دهم موژده

« يا ذا الجلال والاكرام » ی زور
بیخوینه ؛ نهفعی دیاره وهك خور

بو زهحمهت باری شیخی « نهوهوی »
تهعلیمی فهرموو دهوای مهعنهوی

به « بسم الله الرحمن الرحيم »
« لا حول ولا » ههتا « العظیم »

ئاخریان تهنیا مایهی شیفایه
بو نهوهدونو عیلهت دهوایه

شهخصی داوای کرد له مولاعهلی
بو جهبری گوناه دوعایه جهلی

یهکی دوعای باغ ، یهکی بو مندال
یهکی له بو ئاو ، یهکی له بو مال

بو ههمووی فهرمووی ویردی ئیستیغفار
به شهرطی دهوام له گهل ئیعتیبار

به دلیل فهرمووی له سوورهتی « نوح »
ئایهی « فقلت استغفروا » ی مهشرووح

تهسبیحات له بو دهولهت و ویسعت
بیکه به عادهت ئهیبی مهنفهعت

ئایاتی ئهرزاق بو جهلبی روزی
ئایاتی فتووح له بو فهیروزی

تهفسیری « احزاب » له « روح البیان »
چل کهلیمهی فهتج باش ئهکا به بیان

بو ده فعی شهرری چاوی ئینسانی
زیانی دابی له موسولمانی

به نه قلی «توحفه» بابی «جنایهت»
دوعای «ماشا الله» ئه کا کفایهت

بیخوینه له سههر موبته لا به چاو
زوو شیفای بو دی شیفایه ته و او

بو ده فعی شهیتان «اعوذ بالله»
بوفه تحو نه صهرت «نصر من الله»

ئه گهر له جننی و شهیتان ئه تربی
بکه به ویردت «آیه الكرسي»

گهر به ته رتیبی مه ولانای «جامی»
خه تمت کرد قورئان صاحب مه رامی :

جومعه : «به قهره» تا سوورهی «ئه نعام»
شه ممه له «ئه نعام» تا «یوسف» ته مام

یهك شه ممه : «یوسف» تا «طاها» مز بووت
دووشه ممه : «طاها» هه تا «عه نكه بووت»

سی شه م : «عه نكه بووت» تا سوورهی «ته نزیل»
چوار شه ممه : هه تا «واقیعهی» جه لیل

پینج شه م «واقیعه» هه تا به خیتام
«خه تم الاحزاب» هه بو قه صدو مه رام

له سوورهی «یاسین» سی جی مه علوو من
لهوسی جیگه دا ئه سبرار ده کتوو من

« وکلّ شيء احصيناه في
امام مبین » تهووه تی وافی

« کلّ في فلك » ههم بکه تهسليم
« سلام قولاً من رب رحيم »

سووره تی « یاسين » تهواو بخوينه
لهوسی جی قهصدی مهطلووبت بینه

گهر دوعا بکهی به ئیسمی تهعظم
مهقصوود دیته جی ، ببه خاترجهم

ته گهرچی تهلین : ئیسمیکه مهکتووم
تهرجهح « الله ، یا حی ، یا قیّوم »

نهقله له عهلی « یا هو ، یا من هو
یا من لا اله الا الله »

جهغفهری صادق عالمی ماهیر
پینج دهفعه فهرمووی : « ربنا ظاهر »

شاهش ئایهت ههیه بی نهقصو مهزید
تا « ذات الصدور » لهسوورهی (حهدید)

لهوانا ئیسمی تهعظمه داخله
به تیلاوه تیان مهقصوود حاصله

ههر کام له تهسمای واجب الوجود
مهعنای دیاری یه به گویرهی مهقصوود

ئیسمی « یافتاح » بو فتهتحو نهصرهت
وه کو « یا غفار » لهبو مهغفیرهت

بو عطاو به خشش ئیسمی «یا وها ب»
«ودود» و «رئوف» بو حوببی ئه حباب

بو رهحمی ظالم ئیسمی «یا رحیم»
بوسه خاو که ره م ئیسمی : «یا کریم»

له بو مه حفووظی ئیسمی «یا سلام»
بو عیلم و عیرفان «علیم» و «علام»

بو شتی گوم بوو ئیسمی «یا هادی»
«یا قهار» له بوو که هری ئه عادی

هه تا ئه توانی له دو عای مه ئشوور
به نیازی خیر بیکه به ده ستوور

مه ئشوور ئه وه یه مه نقوول بی له سه ر
قه ولی ئیمامان ، یا «خیر البشر»

زانایان ئه لین له بهر ئیعتیبار
«اذه ب بع الدار واشتر الازکار» (۱)

«الحصن الحصین» ، کتیبی «عدة»
دو عای ئه مانه گه لی په سه نده

بابی دوانزه هم باسی ئادابی دو عا ئه کات

که دو عات زانی به وه جهی سه واب
ئه بی بزانی ته رتیب و ئاداب

(۱) اذکار : واته کتیه که ی ئیمام یه حیای نه وه وی که ناوی «اذکار» ه .

له بو موسولمان دوعا سيلاحه
شه خصي دوعا خوين روو له صه لاهه

دوعا مایه یه بو نووری هودا
بو خپرو خوشی ، بو رهزای خودا

هه رکه س بو دوعا ته و فیکي درا
ده روازه ی قه بوول لی ی گو شاد کرا

دوعا ویردت بی وه ختی خوش به ختی
تالیت قه بوول بی له وه ختی سه ختی

نه که له خوشی دا نه که ی موبالات
به سی وه ختی سه ختی بکه ی موناجات

دهس نویژت بی ما دام الامکان
روو به قیبله به له هه موو مه کان

دهستت بو دوعا بوله ندو گو شاد
به لوطفی خودا دلت بکه شاد

« بسم الله » بلی کلیلی خیرات
پاش ئه وه هه مدو سه لام و سه لات

ئه م جار بیره سه رطه له بی حاجات
به دوعای مه ئووور بکه موناجات

له خاتیمه دا سه لات و سه لام
بو گیانی پاکی سه ییدی ئه نام

چونکه مه قبووله دوعا بو ره سوول
دوعا له و به ینا باش ئه کری قه بوول

به صه‌دای خه‌فیف له‌گه‌ل ته‌ضه‌رروع
به‌نه‌بی و وه‌لی بکه‌ ته‌شه‌ففوع

موبالات مه‌که به‌ئه‌ه‌لی بیدعه‌ت
لامه‌ده له‌سه‌ر جاده‌ی شه‌ریعه‌ت

خونالین نه‌بی صاحب ته‌ئیره
ته‌ئیر هه‌ر له‌ بوو خودای قه‌دیره

فه‌قه‌ط پیغه‌مبه‌ر روتبه‌ی ئه‌علایه
مه‌ظه‌ری فه‌یضی ذاتی مه‌ولایه

عوله‌مای کیرام ، یا ئه‌ولیا‌ی دین
مه‌حبووبی خودان بزانه یه‌قین

له‌کاتی ذیکری صه‌لاحه‌ت کاران
به‌ره‌که‌ت ئه‌رژی وه‌ک سه‌یل باران

ته‌وه‌سسول به‌وان موفیده ، موفید
« واللّٰهٗ اقرب من حبل الوریث »

له‌ وه‌ختی ته‌نگی ، نه‌قله‌ له‌ حه‌زه‌رت ،
داواکه‌ له‌خوا رزق و مه‌رحه‌مه‌ت

بلی له‌ سه‌ختی زور به‌مه‌ممنوونی :
« یا عبادَ اللّٰهٗ اُغِثُوْنِی »

« خاتیمه » (۱) ئه‌لی : زور که‌سی فه‌قیر
به‌صووره‌ت ئه‌سیر ، به‌سیرت ئه‌میر

(۱) خاتیمه : کتبیکه‌ دانراوی ئیبنو‌حه‌جهری فه‌قیهه .

له سه ره هر کاری خوا بدا قه سه م
قه سه می ناخات خه للاقی نه کره م

جا ئاشکرا بوو نه ربابی صه فا
نه سبا بن وه کوو دهوا بو شیفه

ئینکاری سه به ب ناکا بی گومان
مه گهر یه کیکی سه رکه شو نه زان

لاکن خوت بگره له سه ره ئیقتیصاد
نهك وه کوو عهوام نه ربابی فه ساد

ئیفراطو ته فریط. نه خه نه مه یدان
نه بن به نه تباع ده جالو شه یتان

وه ها گوم نه کهن مه زه هب و ئاین
جیا نابیتو دیندارو بی دین

نه بن سه هیزی خاوه نی نه وهام
بو طه عنه له دین سه ییدی نه نام (د.خ)

وه کو (باده وه) بایکی به سه
حه رفیکی به سه هر که سی که سه

پیویسته له سه ره عوله مای نه علام
تیکوشان بو دین زور سه ئیه تیمام

خه لکی رزگار کهن له جه هل و غه فله ت
بین به دو کتور بو دهر دو عیلا هت

ره هنو مایی کهن سه غیرو که بیر
له فیر کردنیان هیچ نه کهن ته قصیر

بابیینه وه سهر مهسه له ی دوعا
که ی وه رئه گیری له قاپی خوا ؟

کاتی تایبه تی له بو مونا جات
له بانگا وهختی « حی علی الصلاة »

له سه ره تای بانگ تا قامه ت کردن
دوعا نزیکه له بو وه رگرتن

له پاش نویژی فه رز یا خه تمی قورئان
له وهختی سه هه ر ، یا وهختی باران

له شه وو روژی جومعه ی مونه ووهر ،
کاتی دیته خوار خه تیب له مینه هه ر

هه ره وه ها. کاتی ئامینی ئیمام
له روژی جومعه ، یا باقی ئه ییام

له شه وی « به رات » ناوه ندی « شه عبان »
به دریزایی مانگی ره مه زان

شه وی هه ردوو جه ژن ، عه ره فه ی قوربان
نزا گیرایه هی شاه و ده ربان

له نیوه شه ودا ، که سی نه بی بیدار ،
سی یه کی دوایی ، کاتی ئیستیغفار

دوو له فظی « الله » له سووره ی « ئه نعم »
دوعا له وبه ی نا ئه گاته ئه نجام

له هه موو جیگا خوا حازره
بو هه موو جیهان لوتقی ظاهره

«يجيب المظطر اذا دعاه
لا يكشف السوء عنك سيواه»

به لام يه كه م شهرت : لوقمه ي حه لاله
شهرتي دووه مين : داماوي حاله

شهرتي سي يه مين : نيازي حه لال
وهك گوشادي حال ، ته حصيلي كه مال

يا ده فعي فيتنه ي عائيد به به شهر
يا نه جات داني هاوري سه روه ر

يا په يدا بووني صالح له نه ولاد
يا دوزينه وه ي صاحبي ئيرشاد

نهك له هه ر كه سي رقت داگيرسي
بو دوعاي زهره ر به رزو كه ي ده سي

ئه م دوعاي شهره هه م ده نائه ته
ده ني كه ي نزيك به ئيجا به ته ؟

بو صاحيب دوعا ئه م دوعا شهره
بو گهر دني خوي ته وقى زهره ر

بخوينه ره وه به فيكرو ته مكن
جومله ي «لا يحب» هه تا «معتدين»

باش خه به ردارب به له م حه قايقه
بو نه هلي عيرفان كه لي لاييقه . .

خاتیمه

بو ئهم «خاتیمه» باشو موخته صهر
خوت حازر بکه ئه ی نوری به صهر

له ورژۆ که وتنه دنیاوه ئاده م
نه سلی په یدا بوو له کوره ی عالم

چونکه نا قیصه عیرفانی به شه ر
بو ده رکی هه موو قازانچو زه ره ر

بو ته علیماتی ئه حکام و ئاداب
بو شاره زایی ری چاک و خراب

به مه حزی ئیحسان خالیقی عالم
له هه ر زه مانی بو به نی ئاده م

ئیختیاری کرد بو پیغه مبه ری
ئینسانی کامیل له نوقصان به ری

له فظی (پیغه مبه ر) یانی په یغام به ر
په یغامی خودا ئه با بو به شه ر

ئه فه رموی : فلانعه مه ل ئیحسانه
ئه وه ته واوه ، ئه وه نوقصانه

ئه وه هه رامه ، ئه وه هه لاله
ئه وه دروسته ، ئه وه به طاله

ئه و ری خراپه ؛ ری شه قاوه ته
ئهم جاده چاکه ؛ ری سه عاده ته

بو ئه و زه مانه هه رچی بی مه قبول
خو به مه له كدا ئه ينارد بو ره سوول

ئه و مه لائیکه کی بو ؟ جو بره ئیل
حامیلی وه حی و ئه مینی ته نزیل

هه ر به م ته رتیه ده و ره به ده و ره
پیغه مبه ر ئه هات به و طه رزو طه و ره

هه ریكه بو قه ومی چ زور بی ، چ كه م
له یكه عه صردا چه ندی ئه بوون جه م

كه دنیا به رگی تاریکی پوشی
بو اغوای به شه ر شه یتان تی کوشی

چه قیقه ت و دین كه وته نه خوشی
ذائیه تامی فه سادی نوشی

كه وته دنیا وه گو مراهی و ضه لال
ئایینی فاسید مه زه به بی به طال

هه ندی له بو روژ ، هه ندی بو قه مهر
یا بو ئه ستیره ، یا خو بو به شه ر

هه ندی له بو بت ، هه ندی له بو نار
سو جده یان ئه برد زور به ئیعتیار

تا ئیراده ی حق رووی کرده ته قدیس
ته حمید و ته مجید ، ته علیم و ته دریس

مو ته جه لی بوو به فه یض و كه ره م
كه وته فه ییاضی بو جه معی عاله م

له قهومی عه‌ره‌ب ، قوره‌یشی جه‌لیل
پاش فیرقه‌ی زومره‌ی نه‌سلی ئیسماعیل

له خاکی حیجاز مه‌ککه‌ی موکه‌رره‌م
له پشتی ذه‌بیح (عبدالله)ی ئه‌کره‌م

هاوردی‌یه‌ وجود به‌فه‌یضی بی‌حه‌د
ذاتیکی عالی ناوی « موحه‌مه‌د »

به‌ سورمه‌ی صه‌فا موزه‌یی‌هن به‌صه‌ر
به‌ شیمه‌ی وه‌فا مه‌شره‌ب مون‌ه‌ووهر

راستگوو خوگر ، سه‌رکه‌وتوو ئه‌مین
به‌شه‌رمو شکوو عیصمه‌ت و ته‌مکین

هه‌ر له‌ مه‌ککه‌دا ماوه‌ به‌ که‌مال
تا‌عومری عالی گه‌ییشه‌ چل‌سال

بو شه‌وی عالهم بوو به‌ « چل‌چرا »
بوو به‌ پیغه‌مبه‌ر له‌ غاری « حیراء »

بو جینزو مه‌له‌ک ، بو به‌نی‌ئاده‌م
نه‌ک یه‌ک تایه‌فه ، بو هه‌موو سه‌رجه‌م

روتبه‌ی نبووه‌ت به‌م گه‌یی‌یه‌ که‌مال
له‌پاش ئه‌و به‌عشی پیغه‌مبه‌ر مه‌حال

به‌به‌ له‌م‌روتبه ، به‌م بوو موخته‌ته‌م
بوو به‌سه‌ر چاو‌هی ئیحسان و که‌رم

وه‌حیی بو ئه‌هات به‌ شیوه‌ی جه‌ره‌س
غه‌فله‌تی نه‌بوو یه‌ک‌له‌حظه‌و نه‌فه‌س

به نه هجي ټه مري قورځاني شه ريف
به حكيمه توه وعظ ، جيدالي له طيف

زور به مه ردانه به سه عي و هي ممت
بي په روا له ټيش ، له لومه و توه ممت
ده ستي كرد به نه شر ټه حكامي خودا
دای گيرسان چرای عيرفان و هو دا

تيكي دا ته كيهي كه فهره و ټه حزاب
په كيهه پيدا بوون شيراني ټه صاحب
هه رله مه ككه دا خاوه ني « لولاك »
عوروجي فهرمو و له خه يمه ي ټه فلاك

له شاري مه ككه دوانزه سالي خشت
خه لقي بانگ ټه كرد بو ريگاي به هه شت
جا هي جره تي كرد له سهر ره زاي حق
به ټي باشه روژ ده ربي له ټو فوق
چوو بو مه دينه بو نه شري ټيرشاد
به حوسني ته علیم ، به هه رب و جيهاد
ده عوه تي فهرمو و كورري گومراهان
كاغه ذي نووسي بو پادشاهان
له ويوه گرتي به هه رب و ته عه ب
يه مه ن و حيجاز ، جه زيره ي عه رب

له پاش يانزه سال به حوسني ليقا
كوچي دوايي كرد بو « دار البقاء »
صلاة الله مع السلام
عليه مع الصلح الكرام

پاش ئەو خولەفاء : بوو بە کرو ، عومەر
عوثمان و ، حەیدەر ، حەسەنی ئەكبەر

بەهیزی سوپای صەحبو تابەین
رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ أَجْمَعِينَ

بە پەیرهوی ئەو بی پشووو پەروا
دنیایان پررکرد لە ناوی خوا
جارجار بە تەدبیر ، جارجار بە شمشیر
ئەچوونە مەیدان وەك شیر دلیز

عولەمای ئومەت بە هیزی تەقدیس
نوسییا نەو ئەبەت و حەدیت
زەحمەتیا کیشا ئەهلی ئیجتیهاد
بو نەشری دین و ئیرشادی عیباد
ئەبو حەنیفەو ، ئیمامی مالیک
شافیعی و ئەحمەد عالی مەسەالیک

دوو شیخی حەدیت لە خەطایاری
بوخاری و موسلیم مەحبوو بی باری
شیخی ئیعتیقاد دوو ذاتی مەشھوور
شیخی ئەشعەری و ، شیخ ئەبوومەنصوور

ئیهتیمامیان کرد بو تەبلیغی دین
أَعْلَاءَ مَاوَاهُمْ رَبُّ الْعَالَمِينَ .

مەبەست

مەبەست ئەمەیه کاری دنیاو دین
زەحمەتی ئەوی و عەزمیکی بەهتین

پیغمبر ، هاورری ، گروئی تابیعین ،
باقی ئیمامان ، زانایانی دین ،

شاهانی بهداد ، زحمه تیان کیشا
له پیناوی خوا زور دلیان ئیشا

بویه له دنیا ده نگیان دایه وه
ئه ستیره ی گهشیان ئه دره وشایه وه

ههروا لازمه بو فیرقه ی ئیسلام
له هه موو چه رخی سه عی و ئیه تیمام

بو دین و دنیا په یدا کهن سه به ب
تا عومریان نه رروا به ئه هوو له عه ب

چون دنیا جیکه ی ئه سبابه و ماده
به زحمه ت کۆلان ئه بی به جاده

ته نها رروومه کهن له دنیای خراب
گوم مه کهن ریگه ی نه جات و سه واب

گه ره ره بو دنیا ریک بڅهن تفاق (۱)
« ما لکم فی الآخرة خلاق »

هه رکه س دنیای رووت دابنی بوخوی
هه رگیز به مه رام ری ناکه وی بوی

دائیم گیروده ی ئازاری سه ره
هه تا تیر تره ، چاوبرسی تره !!

غه نی چه رییص بی ئه وه موحتاجه
فه قیری فارغ بی ئیحتیاجه !!

(۱) تفاق : زه خره ، ئه سباب .

له كه سبى دنياش مه بن دهس بهردار
به بى پاره و پوول مهرونه بازار

باشه دنيايه مه زرعهى دينه
بوهه ردوو دنيا هوى « ئافه رينه »

هه رچى لازم بى له بو ته قه ددوم
عيلم و مه عاريف بكه ن ته عه للوم
زانينى هه مو و فه ن و سه نايع
بو نه و عى به شه ر واجبه و نافيع

له نه صيحه ته هيچ مه كه ن حاشا
ئاينه ت و حه ديث بكه ن ته ماشا
به لام طالب بن گشت بو نه ظافه ت
هوگر بن له بو خولقى شه رافه ت

لاتان واجب بى پاراستنى دين
نه كه ن رارا بن ، بى هو شى و ته مكين !
دين نوورى چاوه هه م نوورى دله
هه ر كه س بى دينه كوتا مه نزله

بابى ئيجاره ي « فه تاواي » سه روه ر
ئه حمه د بن حه جهر نه قل ئه كا خه به ر :
« ليس الرجلُ رَجُلٌ الدنْيا
ولا الرجلُ رَجُلٌ الاخرى

بل الرجلُ رَجُلٌ رَجُلُهُما »
شه خصى دنيا و دين ئه بى به هوما (۱)

(۱) وه كه ئه بن : بالنده يه كه سيبه رى بكه و يتسه ر هه ر كه سى به ختيار ئه بى .

یاران ! عهزیزان ! ته شرافو ته عیان !
ته وهی که زانیم بوم کردن به یان ۰۰

له ئیمه ته بلیغ ، ئیوه دیرایهت
له خوای عالم عهون و هیدایهت

رجام له ئیوه زانینه و عه مهل
ته وصیه به حق تا روژی ته جهل

ههروهك ره وشتی ریجالی ته علام
«والله المعطي لحسن الختام»

ته ئریخی نه ظمی ته پرستی که سئی
ههزاروسی صد هه م په نجاوسی

مه سکه ن : خانه قای «بیاره» ی عهزیز
کات : ره مه زان له وه رزی پاییز

وه وظیفه : ته دریس بو عولوومی دین
صاحب : مورشیدی به فه یض و ته مکن

«خالدی» مه شره ب ، «عوثمانی» جه سه ب
هاوناوی «عططار» ، «عومه ری» نه سه ب (۱)

أدامه الله مع الاولاد
لنشر الدين مع الارشاد

یاره ب به ئاثار کبریای ذات
به جه لای ته سمای حوسنای صیفات

(۱) مه به سستی خوالی خوشبوو «شیخ علائه ددین» ه که شیخی ته ریه ته
نه قشی و ، مورشیدی بووه .

به روتبه و مه قام نه نبیای کیرام
 مه خصوص (محمد) علیه السلام
 برژیته سهریان هه تا هه تایه
 سه لات و سه لام به بی نیهایه
 بو قورب و قه بوول عوله مای نه علام
 نه ولیای طه ریق ، نه شخصی کیرام
 له گهل به سه ردا بده به صیرهت
 پیمان به خشه په سه ندی سیرهت
 بمانه سه رری وه فاو عیبادت
 له گهل صیفه تی سه فاو سه عادت

مانگی ره مه زانی سالی ۱۳۵۳ ی کوچی
 له خانه قای بیاره - هه له بجه - سوله یمانی

سوپاس بو خودای به خشندهو میهره بان
 که یارمه تی دام نه نامیلکانه به کومه
 له چاپ بدم . سبحان ربك رب
 العزة عما یصفون ، وسلام علی
 المرسلین والحمد لله رب العالمین
 ۱۳۹۳/۶/۱ ک - ۱۹۷۳ ز
 عه ببولکه ریمی موده دریس

لیستهای دهه اول راست

لاپه	دیر	هله	راست
۸	۱۳	ئهوهر	ئهوهر
۸	۲۰	شهت و سدا	سهس و سدا
۱۶	۹	پاکیات	پاکین
۱۶	۱۰	ئیدراکیات	ئیدراکیان
۲۹	۵	صوریح	صهریح
۳۰	۱۶	خاصات	خاصان
۶۶	۱۳	منهجه	منهجه
۷۶	۱	درسی دوهههه	درسی دوهههه : دروست کردنی حواء
۱۰۰	۱۵	دهز دریزو سی سب	ده کهز دریزو

تکا له خوینه ره بهریزه کان ئه کهم ئه کهر ، بیجگه
 له مه لانه ، هه ره له یه کی تریان بهرچاو کهوت ، لیم
 ببوورن و راستی بکه نه وه : بی کودان مرؤف هه میشه
 له وانه یه دوو چاری هه له بییت و نه نهها خودانی مه زن
 له مخه وشه دووره .

ناوه پښتو

باب مه	لايه
سهره تا	۳
ټيمانو ئيسلام	۴
نساسى سه عاده ت	۳۱
ناوى حهيات	۷۳
دهرسى يه كه م : خهلقى هزره تى ئادم (د.خ)	۷۴
دهرسى دوه هم : دروست كړدى هواء (د.خ)	۷۶
دهرسى سى هم : هاتنه خواره ويان بو زهوى	۷۷
دهرسى چواره م : پارانه ووى هزره تى ئادم (د.خ)	۷۷
دهرسى پينجه م : هزره تى شيث (د.خ)	۷۸
دهرسى شه شه م : هزره تى ئيدريس (د.خ)	۷۸
دهرسى هه وه م : هزره تى نوح (د.خ)	۷۹
دهرسى هه شته م : هزره تى هوود (د.خ)	۸۰
دهرسى نوه هم : هزره تى صالح (د.خ)	۸۱
دهرسى ده هم : هزره تى ئيبراهم (د.خ)	۸۲
دهرسى يانزه هم : هزره تى لوط (د.خ)	۸۴
دهرسى دوانزه هم : هزره تى ئيسماعيل (د.خ)	۸۵
دهرسى سيانزه هم : هزره تى ئيسحاق (د.خ)	۸۷
دهرسى چواره ده هم : هزره تى يه عقوب (د.خ)	۸۷
دهرسى پانزه هم : هزره تى يوسف (د.خ)	۸۸
دهرسى شانزه هم : هزره تى ئه يوب (د.خ)	۹۳
دهرسى هه فده هم : هزره تى ذو الكفل (د.خ)	۹۴
دهرسى هه زده هم : هزره تى شوعه ي (د.خ)	۹۵
دهرسى نوزده هم : هزره تى موسى (د.خ)	۹۵
دهرسى بيستم : هزره تى هارون (د.خ)	۹۸
دهرسى بيستويه كه م : هزره تى يوشع (د.خ)	۹۸
دهرسى بيستو دوهم : هزره تى ئيلياس (د.خ)	۹۹
دهرسى بيستو سى يه م : هزره تى ئه ليسع (د.خ)	۹۹
دهرسى بيستو چواره م : هزره تى ئيشمويل (د.خ)	۹۹

دهرسي بيست و پينجهم : هزاره تي داوود (د۰خ)	۱۰۱
دهرسي بيست و شه شهم : هزاره تي سوله يمان (د۰خ)	۱۰۱
دهرسي بيست و هوتهم : هزاره تي عوزه ير (د۰خ)	۱۰۳
دهرسي بيست و هه شتهم : ذو القرنين (د۰خ)	۱۰۴
دهرسي بيست و نوه هم : هزاره تي يونس (د۰خ)	۱۰۵
دهرسي سيي ههم : هزاره تي زه كه رياو يه حيا (د۰خ)	۱۰۷
دهرسي سيي و يه كه م : هزاره تي عيسا (د۰خ)	۱۰۸
دهرسي سيي و دوو هم : هزاره تي محمد المصطفى (د۰خ)	۱۱۴
دهرسي سيي و سي ههم : له نبووه تيه وه تا هي جره تي	۱۱۶
دهرسي سيي و چوار هم : هي جره ت له مه ككه وه بو مه دينه	۱۲۰
دهرسي سيي و پينجهم : خه ليفه ي يه كه م	۱۲۶
دهرسي سيي و شه شهم : خه ليفه ي دوو هم	۱۲۹
دهرسي سيي و هوتهم : خه ليفه ي سي يه م	۱۳۰
دهرسي سيي و هه شتهم : خه ليفه ي چوار هم	۱۳۱
دهرسي سيي و نوه هم : عه شه زه ي موبه ششه زه	۱۳۲
دهرسي چله هم : ثيماماني موجه ته هيدين	۱۳۶
چل چراي ئيسلام	۱۳۹
دهديشي يه كه م	۱۴۱
دهديشي دوو هم	۱۴۲
دهديشي سي يه م	۱۴۴
دهديشي چوار هم	۱۴۶
دهديشي پينجهم	۱۴۷
دهديشي شه شهم	۱۴۹
دهديشي هوتهم	۱۵۲
دهديشي هه شتهم	۱۵۴
دهديشي نوه هم	۱۵۷
دهديشي ده هم	۱۵۸
دهديشي يازده هم	۱۶۱
دهديشي دوازده هم	۱۶۳
دهديشي سي يازده هم	۱۶۶
دهديشي چوارده هم	۱۶۷

لاپهړه	بابه
۲۶۲	بابی سی یه م : ټوانه ی عومر کورت نه کهن
۲۶۵	بابی جواړه م : ټوشتانه ی باعیشی نه گبه تین
۲۷۳	بابی پینجه م : ټوشتانه ی که بیرو هوش زیاده کهن
۲۷۹	بابی شه شه م : ټوشتانه ی که بیرو هوش که م نه کهن
۲۸۰	بابی حه و ته م : ټوشتانه که ټابرووی ټینسان زیاده کهن
۲۸۵	بابی هه شته م : ټوشتانه ی ټابرووی ټینسان نه بهن
۲۸۹	بابی نو هه م : ټوشتانه ی که بینایی چاو زیاده کهن
۲۹۰	بابی ده هه م : ټوانه ی هوی زور بوونی روژین
۲۹۶	بابی یانزه هه م : دوعای مه ټوور
۳۰۰	بابی دوانزه هه م : ټادابی دوعا
۳۰۶	خاتمه

رقم الايداع في المكتبة الوطنية ببغداد ٦٠٥ لسنة ١٩٧٣

١٩٧٣/٧/٢٦/٤٠٠٠/٥